మూడవ సహస్రాబ్దికి ఒక భవిష్య కథనము

శ్రీమాతారవింద వచనామృతం

Les annonciateurs du monde supramental

"అతిమానస ప్రపంచ వార్తావహులు"

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, జనవరి, ఫిబ్రవరి 2000

మూడవ సహస్రాబ్దికి ఒక భవిష్య కథనము

అసతో మా సద్గమయ।
తమసో మా జ్యోతిర్గమయ।
మృత్యోర్మా అమృతం గమయ॥
ఓం శాంతిః శాంతిః శాంతిః॥

(బృహదారణ్యకోపనిషత్తు)

జడము నుండి సత్య జీవనానికి,
చీకటి నుండి జ్యోతిస్సునకు,
మృత్యువు నుండి అమృతత్వానికి, నడిపించు.
ఓం శాంతి, శాంతి, శాంతి

(బృహదారణ్యకోపనిషత్తు)

तथास्तु అట్లే అగు గాక

Sri Aurobindo

శ్రీమాతారవిందుల రచనల నుండి సంకలనము

విషయసూచిక

విభాగము I : మర్మ ప్రణాళికా ప్రకటన

విభాగము II : 'అహం' ను తొలగించి దివ్యచైతన్యానానికి పట్టాభిషేకం చేయటమెలా?

విభాగము III : ఆధ్యాత్మిక యుగాగమనము

విభాగము IV : అతిమానస అవతరణకు పర్యవసానం

విభాగము V : ఉషోదయ కిరణ పుంజాలు

అనుబంధం

అనంతత్వం వైపుకు మరొక అడుగు

శ్రీఅరవిందుల వచనామృతము

భారతదేశంలో పూర్వఋషుల సంప్రదాయ పద్ధతి లోనే శ్రీఅరవిందుల యోగవిధానం ప్రారంభమైంది; ఈ దృశ్యమాన జగత్తుకి ఒక పరమార్థం ఉంది. అన్నిటి లోనూ ఉండే ఆత్మ ఒక్కటే. అది శాశ్వతమైనది. సమస్త జీవరాసులు ఆ పరమాత్మలో ఏకీభూతంగా ఉంటాయి. అయితే చైతన్యము లోని ఒక విభక్తత వల్ల అవి మూలం నుంచి వేరై ఉంటాయి. అదే మనః, ప్రాణ, శరీరాలలో నిజతత్వాన్ని కప్పివేసిన అజ్ఞానం...

ఇక్కడ భూమి మీద పదార్థజగత్తులో ఆ పరాత్పరుడు చిక్కుబడి ఉన్నాడని శ్రీఅరవిందుల బోధనాసారము చెపుతున్నది. దానిలో నుంచి బయటుపడే విధానమే పరిణామ క్రమము. ఇంతవరకూ జడంగా ఉన్న దానిలో చైతన్యం కలిగింది. వెంటనే అది స్వయం ప్రేరకంగా విస్తరించుకుంటూ పోయి గొప్ప పరిపూర్ణత్వం పొందాలని అన్ని వైపులా వృద్ధి చెందింది. ఈ విధంగా వృద్ధిపొంది విడుదలైన చైతన్యం ఎక్కిన మొదటి మెట్టు ప్రాణం, రెండవది మనస్సు. అయితే మనస్సు దాకా వచ్చిన పరిణామ క్రమం ఆగిపోదు. ఈ విధంగా పదార్థం లోని చైతన్యం క్రమంగా విడుదలై ఇంకా ఘనంగా సాగాలనుకుంటుంది; అది ఆత్మానువర్తిగా, అతిమానసము (Supermind) గా రూపొందాలనుకుంటుంది. అతిమానస పురుషుని ఆవిర్భావమే పరిణామ క్రమంలోని తదుపరి దశ. ఈ విధంగా పరిణతి పొందినప్పుడు చైతన్య జీవిని నడిపించేది చిదాత్మ శక్తే కాగలదు. ఇక అప్పుడు పదార్థంలో నున్న పరమాత్మ దాన్ని వదిలించుకొని అందులో నుంచి పూర్తిగా బయట పడగలడు, ప్రాణి లోకంలో పరిపూర్ణత వ్యక్తం కాగలదు.

*

పృథ్వీ సమస్యకు పరిష్కార మార్గం: మనకి దృగ్గోచరమయ్యే ఈ సకల జగత్తుకి నిగూఢమైన కారణం చైతన్యమూర్తియైన ఆ పరమాత్మ జడ పదార్థంలో చిక్కుపడి ఉండటమే (అంటే తన శక్తిని తగ్గించుకొని ముకుళనం చెందడమే). బాహ్యానికి అపరిష్కృతంగా కనిపించినా మహాశక్తి శాలిని, మహోగ్రవేగ వాహినియైన జడ ప్రకృతిలో నిగూఢంగా ఉన్న అనంత చైతన్యం, శక్తి విడుదలై క్రమపరిణామం పొందటమే ఈ ప్రాపంచిక సమస్యకు పరిష్కారము. ఆ పరదైవతం ఇచ్ఛా పూర్వకంగా ఈ పృథ్వీ జీవితాన్ని తనకు నివాస స్థానంగా ఎంచుకొన్నది. అంధకార బంధురమైన చెరసాలగా ఉన్న ఈ తన నివాస స్థానాన్ని ఒక దివ్యసౌధంగా, స్వర్గాన్ని అందుకోగల దేవాలయంగా మలుచుకోవాలనేది యుగాల తరబడి కలిగిన ఆ దైవ సంకల్పము

*

మానవుడు చేరవలసిన తదుపరి గమ్యం: మానవుడు పరిణామ క్రమంలో ఒక మధ్యస్థ జీవి మాత్రమే. సృష్టి మానవునితో ఆగిపోదు. మానవుని లోనూ, ఇంకా మానవుని దాటి అతిమానస జీవి స్థాయిని చేరే దాకా అంచెలంచెలుగా అనేక మెట్లున్నాయి.

పృథ్వీ పరిణామంలో సాధించవలసిన తరువాతి కార్యము మానవుడు అతిమానస జీవుడిగా తయారు కావటమే. మనం చేరవలసిన గమ్యం అదే. కష్టాలతో కూడిన పరిమిత మానవ జీవితానికి స్వేచ్ఛను ప్రసాదించే సూత్రం కూడా అదే. అది అనివార్యము. పదార్థ జగత్తులో పరదైవతం ఉద్దేశించేది అదే; ప్రకృతి మాత ప్రక్రియల పరమార్థమూ అదే.

ఈ పదార్థమయ ప్రాణి ప్రపంచానికి రానున్న మహా దివ్య తేజోమయ భవిష్యత్తు అప్పుడే తళక్కుమని మెరుస్తూ కనిపిస్తోంది. అదే మానవుడు దివ్యమానవుడుగా రూపాంతరము చెందగల సాధ్యతను సూచించే ప్రథమ సంకేతపు మెర మెర: పదార్థమయమైన చిక్కుల పంజరం నుంచి పరదైవం విముక్తి పొందగలడనే ఒక ఆశాకిరణము. మనుష్య ప్రపంచంలో అతిమానసజీవి ప్రత్యక్షంతో ఆ ఆశ సఫలీకృతం కాగలదు.

పృథ్వీమాత ఘోషించి ఆహ్వానిస్తే ఆ పిలుపు వెనువెంటనే ఆ పరమాత్మకు చేరగలదు. అద్భుతమైన రూపాంతరీకరణం కావాలనుకుంటే ఇదే క్షణం లోనే సంప్రాప్తం కాగలదు కూడ.

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వి. ఆర్. శాస్త్రి

∴

మర్మప్రణాళికా ప్రకటన (Revelation of the Hidden plan)

శ్రీఅరవిందుల 'సావిత్రి' నుండి

Man shall desire to climb to his own heights.
The truth above shall wake a nether truth,
Even the dumb earth become a sentient force.
The Spirit's tops and Nature's base shall draw
Near to the secret of their separate truth
And know each other as one deity.
The Spirit shall look out through Matter's gaze
And Matter shall reveal the Spirit's face.
Then man and superman shall be at one
And all the earth become a single life.
Even the multitude shall hear the Voice
And turn to commune with the Spirit within
And strive to obey the high spiritual law:
This earth shall stir with impulses sublime,
Humanity awake to deepest self,
Nature the hidden godhead recognise.
Even the many shall some answer make
And bear the splendour of the Divine's rush
And his impetuous knock at unseen doors.
A heavenlier passion shall upheave men's lives,
Their mind shall share in the ineffable gleam,
Their heart shall feel the ecstasy and the fire.
Earth's bodies shall be conscious of a soul;
Mortality's bondslaves shall unloose their bonds,

Mere men into spiritual beings grow
And see awake the dumb divinity.
Intuitive beams shall touch the nature's peaks,
A revelation stir the nature's depths;
The Truth shall be the leader of their lives,
Truth shall dictate their thought and speech and act,
They shall feel themselves lifted nearer to the sky,
As if a little lower than the gods.
For knowledge shall pour down in radiant streams
And even darkened mind quiver with new life
And kindle and burn with the Ideal's fire
And turn to escape from mortal ignorance.
The frontiers of the Ignorance shall recede,
More and more souls shall enter into light,
Minds lit, inspired, the occult summoner hear
And lives blaze with a sudden inner flame
And hearts grow enamoured of divine delight
And human wills tune to the divine will,
These separate selves the Spirit's oneness feel,
These senses of heavenly sense grow capable,
The flesh and nerves of a strange ethereal joy
And mortal bodies of immortality.
A divine force shall flow through tissue and cell
And take the charge of breath and speech and act
And all the thoughts shall be a glow of suns
And every feeling a celestial thrill.
Often a lustrous inner dawn shall come
Lighting the chambers of the slumbering mind;
A sudden bliss shall run through every limb
And Nature with a mightier Presence fill.
Thus shall the earth open to divinity
And common natures feel the wide uplift,
Illumine common acts with the Spirit's ray
And meet the deity in common things.
Nature shall live to manifest secret God,
The Spirit shall take up the human play,
This earthly life become the life divine.

తలచి మానవు డెక్కా నా ధర్మ గిరుల
పుడమి బలమైన శక్తిగా మురువు జూప

ఉన్నతంబైన నిజముల నెన్నగాను
దాపులో నున్న నిజముల తట్టి లేపు.

భౌతికతమారనధ్యాత్మ భావ జాల
సీమయై ముందు వెన్కల చేర రాని
నిజములవ్వల నివ్వల తోచగాను
మనుజుడెంచును దానినె మహితమైన.

ఒక్కటై యుండ దైవపు చొక్కమైన
తీరులో తెన్నునంతట తిరుగు లేక
మనిషి పురుషోత్తముడు చేరు యరల లేని
యొక్క టైనట్టి యక్షాన యొరుసు కొనుచు.

ఉర్వి యొక జీవనది వోలె పర్వులెత్త
జీవులాత్మతో యైక్యత చేరగాను
దివ్య సూత్రాల నొడబడి తెరువుగొనగ
విందురందరు దివ్యమై చెందురవము.

జగములో నున్నతాశలె చలనమొంద
మానవత్వము గుండెల మాటు నున్న
ఆత్మతా స్ఫూర్తి మేల్కొల్పి నంతలోనె
ప్రకృతి తెర వెన్క నున్నట్టి భవ్యమైన
దివ్యతత్త్వపు శీర్షము తెలియవలెను.

దివ్యమైనట్టి యానంద భావ భార
ములను మోయుచు నీ జగమున్న వారు
కానుపించని తలుపుల కవ్వలైన
సవ్వడుల పురుషోత్తము జక్కగ విని
యుత్తరంబుల నీవలె యొక్కసారి.

దివ్యమైనట్టి యున్మాద తేజరాశి
మానవుల గుండెలోతుల మరుగు నుండి
పొంగి పొరలుచు దీప్తులు నింగికెగయ
పొందవలె దివ్యానందము పొందు కాంతి.

పాంచ భౌతిక దేహాలు సరమయైన
యాత్మ యునికిని గుర్తించి యన్ని యెడల
మర్త్య బంధన జాలము మరల రాగ
ముక్తి నందగ వలయును యుక్తి మీర.

యోగ సాధన లేనట్టి భోగులైన
మానవులు కూడ దివ్యమౌ మానమందు
జీవతత్త్వము పొందగ చెన్నుమీరు
దివ్యతత్త్వ మేల్కొల్పు తెలియ వలయు.

ప్రకృతి శిఖరాల తాకగ బలము మీరి
నాధి బౌద్ధిక భావనలన్నియంత
ప్రకృతి లోతుల లోపల సుకృత మయిన
మేలుకొల్పొకటి యచట కలుగవలయు.

నేత యౌచును బతుకు నసత్య మొకటి
మనము కాయము కర్మల మాటలన్ని
శాసనము చేయ మానవ జాలమెల్ల
మింటి యంచుల చేరుచు మీరునట్లు
దేవతల పొంత నున్నట్లు తలవ వలెను.

అంధకారము చెండాడి యన్ని చోట్ల
వెల్గునాజ్ఞాన వాహిని వెల్లి విరియ
నవ్య జీవన భావము దివ్యముగను
వెలుగు రానట్టి మనముల చెలగుచుండ.

జ్ఞాన వాహిని పొరలిన మనము లందు
ఆశయపుటగ్ని రగులగ యతిశయించి
మర్త్యతా జ్ఞాన భావాల వేరుపరచు
నగ్ని మండగ వలయును నందరి యెడ

ఎడద లోతులె యగ్నితో చెరల వీడ
మానవులు పిల్వ తెలియని ఘనత మీరు
అంతులేనట్టి భావాల నంత వారు
విందురెల్లడ దివ్యమౌ నాదములను.

అంతరంగాన జ్యోత్స్నలె యంతులేని
రీతి విలసిల్లు దివ్యమౌ లీలవంటి
నాదమెంతయొ వినుచును నాద బిందు
కళల యనుభూతి నందిన కర్మి యందు.

దివ్యతత్త్వము నిండిన తేజములతో
ఎడదలన్నియు నిండగ ముడులు వీడ
మానవేచ్ఛయె మారును మహితమైన
దైవ సంకల్ప మూర్తిగా దళితమవక.

మర్త్య బంధాల వీడిన మానవులును
దైవసంకల్ప బంధము తలచు వారు
నొకటి యైనట్టి యధ్యాత్మ వీకదలచ
దివ్యమౌ తెల్వి బలముగా తెలియ రాగ.

మాంసలంబైన దేహాలు మనుజులందు
నున్న నాడులు మారుచు నున్నతమగు
దివ్యానందామరత్వాల తెలియజేయు
చిన్నె కానెంతో యాశ్చర్య శైలి యందు.

నరము లందును నణువుల నన్నిటి యెడ
పార దివ్యపు శక్తియే పొరపు లేక
వాక్కు కర్మల శ్వాసల వట్టిదవని
దివ్యశక్తికి యదుపున తేగ వలయు.

సౌర కాంతుల యోచనాజాల మందు
మీర భావనలన్నియు వెరగుపరచు
దివ్యానందాల డోలికల వగ్గనంత
దేహ భాగాల దివ్యత్వ తేజమలరు.

ఎడద లోతుల సూర్యుని పొడుపలలర
నిద్రితంబైన బుద్ధిని నిజము జూడ
మేలుకొల్పెడు సంరంభమాలసతము
దివ్యానందము నిండు నా దేహమంత.

ప్రకృతి నిండగ నా విరాట్పురుషతత్త్వ
మంత యీ భూమి దివ్యతా మార్గమవగ
నైజమైనట్టి ప్రకృతి నాశమొంద
తొలగు సంకుచితంబైన తోవలన్ని.

మానవుల చర్యలన్నియు మహితమైన
దివ్యకాంతితో నిండగ దివ్య తత్త్వ
భావమన్నిటి జూడగ ప్రకృతి యగును.
కానరానట్టి పురుషుని చిన్నెవోలె.

చేర లేనట్టి యా విరాట్పురుషుడెపుడు
ప్రకృతి గమ్యముగా గను బతుకు లోన
సూత్రమవగా మనధ్యాత్మ సూత్రములవె
దివ్యజీవనమౌ మర్త్య జీవనమును

అనువాదం: డా॥ కె. సత్యమూర్తి

అహం, నీ కాలం చెల్లింది

శ్రీమాతృవాణి

శతాబ్దాల తరబడి మానవాళి ఈ ఘడియ కోసమే ఎదురు చూస్తోంది. అది రానే వచ్చింది. కాని అది చాలా క్లిష్టమైన సమయం.

మన మందరము ఈ భూమి మీద, విశ్రాంతి కోసం, భౌతిక సుఖాలనుభవించడానికే వున్నామని, నేను మీకు చెప్పజాలను. ప్రస్తుత సమయం అందుకు తగినది కాదు. నూతన సృష్టి కోసం సిద్ధమవడం కోసం మనము యిక్కడ వున్నాము.

నీవు, ఈ క్షణంలో ఈ భూమి మీద, ఇక్కడకు నీవు ఎన్నుకొన్న విధంగానే వచ్చి వున్నావు. కాని ఈ విషయం నీకు గుర్తు ఉండదు. ఆ సంగతి నాకు తెలుసును. నీ కర్తవ్య నిర్వహణకు పూనుకో, నీ బలహీనతలను, పరిధులను అధిగమిస్తూ శ్రమించి నీ 'అహం' కు 'కాలం చెల్లింది' అని చెప్పు. మనకు ఇప్పుడు 'అహం'కు బదులు, దివ్యచెతన్యమే గల జాతి కావాలి. జాతిని అభివృద్ధిపరచి 'దివ్యచైతన్య స్థితి' ని కలిగిన అతిమానస జీవి ఆవిర్భవించాలి.

*

అహం యొక్క ఆధిపత్యం అంతమొందాలి — అనేది ఖచ్చితమైన నిబంధన. 'అహం' యిప్పుడు మన పురోగతికి అడ్డంకి. 'అహం' ఉన్న చోటులో దానికి బదులుగా దివ్యచైతన్యం రావాలి. శ్రీఅరవిందులు దీనినే 'అతిమానస స్థితి' అన్నారు. మనము కూడా దీనిని 'అతిమానస స్థితి' అంటేనే ఎట్టి సందిగ్ధత లేకుండా వుంటుంది. మనము దైవత్వము అనగానే, అందరూ దేవుణ్ణే తలచుకుంటారు. దీని వలన ప్రతి విషయమూ నిష్ప్రయోజనమై పోతుంది.

*

మొదట మానవాళి సృష్టి జరిగినపుడు 'అహం' ఐక్యపరిచే శక్తిగా ఉండేది. అహం చుట్టూ జీవి యొక్క వివిధ పరిస్థితులు నెలకొని వుంటాయి. కాని ఇప్పుడు 'దివ్య మానవత్వము' ఆవిర్భవిస్తూనప్పుడు అహం అదృశ్యమైపోయి, చైత్యపురుషునికి దారి ఇవ్వాలి. ఈ చైత్యపురుషుడు భగవంతుని జోక్యం వల్ల క్రమముగా రూపొంది మానవునిలో 'దివ్యత్వము' ను ఆవిర్భవింప చేస్తుంది.

ఈ చైత్యస్థితి ప్రభావము వల్లనే మానవునిలో దివ్యత్వము ప్రకటితమై దివ్యమానవ జీవితానికి నాంది పలుకుతుంది.

చైత్యము శాశ్వతమైనది. దీని వల్లనే భూమి మీద అమరత్వము సిద్ధింపగలదు.

కాబట్టి ఇప్పుడు ముఖ్యముగా మనము చైత్యమును కనుగొని, దానిలో ఐక్యము చెంది, 'అహం' ను వెళ్లగొట్టేట్లు చూడాలి. ఈ అహం, బయటకు గెంటబడడమో, దానంతట అది అంతరించడమో జరగాలి.

*

అహం బైటకు పోవాలి. తప్పదు. అదొక్కటే దారి. 'నేను' అనే భావము అంతరించాలి. ఇంకేమీ వుండకూడదు. అది చదునుగా (చేతితో సంజ్ఞ చేస్తూ) ఒక నున్నని, మడతలు లేని, అద్భుతమైన పరిణామము గలిగినట్లు పతనం చెందాలి. అది మాటలలో చెప్పజాలని, ఒక గొప్ప, స్థిరమైన పరిస్థితి. "నీవనుకున్నది నీవు, సాధిస్తావు" (మాటలకందనిది). అది ఒక

గొప్ప అనుభూతి. శరీరమనేది లేనట్లు, అది ఉపకరించు ఒక వస్తువు మాత్రమే అయినట్లు ఉండి, ఎట్టి ఒత్తిడికి లొంగదు. (సంజ్ఞ) ఈ విశాలమైన చైతన్య స్థితి. అనుభవైక వేద్యము (శ్రీమాత తన చేతులను జాపారు) చివరకు నీవు చూస్తావు (చూపు). అది ఎట్టి రూపములతో కూడిన దృశ్యము కాదు. అది ఒక ఖచ్చితమైన మహత్తర శక్తి. అది ఒక ఒత్తిడి కలిగిన ప్రకంపనము. ఈ ప్రపంచము ఆ శక్తి క్రింద పెనుగులాడుతూ ఉంది. తరువాత ఆ శక్తి, బహిర్గతమై, విశ్వమంతా వ్యాపిస్తుంది. ఇది నిజంగా చాలా ఆసక్తికరమైన విషయం.

ఇది ఒక్కటే పరిష్కారము. మరేదీ లేదు. మిగతావన్నీ, ఆకాంక్షలు, భావనలు, సంభావ్యతలు. అది ఇంకా ఒక అతీతశక్తి గల వ్యక్తి మాత్రమే, అతిమానస స్థితి కాదు. అది ఒక మహోన్నత మానవత్వము. అది సర్వ మానవాళిని పైకి తీసుకుపోతుంది. కాని అది మన యోగానికి ఉపయుక్తము కాజాలదు.

ఇది ఒక స్పష్టమైన చిత్తరువు. మానవాళి పైకి రావాలనుకుంటే దేనినో ఒక దానిని పట్టుకుని వదలదు. కదలకుండా పైకి రావాలని చూస్తుంది. ఏమీ సమర్పించకుండా, ఏదో పొందాలనుకుంటుంది. అలాగ వీలు లేదు. తనను తాను సమర్పించుకోవాలి. అహాంని వదలి పెట్టాలి. అప్పుడు ఆ దివ్యశక్తి తనంతటు తాను దిగివచ్చి తన స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తుంది.

ఇది పూర్ణమైన రహస్యము సుమీ.

ఉదాహరణకు మానవాళి, దివ్యచైతన్యాన్ని బలవంతంగా క్రిందికి దిగలాగాలని చూస్తుంది. (సంజ్ఞతో నుదుటిని చూపిస్తూ) ఇది బాగున్నది. కాని సరియైనది కాదు. అన్ని రకాల సాధ్యా సాధ్యాలను శోధించాలి. అప్పుడు కాని మానవాళి అసలు విషయాన్ని అర్థం చేసుకోలేదు. అదొక్కటే ('అహం' ని త్యజించడం అన్న దానికి శ్రీమాత, చేతులను విప్పి చూపిస్తారు). మనం 'అహం' అంతర్ధానమయ్యే వరకు భగవంతుని ముందు వినయంగా మోకరిల్లాలి.

నిజానికి, 'అహం' అంతర్ధానమవడమే — అతి కష్టమైన పని: దాన్ని మాయం చేయడానికి శిక్షణ అవసరం

అనువాదం: చావలి రామమూర్తి

∴

ఒక గొప్ప శిల్పి ఒక దేవాలయాన్ని చక్కగా నిర్మించాడు. ఆ దేవాలయము "చూశారా నా గొప్పతనము, నా అందము. నా స్థిరమైన పటుత్వము. అందరూ నన్ను మెచ్చుకోవాలి" అంటే, నీవేమంటావు? ఆ దేవాలయము తన యొక్క గొప్ప లక్షణాలన్నిటిని తానే సంపాదించినట్లు చెపితే, ఎంత హాస్యాస్పదంగా వుంటుంది? కాని అదే, మనము, నిత్యమూ చేస్తున్నాము. ఆ దేవాలయములాగానే మనము కూడా మనని నిర్మించిన చిచ్ఛక్తిని విస్మరిస్తున్నాము. ఆ మహోన్నత వైభవోపేతమైన శ్రామికుని యొక్క నిర్మాణ శక్తిని గ్రహింప లేని హీనస్థితిలో మనము ఉన్నాము. ఒక 'నిర్మాణము' తన 'అస్తిత్వము' నకు తానే కారణ మన్నట్లు, మనము గూడా దివ్యకార్యాన్ని మనకు ఆపాదించుకుంటున్నాము.

శ్రీమాత

అహం యొక్క అవరోధాలను అధిగమించి చైత్యపురుష సాక్షాత్కారము పొందటమెలా?

శ్రీమాతృవాణి

మొట్ట మొదట నీవు, నీ శరీరము నుండి, జీవిత పరిస్థితుల నుండి, వేరుగా ఉన్న దానిని కనుక్కోవాలి. ఇది మానసికస్థితి నుండి, నీవు మాట్లాడే భాష నుండి, నీవు నివసించు పరిసరముల నుండి నీ అలవాట్లు, ఆచారముల నుండి, నీవు పుట్టిన దేశము నుండి, నీవు పుట్టిన యుగము నుండి జనించదు. నీవు నీలో అంతర్గతమైన, పరిమితిలేని పరిణామముగల, ఎడతెగని నిరంతర చర్య గల, సార్వ జనీనత కలిగిన, భావమును కనుగొనాలి. అప్పుడు నీవు నీలోని భావాలను వికేంద్రీకరించి, పెంపొందించి, అన్ని వస్తువులలోనూ, వ్యక్తులలోనూ నివసిస్తావు. వ్యక్తుల మధ్య నున్న సరిహద్దులు సమసిపోయి, తొలగిపోతాయి. నీవు వారి ఆలోచనల్నే ఆలోచిస్తావు. వారి భావాలతో చరిస్తావు. వారి అనుభూతులనే అనుభవిస్తావు. ఇలాగే అందరి జీవితాల్ని నీవు జీవిస్తావు. నీలో నిస్తబ్ధముగా వున్న జీవశక్తి ఉత్తేజము పొందుతుంది. రాళ్ళు కదులుతాయి. మొక్కలు సుఖదుఃఖాలకు స్పందిస్తాయి. జంతువులు కూడా మాటలకు అందని భాషను వ్యక్తీకరించి, తమ స్పష్టమైన భావాలను తెలియజేస్తాయి. ప్రతి వస్తువులోనూ ఒక అద్భుతమైన కాలము, పరిమితి లేని జీవశక్తి గోచరిస్తుంది. ఇది చైత్య వికాసమునకు ఒక కోణము మాత్రమే. ఇంకా ఎన్నో అనుభవాలు కలుగుతాయి. వీటన్నిటి తోటి సహాయముతో అహం, స్వార్థము ఒక్క ఎల్లలను, నీ బాహ్యవ్యక్తిత్వము యొక్క గోడలను, నీ ప్రతిస్పందనల నిష్ప్రయోజనమును, నీ అసమర్థమైన మనోబలమును, నీవు అధిగమిస్తావు.

అయితే, నేను, ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లు, ఈ వికాసమునకు మార్గము సుదీర్ఘము, దుర్గమమూ అయినవి. దారి నిండా, అపరిష్కృతమైన సమస్యల వలయాలు పరుచుకుని వుంటాయి. వాటిని ధృఢ నిశ్చయంతోనే అధిగమింప వలసి ఉంటుంది. అది, ఎవరూ చరించని, ఒక క్రొత్త ప్రదేశమును వెదకు. ఒక క్రొత్త విషయమును వెదకు. ఒక అన్వేషకుని యొక్క గమనము లాంటిది. చైత్యస్థితి కూడా అటువంటి అన్వేషణే. క్రొత్త ఖండములను కనిపెట్టే సాహసము, ఓర్పు, దీనికి కూడా కావాలి. ఎవరైతే ఇందుకు ధృఢ నిశ్చయులై వుంటారో, వారికి ఉపకరించే కొన్ని సలహాలు చెపుతాను.

అన్నిటిలో మొదటిది, అతి ముఖ్యమైనది మనస్సు. ఆధ్యాత్మిక విషయాలను నిర్ణయించే శక్తి లేనిది. దీని గురించి చాలామంది గతంలో చెప్పారు. బహు కొద్ది మంది తప్ప ఎవరూ ఆచరణలో పెట్టలేదు. ఈ దారిలో పయనించాలంటే మానసిక అభిప్రాయాలకు కలిగే ప్రతి స్పందనలను త్యజించడం అత్యంత ఆవశ్యకము.

నీ కోసం ప్రత్యేకముగా సుఖాన్ని, సంతృప్తిని, ఆనందాన్ని, సంతోషాన్ని కోరవద్దు. ప్రగతి కోసం జ్వలించే జ్వాలగా సాగిపో. నీకు లభించిన ప్రతిదాన్ని, నీ ప్రగతికి ఉపయోగించు. వెంటనే కావలసిన ప్రగతిని సాధించు.

నీవు ఏమి చేసినా, సంతోషముగా చేయి. సంతోషము కొరకు చేయకు. ఎప్పుడూ ఆందోళనా, భయభ్రాంతులకు లోను గావద్దు. అన్ని పరిస్థితుల లోనూ ప్రశాంతముగా వుండు. ఎల్లప్పుడూ కావలసిన ప్రగతిని సాధించడానికి సంసిద్ధుడవై, కాలం వృధా పోకుండా ఉద్యమించు.

భౌతిక సంఘటనలను పై పైన అర్థం చేసుకోవద్దు. అవి ఒక విషయమును గూర్చి వేరొక రకముగా, గజిబిజిగా కనిపిస్తుంది. ఈ క్రమములో మనము అసలైన సత్యాన్ని గ్రహించ లేము.

ఎవరి ప్రవర్తననూ, అతని స్వభావాన్ని, ప్రవర్తనని మార్చగలిగే శక్తి వుంటే తప్ప, విమర్శించ వద్దు. మార్చగలిగితే విమర్శ లేకుండా మార్చు.

ఏమి చేసినా, ఎలాగ చేసినా, నీ గమ్యాన్ని మరవవద్దు. ఇందులో గొప్ప, అల్ప తారతమ్యం లేదు. నీ అన్వేషణకు సహాయపడేవి, అడ్డుపడేవి అన్నీ నీకు ముఖ్యమే. అందుచేత నీవు ఆహారాన్ని భుజించేటపుడు, నీవు తినే ఆహారము, నీ శరీరమునకు, నీ అన్వేషణకు తగినదని, ఎటువంటి శక్తి, ఆధారము, పట్టుదల, స్థిరత్వమును కలిగించాలో అనే విషయమును గురించి కొన్ని క్షణాలు ఆలోచించు.

అలాగే నీవు నిద్రించే ముందు, నిద్ర వల్ల నీ అలసిన శరీరం కండరాలకు, మెదడుకు ఎటువంటి ఉపశమనము కలగాలో, నీవు మేల్కొన్న తర్వాత తిరిగి చురుకైన శక్తిని పొంది, నీ అన్వేషణా మార్గమును కొనసాగించేలా, కొద్ది క్షణాలు ఆలోచించు.

అలాగే, నీవు మాట్లాడే ముందు, మాటలు బయటకు వెడలే ముందు, ఆ మాటలను క్షుణ్ణముగా పరిశీలించి, అవసరమైన వాటినే వుపయోగించి, నీ అన్వేషణ యొక్క ప్రగతి మార్గమునకు హాని కలిగించని విధముగా, తోడ్పడు మాటలని మాట్లాడటానికి, స్థిరముగా ఆలోచించు.

మొత్తానికి, ఏ పరిస్థితులలోనూ, నీ జీవిత గమ్యాన్ని, ప్రయోజనాన్నీ ఎప్పుడూ విస్మరించకు. నీ అన్వేషణ కొనసాగించే ఆత్మశక్తి నీ పైన, నీవు చేసే ప్రతి పని పైనా, "ఒక కాంతి పక్షి నీ పైన సంచరిస్తూ, నిన్ను ఆవహించునట్లు" — ప్రభావిస్తుంది.

ఇట్లు అవిశ్రాంతమైన ప్రయత్నమును నీవు కొనసాగించినప్పుడు, నీ అంతరంగ కవాటము తెరుచుకుంటుంది. అప్పుడు నీవు కళ్ల మిరుమిట్లు గొలుపునట్టి ఒక వైభవ తేజాన్ని సందర్శిస్తావు. అప్పుడు అమరత్వపు స్థిరత్వము వైపు కొనిపోబడతావు. బాహ్యమైన రూపము లన్నీ, చిరిగి పోయిన గుడ్డలను పారవేసినట్లు, నీవు ఒక స్థిరమైన అమరత్వపు సిద్ధిని పొందుతావు. అన్ని బంధాల నుండి విముక్తి పొంది, నిశ్చలముగా నీవు నిలబడతావు. లేదా, ప్రకృతి విధించిన, తప్పుకోలేని, భరించలేని, పరిస్థితుల బరువు క్రింద నలిగి పోతూ, నీవు శ్రమించాల్సి వుంటుంది. క్రుంగి పోవాలసి వస్తుంది. ఇప్పుడు నిశ్చలత్వముతో, నీవు, నీ విధి గమ్యము వైపు సాగిపోగలవు.

ఈ వాంఛల బానిసత్వము నుండి, భవబంధాల నుండి విముక్తి పొందడమే, స్వచ్ఛమైన పరిపూర్ణత కాదు. శిఖరాన్ని చేరడానికి ఇంకా సోపానాలు వున్నాయి. ఆ సోపానాలను కూడా కొన్ని పద్ధతుల ద్వారా, అనుసరిస్తేనే, భవిష్యత్తు యొక్క ద్వారాలు తెరుచుకుంటాయి.

చైత్యజీవితమే, అమరత్వమని చెప్పవచ్చు. అంతులేని కాలము, పరిమితి లేని అంతరాళము, ఎప్పుడూ ఎడతెగని అభివృద్ధిని సాధించే మార్పు, ఎడతెగక కొనసాగే విశ్వరూపములు, ఇది ఒక అనంతమైన అంతు తెలియని, సృష్టికి అతీతమైన దేశ కాలాతీతంగా వుంటుంది. నీవు ఈ చైత్య స్థితిని పొందుటకు ఈ చైత్యములో జీవించుటకు, నీలోని 'అహాన్ని' పూర్తిగా విసర్జించాలి. ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి, అహం ఎంత మాత్రమూ పనికి రాదు.

ఇందులో సంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణయే అత్యంత ఉపయుక్తమైన, చురుకుగా ఫలితాన్నిచ్చే మార్గము.

అనువాదము: చావలి రామమూర్తి

అహం ఇంత వరకూ సహాయకారే,
ఇక నుండి మాత్రము బంధమే

శ్రీఅరవింద వచనామృతము

విశ్వజీవనంలో పురోగామి పరిణామ క్రమంలో శరీర భాగానికి బంధింపబడ్డ మానసిక, ప్రాణిక అహంకార ప్రథమావిర్భావం, పదార్థం కంటే బయట ఒక చైతన్య వ్యక్తిని నిర్మించే సాధనం. ఈ విశ్వ జీవనంలోనే దివ్య సాఫల్యం కోసం ఈ పరిమితమైన అహంతను విలీనం చేయటం ఒక నియతియే. అందుకే ఈ చేతన వ్యక్తికి అతీతమైన అస్మిత గానీ, తన నిజ వ్యష్టిని తెలుసుకునే సాధనం. ఈ జంట కదలిక — మిథ్యాభూతమైన తాత్కాలికమైన అస్మితకు, దాని నుండి విముక్తమైన సత్య చేతన యొక్క వైశాల్యం లోకి పరిక్రమించటానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నది.

*

అచేతన యొక్క పరిణామ రూపం పదార్థం. అప్పుడు జడస్థితిలో ఉనికి కాన వస్తుంది. చైతన్యం పదార్థంలో ఉన్నా స్ఫుటం కాలేదు. అది తొలుత ప్రాణిక స్పందనల రూపంలో జీవం పోస్తుంది. అప్పుడు అపరిణత రూపాలలో ప్రాణం వెల్లివిరుస్తుంది. పదార్థంలో నుండి అనేక రూప పరిణామాలను పొందుతూ తన్ను గుర్తించేందుకు ప్రయత్నిస్తుంది. ఈ రూపాలు అన్నీ క్రమ పురోగతికి అనుగుణంగా నిర్మించుకున్నది. సమగ్ర అభివ్యక్తికి కారణమవుతవి. మనుష్యునిలో శక్తిని సమకూర్చే చైతన్యం స్పష్టంగా తన నెరిగిన వస్తుతత్త్వ మెరిగిన బుద్ధిగా కాన వస్తుంది. కాని సమన్విత చైతన్యావిష్కారానికి ఒక వరంగా, భావస్ఫుటమైన శక్తిగా తొలుత అది ఆవిర్భవిస్తుంది. ఆ సమన్వితశక్తి ఆవిర్భవించటమే ప్రకృతి లక్ష్యం.

మనుష్యుడు విశ్వంలో తన ఉనికిని ప్రతిష్ఠించుకొంటాడు. అది అతని తొలి కర్తవ్యం ఇంకా అతడు తను పరిణమించటం, యింకా తనకు తాను అతిక్రమించటం అతని లక్ష్యం. తన పాక్షిక వ్యక్తిత్వాన్ని సమగ్ర వ్యక్తిత్వంగా వికసింప జేయవలసి ఉన్నది. తన చుట్టూ ఉన్న ప్రకృతిపై అధికారాన్ని పొందటమే కాక ప్రపంచములో ఐక్యమును, సమరసాన్ని సాధించటం అవసరం. తన వ్యక్తిత్వాన్ని ధరించటమే కాక విశ్వచేతనగా ఎదిగి సృష్టి యొక్క ఆధ్యాత్మిక ప్రీతిగా రూపొందాలి.

తన 'అస్మిత' ను దృఢంగా సంపూర్ణంగా ఎరిగి ప్రకృతి పరిణామ గమ్యంలో ఒక నిర్దిష్టమైన సుసంపన్నమైన స్థితిని సంపాదించుకోవాలి. ఈ క్రమంలో మొదట తన అహంతను ప్రధానంగా విస్తరింప జేసుకుంటాడు. ఈ పరిణామంలోని అహంకార దశలో కలిగే మార్పులు తన చైతన్యాని కంటే తనకు ముఖ్యమైనవి కాదు. ఇక్కడ చైతన్యాన్ని దృఢంగా స్థాపిం చటానికి ఇవి దోహదం చేసే అవకాశాలు. అందుకే తొలి పరిణామంలో మత ధోరణులు అల్పస్థాయి ఉనికి ఏర్పడుతుంది. దేవుడు, దేవతలు మనుష్యుల కోసమే ఏర్పడినట్లు భావించటం తిరుగుతుంది. వారిని తమ వాంఛలను తీర్చే ఉపకరణాలుగా, ప్రపంచంలో తమ అవసరాలను కోర్కెలను తీర్చే సహాయకులుగా భావించటం జరుగుతుంది. ప్రాథమికమైన అహం స్వరూపం దాని పాపాలు, అతిక్రమణలు, మోటులక్షణాలు కలిగి ఉన్నా ఏ విధంగానూ పట్టించుకోనక్కర లేదు. అది మనుష్యుని తొలి కర్తవ్యాలకు ఆవశ్యకమైంది. ప్రకృతి యొక్క యాంత్రిక కార్యాలకు లోనై 'గుంపు చేతనకు' లొంగిపోయి అధమ ప్రకృతి నుండి తనను స్ఫుటం

విడమరచుకునే యత్నంలో తన వ్యక్తిత్వాన్ని ఎరుగటం అవసరమే. మనిషి తన వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రకృతి కన్నా విధిగా నిర్దిష్టంగా శక్తిమంతంగా నిర్ధారించుకోవాలి. తనలోని శక్తిని లేక ప్రీతులు మనుష్య శక్తులకు అధికాధికంగా వ్యక్తమయ్యేటట్లు చేస్తూ ప్రకృతినీ, ప్రపంచాన్నీ అధికమైన అధికారంలో శక్తిలో అనుగమించాలి. తన లోని సదసద్వివేచన ఈ ప్రాధమిక ప్రయోజనం కోసమే అతనికి ప్రసాదింపబడ్డది. తన వ్యక్తిత్వాన్నీ, ఉనికినీ శక్తినీ అభివృద్ధి పరచుకోక పోతే తన ముందున్న బృహత్తరమైన ఉన్నతమైన విస్తృతమైన దివ్యలక్ష్యాలను సఫలంగా అందుకునే గొప్ప కార్యానికి ఉద్యుక్తుడు కాలేదు. అవిద్యలో తన్ను నిల్వరించు కుంటేనే, జ్ఞానంలో నిర్దుష్టంగా తనను నెలకొల్పుకోగలడు.

అందువల్లనే ప్రకృతి ఈ అహంకారాన్ని కనిపెట్టింది. దీని వల్ల అతడు అచేతనంలో విడివడటానికీ, సజీవ బుద్ధిలో, జీవశక్తిలో స్వతంత్రంగా జీవించటానికీ ఆత్మలో సత్పదార్థంతో చుట్టూ వున్న ప్రపంచంలో తనను సమన్వయించు కోవాలి. కాని దానిలో మునిగిపోయి తన ఉనికి లేకుండా ప్రభావ రహితంగా ఉండి పోర్దాదు. వ్యక్తి విశ్వ వ్యక్తిలో ఒక భాగమే అయినా దాని కన్నా అతీతమైన వాడు. అతడు అతీతం నుంచి దిగివచ్చిన ఆత్మపదార్థం. జడభూమికకు సమీపంలో ఉండటం వల్ల, తన సహజమైన ఉన్నత చేతనకు సుదూరం కావటం వలన ఒకేసారి తాను అతీతంగా వ్యక్తం కాలేడు. సత్పదార్థంగా ఆత్మగా తాను ఎదుగటానికి ముందే అతడు ప్రాణిక మానసిక అహంతగా ఎరిగి ఉండాలి.

అయినా అహంత వ్యక్తిత్వం ఎరుగటం, తనను ఎరుగటం కాదు. నిజమైన ఆత్మిక వ్యక్తిత్వం — మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక అహంతలు కానే కాదు. క్రియాశీలమైన మొదటి కదలికలో అధిక భావం సంకల్పం, శక్తి, స్వాభివ్యక్తి యొక్క సామాన్య జీవితానికి సంబం ధించిందే. అందువల్ల తనలోని అస్పష్టమైన అహంతా వ్యక్తిత్వం అడుగున చొచ్చుకొని తన్ను తాను తెలుసుకొనే ప్రయత్నం చేయవలసి ఉన్నది. కాక పోతే అతడు ప్రకృతి ప్రాధమిక శిక్షణ దగ్గరే ఆగిపోయి, లోతైన విస్తృతమైన బోధలను గ్రహింప లేక తన ప్రాయోగిక ప్రావీణ్యం ఎంత ఉన్నా అతడు జంతువుల కంటే కొంచెం ఉన్నతమైన వాడు మాత్రమే అవుతాడు. తొలుత అతడు తన మానసిక దశను ప్రాకృతికాంశాలను అంటే — అహంత, బుద్ధి దాని ఉపకరణాలు, ప్రాణము, శరీరము వీటిని గ్రహించి — తన సంపూర్ణమైన ఉనికి ప్రాకృతికాంశాల కంటే, తన లక్ష్యం అహంతా పూర్ణం అయినా స్వవిశ్వాసం తృప్తులకు అతీతమైనవని గ్రహించాలి.

మనుష్యుడు దృశ్యమానమైన తన ఉపరితల వ్యక్తిత్వానికి — ప్రకృతికీ ఈశ్వరుడికి నడుమ ఉన్న సంబంధానికి అతీతంగా తనను భావించుకోవటంతో ఉన్నతమైన ఆత్మ జ్ఞానంతో సంబంధం ఏర్పడుతుంది. కాలబద్ధమైన శాశ్వతత్వాన్ని ఎరిగి, ఈ జీవనం సంపూర్ణం కాదు. అవగాహన చేసుకుని నిశ్చయంగా తన స్వీయమైన అన్వేషణకు ఆత్మ అమృతత్వమే అని గ్రహించటం ఉన్నాయని, ముందు వెనుకా ఉనికి ఉందనీ తన అవిద్యను తొలగించుకొని, తన్ను తాను విస్తరించుకొని, కాలం యొక్క తక్షణ చలనాల నుంచి తన అనంతత్వపు పరిధిలోకి వెళ్ళాలని తెలుసుకోవాలి. తన పై పొరల్లోని మెలకువ తన లోని స్వల్ప భాగమేననీ ఉన్నత చైతన్య శిఖరాలను కొలిచే అభ్యాసం చేయటం రెండవ అడుగు. ఆ విధంగా అతడు మానసిక అవిద్యను తొలగించుకోవటం ప్రారంభిస్తాడు. మూడవ అడుగు ఉపకరణమైన బుద్ధి కంటే, ప్రాణం కంటే శరీరం కంటే తనలో ఏదో గుప్తంగా ఉందని తెలుసుకోవటం. అది చావు లేని, స్వయీ ప్రవృద్ధమయ్యే వ్యష్టి ఆత్మ అనీ గ్రహించాలి. అది తన ప్రకృతికి ఉపకరించేదీ, అవికారమైంది, అనంతమైంది. తన ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి తన లోని భిన్న భిన్నాంశాలేమిటో తెలుసుకోవాలి. తనలో ఉన్నదంతా తన లోని అధమ ప్రకృతికీ, ఉన్నత

ప్రకృతికీ మధ్య అనుసంధానమైన తత్త్వాభివ్యక్తి అని వివేచించ గలగాలి. తన లోని ఆధ్యాత్మికతనూ ఆత్మనూ గ్రహించటం అంటే ఈశ్వరుణ్ణి ఎరుగటమే. అశాశ్వతమైన దాని కంటే, అతీతమైన చిత్పదార్థం ఒకటి ఉందని తెలుసుకుంటాడు. చిత్పదార్థాన్ని విశ్వ చేతనలో దర్శించి అది ప్రకృతి అడుగున ఉన్న దివ్యత్వపు ఉనికి అని గ్రహిస్తాడు. తన బుద్ధి, విశ్వచేతన, వ్యక్తిత్వము ఇవన్నీ బహుముఖాలైన పరాత్పరుని గురించి ఊహకు భావనకు అభిముఖంగా విచ్చుకుంటుంది. విశ్వం అహంకారిక మౌలిక అజ్ఞానం అతని మీద తన పట్టు సడలించటం ప్రారంభం అవుతుంది. తన ఉనికి విస్తృతమైన ఆత్మ జ్ఞానంతో మలుచుకోవటంలో అతని దృష్టి సమగ్రమై జీవన లక్ష్యం, ఆలోచన, కార్యకలాపం క్రమంగా పరివర్తితములౌతాయి. తనను గురించిన తన ప్రకృతిని గురించిన, తన జీవన లక్ష్యాన్ని గురించిన వ్యావహారిక అజ్ఞానం తొలగి పోతుంది. అతడు తన పురోగతిలో ప్రాణికమైన పరిమితమైన ఎరుక వల్ల కలిగే అసత్యం నుంచి, దుఃఖం నుంచి విముక్తుడై సత్యమైన సంపూర్ణమైన ఉనికిని స్వాయత్తం చేసుకుని అనుభవించే దశను చేరుకొంటాడు.

అనువాదం: ఆచార్య కోవెల సుప్రసన్నాచార్య

∴

గుప్త యోజన

ఎంతటి దీర్ఘ నిశీథమైనా —
ఆ చిన్ని అహంత కల్పించుకున్న ముసుగును, అప్పుడున్న ముసుగును కలలు కనను.
ప్రకృతి నిర్వహించే విశ్వక్రియకు అంతిమ ఫలాలు అవి
ఈశ్వరుడు అనావృతం చేస్తాడు జీవన యోజనలో.

మహత్తరమైన ఉనికి పని చేస్తున్నది ఆమె ఎదలో
సుదూర విజయోత్సవానికి అది సంసిద్ధ మవుతున్నది చాలా నాళ్లుగా.
దైవం తేజోవంతమైన అనంత వ్యక్తియై
శిలలోనైనా మృగంలో నైనా ప్రవ్యక్తి కోసం
ఎదురు చూస్తున్నది.

విచ్ఛిన్నం చేస్తున్నది మనస్సు గీచిన పరిమితులను
ఎరుకగల హృదయాన్ని సాక్షిగా చేస్తున్నది
ప్రతి జడ భావంలోనూ ఎన్నాళ్ళుగానో
ప్రకటిత మవుతున్నది సంవృతమైన ప్రకృతి.
రహస్యమయమైన పథకాన్ని సఫలం చేస్తూ
మనిషిలోని జగద్వ్యక్తి
ప్రకటిస్తున్నది అమృతత్వాన్ని.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: ఆచార్య కోవెల సుప్రసన్నాచార్య

ఆధ్యాత్మిక యుగాగమనము*

[ఈ విభాగములో శ్రీఅరవిందాశ్రమము త్వరలో ప్రచురించనున్న 'మానవావర్తము' (శ్రీ వెంపటి కృష్ణమూర్తి గారిచే అనువదించబడిన శ్రీఅరవిందుల ఉద్గ్రంథం HUMAN CYCLE) నుండి సంపాదకుడు ఏర్చికూర్చిన విభాగాలున్నవి.]

పరిచయము

'ఆర్య' పత్రికలో The Psychology of social development అనే శీర్షిక క్రింద ఆగస్టు 1916 నుండి జూలై 1918 వరకు ధారావాహికంగా వెలువడిన శ్రీఅరవిందుల వ్యాసాలను 1949 సంవత్సరములో Human Cycle (మానవావర్తం) అను కొత్త మకుటం క్రింద గ్రంథ రూపంలో వెలువడింది.

మానవ సమాజం ఐదు విస్పష్ట దశల ద్వారా కాలచక్రంలో ప్రవర్తిస్తుందని శ్రీఅరవిందులు ప్రతిపాదించి, చరిత్రలోని ఉపపత్తుల ద్వారా నిరూపించారు. ఆ దశలు: 1. Symbolic (ప్రతీక దశ.) 2. Typal (ఒక నమూనాకు చెందిన దశ) 3. Conventional (సాంప్రదాయిక దశ) 4. Individual (వ్యక్తి ప్రధాన దశ) మరియు 5. Subjective (అంతర్నిష్ఠ దశ).

శ్రీఅరవిందుల పూర్ణయోగం కేవలం కొందరు వ్యక్తుల కోసమో, భారత దేశానికి మాత్రమే కాకుండా యావన్మానవాళి అభ్యుదయం కోసం చేపట్టినది. సకల మానవ సమాజం దివ్యజీవన, ఆధ్యాత్మిక దిశలో ప్రయాణిస్తే తప్ప ప్రపంచానికి మనుగడే లేదని వారు విశ్వసించారు. వ్యక్తిగత అహంకారమే కాక సామూహిక అహంకారం కూడా నిర్మూలమవాలని ఆకాంక్షించారు. నాగరికతతో పాటు ఆటవికత కూడా పెరుగున్న దాన్ని చూచి వారు ఇలా ఆక్రందిచారు: "మాధుర్యం, ప్రకాశం, సౌందర్యం, నైతిక వైభవం, రసముల విలువలు — వీటికి పూర్తిగా విలువ లేకుండా పోయింది". ఈ పరిస్థితిని సరిదిద్దాలంటే అంతర్నిష్ఠ, బహిర్నిష్ఠ జీవితాలలో ఆత్మ సత్యానుభవానికై అన్వేషణ జరుగుతున్న దశయే ప్రస్తుత మానవ దశ అని శ్రీఅరవిందులు వక్కాణించారు. జిజ్ఞాసువులు, సాత్వికులు అయిన ప్రజలను నిర్వేదం నుండి తప్పించి, దైవం వైపు పురోగమింపజేసే, తన 'పూర్ణ' యోగాన్ని ప్రవచించి, దాని సాధన మార్గాన్ని వివరించి, మానవాళికి వినూత్న సంభావ్యతలను చూపి, క్రొత్త ఊపిరి పోసిన ఋషి పుంగవుడు, ద్రష్ట, స్రష్ట, శ్రీఅరవిందులు. దాని వివరాలను ఈ "శ్రీఅరవిందుల వచనామృతా" న్ని చదివి, పాఠకులు ఆస్వాదించగలరు.

— సంపాదకుడు

---

* ఉప శీర్షికలు సంపాదకునివి

జీవితం పై బహిరంతర్నిష్ఠ అవలోకనములు*

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

[విజ్ఞాన శాస్త్రవేత్తకు సంబంధించినంత వఱకు "అంతర్నిష్ఠ" (Subjective) అనగా తన వ్యక్తిగత, యదేచ్ఛమైన అభిప్రాయమనియును, "బహిర్నిష్ఠ" (Objective) మనగా అమూర్తత్వము మరియు సర్వసమ్మతమైన విషయమనియు అర్థములు చెప్పబడినవి. అంతర్నిష్ఠ దృక్పథముతో విషయములను చూచినప్పుడు కేవలము ఒక వ్యక్తి యొక్క ఇష్టాయిష్టములపైనను, తనదేయైన ప్రత్యేక స్వభావ, వికారముల పైనను, తన విశ్వాసములు, నమ్మకము పైనను ఆధారపడి, సులభముగా తన భావములను మార్చుకొనుటకు వీలు కాకుండా సుదృఢముగా నుండును. విజ్ఞాన శాస్త్రవేత్త తాను పరిశోధించి కనుగొనిన విషయములు సర్వజనామోదములు కావలెనని గాఢముగా వాంఛించుటచే తన ప్రకృతి నుండి "అంతర్నిష్ఠ" దృష్టిని సమూలముగా త్రోసిపుచ్చి, సత్య జ్ఞానాన్వేషణ కేవలము అమూర్తత్వమై, నిష్పాక్షికమై, యదార్థముల పై ఆధారితమై ఉండగోరును. శాస్త్రవేత్త తన బయట నున్న ప్రకృతిలోని కొలవబడదగిన దత్తాంశముల పైననే పూర్తి విశ్వాసముంచి మానవుని బహిరింద్రియముల ద్వారా మెదడుకు చేరే సమాచారమునే విశ్వసించి ఒక సిద్ధాంత మేర్పరచును.

ఇక సాంఘిక శాస్త్రవేత్త అలా కాకుండా "అంతర్నిష్ఠ" పదాన్ని ఎల్లప్పుడూ అగౌరవ సూచనార్థంలో ఉపయోగించడు. తఱచు, నైతిక విలువల్ని, చారుతరమైన రుచులపైన, మత విశ్వాసములపైన, జీవితపు సర్వోచ్ఛ ఆదర్శముల పైన ఆధారపడి, వేర్వేరు సమాజములలో తమ తమ దేశ, కాల పరిస్థితుల కనుగుణంగా, చారిత్రాత్మక పరిస్థితులపై గూడ నాధారపడి ఎంతో కాలంగా నిలచిన విలువలు, సత్యాలను గూర్చి అతడీ పదాన్ని వాడుతుంటాడు.

ఇటీవలి పాశ్చాత్య సాంఘిక శాస్త్రవేత్త ధోరణిలో చాల పరిమిత దృష్టితో కాకుండా శ్రీఅరవిందులు "అంతర్నిష్ఠ" పదానికి అతి విశాలమైన గంభీరమైన ఆధ్యాత్మిక విలువగల అర్థంలో వాడుతారు. 'ఆత్మ' కు .చైతన్యాని' కి సంబంధిత అర్థంలో వాడినప్పటికీ ఎంతో మూలాభూత రూపంగా వాడుతూ, సత్తుకూ, చిత్తుకూ, ఏ ఒక్క ప్రత్యేక దృష్టి కోణానికి పరిమితి చేయక అతి విశాల దృష్టితో వాడుతారు. శ్రీఅరవిందుల దృష్టిలో ఆత్మ, చైత్య పురుషుడు అనంత రూపాల్లో ఏ విధంగా ప్రస్ఫుటమౌతాడో అట్టి అంతరంగ సాధనకు సంబంధించి "అంతర్నిష్ఠ" అనే పదం వాడటం జరిగింది. ఇది కేవలం వయ్యక్తికమే కాక, సమిష్టి జీననానికీ, విశ్వాత్మకు కూడా చెందిన విషయమని మనం గ్రహించాలి. విశ్వాతీత పురుషోత్తమునిక్కూడా చెందిన విషయం సుమీ. అది మూర్తత్వమూ, అమూర్తత్వమూ కూడా. ఎందుకంటే పరిమిత అహంకార వ్యక్తిత్వము సంపూర్ణంగా వినాశనమొందినా 'ఆత్మ' వస్తువు అనేక స్తరాల్లో సత్-చిత్-ఆనందం నుండి 'ముకుళనం' ప్రక్రియ (involution) ద్వారా దిగి వస్తూ చివరికి 'అచేతన' (inconscience) స్థితికి చేరును. దీనికి వ్యతిరేకమైన విధానంలో పరిణామ క్రమంలో అచేతనా స్థితి నుండి మెట్లెక్కుతూ అతిమానస దివ్యచైతన్యానికి చేరుకొనును.

శ్రీఅరవిందుల దృష్టిలో మన విలువలూ ఆదర్శాలూ, మన అంతర్నిష్ఠ చైతన్యానికి భావ రూపాలే అయినప్పటికీ, అవి ఏకకాలంలో విశ్వాత్మకమూ, అమూర్తకమూ, అతి సాధారణమూ అయినందున, వయ్యక్తమయ్యునూ సర్వ సమ్మతములే. మన విలువల్లో నిస్సందేహంగా వయ్యక్తిక,

---

* ఉప శీర్షికలు సంపాదకునివి

సామాజిక సూత్రములు ఇమిడి వున్నప్పటికినీ అవి వివిధ రూపములు ధరించగలగటం చేత వాటిని అమూర్తమూ, విశ్వ జనీనము అని చెప్పవచ్చును.

— కిషోర్ గాంధీ "శ్రీఅరవిందుల సామాజిక తత్త్వ శాస్త్రము, నవశకము" నుండి]

జీవితం పై బహిర్నిష్ఠదృక్పథం:

మానవాలోచన చేష్టితముల లోనికి ప్రవేశించు అంతిర్నిష్ఠ వాదము దృక్పథములో మన జీవిత స్వభావ గమన శక్తులలో గొప్ప మార్పు తెచ్చిననూ, బహిర్విషయములలో ఈ భేధమేమియు మొదట కనిపింపదు. దేహ, ప్రాణ, మనశ్శక్తులతో వ్యక్తి సంఘ సంకీర్ణ స్వభావము పై ఆధారపడి వాని సాఫల్య సామరస్య ధర్మాన్వేషణము చేయుటకే బహిరంతర్నిష్ఠ వాదములు యత్నించు చున్నవి. వ్యవచ్ఛేదాత్మక హేతువు నాధారముగా గొని నడచు బహిర్నిష్ఠ వాదము ఈ సమస్య నంతటినీ బాహ్యా యంత్రదృష్టితో చూచును. అది ప్రపంచము నొక వస్తువుగా, పదార్థముగా, సంకీర్ణ యంత్రపరిశీలన పర్యావలోచన సమయమున లక్షణ సామగ్రిగా బహిరన్వయము చేయు హేతువు నవలంబించి అధ్యయనము చేయదగిన ప్రగమముగా వీక్షించును. వ్యక్తి పై గాని, సంఘము పై గాని ప్రసరించునట్టి అనేక నిర్ణీత శక్తుల వలెనే, యాంత్రిక సూత్రముల వలెనే ఈ ప్రగమ ధర్మములు కూడ సమీక్షింపబడును. శాస్త్రము తన సూత్రములను సమన్వయము చేసినట్లే ఇవియును హేతు పరిశీలితములై గ్రహింపబడిన పిమ్మట ఎవరి సంకల్పము చేతనైననూ వ్యవస్థీకరింప బడవలెను. తన సంకల్ప హేతు బలముచే గానీ, ఇతర సంకల్ప హేతు బలముచే గానీ వ్యక్తి ఈ నిబంధనలకు అధీనుడు కావలయును. అట్లే బాహ్యా జీవిత భిన్న యంత్రసామగ్రిచే నియతమైన సామూహిక సంకల్ప హేతుబలముల చేతనో, తానొక భాగముగా నున్న ఇతర సంఘముల సంకల్ప హేతు బలముల చేతనో ఈ నిబంధనలకు సంఘమధీనము కావలయును. అందుచే ఆధునిక రాజకీయా లోచనములలో దేశ ప్రభుత్వమును వ్యక్తి సంఘముల కంటె భిన్నస్వరూపముగా పరిగణించు చున్నారు. ప్రకృత్యంతరంగ నిర్దేశానుసారాభివృద్ధిని మాని ఆత్మ నిర్దిష్టోచత్వ శ్రేయో లాభములను మనుష్యులపై మోపుటకు, వాని చారితార్థ్యమునకై వారిని శిక్షించుటకు కూడ దేశ ప్రభుత్వమునకు స్వామ్యమున్నదని పరిగణింపబడినది. జీవితమన్నది ఒక యాంత్రిక సంస్థ ద్వారమున సరిదిద్దబడి మానవ యత్నముచే సామరస్య సమగ్రత్వములు కలదిగా నిర్వహింప బడ వలెను. వ్యక్తి హేతువుచే దర్శితమై, నిర్ణీతమైననూ, వ్యక్తి ఇచ్ఛచే అంగీకరింపబడి ఆదేశింపబడినను ఈ సూత్రము వ్యక్తి బాహ్యామనెడి యూహా బహిర్నిష్ఠ వాదములో ప్రబల మైనది. దాని ఆచరణమంతయు నిర్వహణ వ్యవస్థా సమగ్ర రూపమైన యాంత్రిక ధోరణిలో నున్నది.

జీవితం పై అంతర్నిష్ఠ దృక్పథం:

స్వవశమై వర్ధమానాత్మ చేతన దృష్టిలో సర్వమును వీక్షించునట్టిదై అంతరంగము నుండి బయట వెడలునది అంతర్నిష్ఠ వాదము. ధర్మము మనయందే కలదు; ఆత్మగతమై, సంభవ నీయమై యున్న మన తత్త్వమును గూర్చి మొదట అవ్యక్తముగా, పిమ్మట అర్థవ్యక్తముగా, చివరకు పూర్ణ వ్యక్తముగా పెరిగి అభివృద్ధి పొందు ఆత్మసృజన వ్యాపారమే జీవితము. దినదిన ప్రవర్థమాన సంవేదన సాక్షాత్కారములును, తత్ఫలితమైన స్వస్వరూప సంస్కరణమును దాని ప్రగతి లక్షణములు, హేతు సంకల్పములు, ఫలకారులైన ఆత్మ వ్యాపారములు; హేతువు ఆత్మసంవేదన వ్యాపారము; సంకల్పము ఆత్మప్రాబల్య రూపనిర్మాణ శక్తి. ఇంతే కాక హేతువును, బుద్ధిగత సంకల్పమును ఆత్మ సంవేదన సాక్షాత్కార సాధానము లందలి భాగములే. అంతర్నిష్ఠ

వాదము మన వైయ్యక్తిక స్వభావములను విశాల బాహ్యార్థ దృష్టితో వీక్షించి అనేక జ్ఞాన శక్తులను సఫలీకరణ శక్తులను గుర్తించుటలో సుముఖమైనది. దాని ప్రథమ ప్రసారమే బాహ్యాత్వ బహిర్నిష్ఠలకు దూరమై, హేతువ్యాపారమున ప్రధానమొనరించి, జీవశక్తి, జీవేచ్ఛల ఉత్తమత్వమునుద్ఘాటించి, వీనికి విరుద్ధముగనున్న బుద్ధిశక్తుల నిరసించి, ధిషణాత్మక హేతువు వలె విశ్లేషింపక, మిథ్యాకరణము లేక, పై పై దృశ్యములను సమర్థింపక, యాంత్రిక ధోరణిలో సమ్మేళనము చేయక, ఈ రోజులలో స్వతః స్ఫురణమని పిలువబడుచున్న అంతర జ్ఞానమును సమర్థించును. కాని, సంక్షేపముగా, స్వతః స్ఫురణమన్న మాటకు దర్శన గ్రహణ రూపాత్మ చైతన్య భావమనియే కాని సత్య స్వభావ శక్తి విమర్శనము చేయు యంత్ర ధోరణి కాదని అర్థము. అంతర్నిష్ఠ వాద ప్రవృత్తి యంతయు బాహ్యాంతరములలో అంతః కేంద్రము నుండి ఆత్మ సత్య వీక్షణ స్థితిలో జీవితము గడుపుటయే.

మానవజాతి పురోగమనంలో ప్రస్తుత దశ:

ఈ దశలో మానవుడు తానొక గంభీర సచేతన జీవేచ్ఛగా భావించుకొని, దేహము పరికరముగా మనశ్శక్తులను పరిచారకులుగా గణించును. మానవాలోచనము పై అనేక రీతులలో గొప్పగా చెప్పుకొనదగిన ప్రభావము చూపుచున్న ప్రాణశక్తివాద ప్రముఖ వైవిధ్యములో ఇది ఒకటి. ఇప్పుడిప్పుడే ఆవిర్భవించి ప్రసిద్ధమగుచున్న అంతర్ముఖాదర్శ వాదము దీనికావల యున్నది. ఇది మానవుని మత, రస, స్వతః స్ఫురణ, సహానుభావ, భావమయ స్వభావమును సఫల మొనరించుటకు యత్నించును. ఇట్లు చేయుటయే మన సంపూర్ణత యని, మన లక్ష్యమని ఎంచి దీనికి దేహ ప్రాణ స్థితులనధీనము చేయును. ఇవి యన్నియు తమంత తాము విలువ గలవి కాక అంతర్ముఖ జీవితము నుండి ప్రసరించు రూపములకు సంకేతోపకరణములుగా మాత్రమే ఎన్నబడును. ఈ నూతనోద్యమములో దేహ, ప్రాణ వశము కాని ఆత్మాన్వేషణము, గూఢతత్త్వము, మర్త్యేయ పారమార్థికత్వము కూడి యున్నవి. ఈ ఉద్యమము వ్యక్తి వాద భౌతికబుద్ధి వాద ప్రాభవము పిమ్మటిది కావున ఆధునిక జీవితమునకు కొత్త దై దాని యధార్థ శీల సరణులను ప్రగాఢ మొనరించును.

మనస్సు, ప్రాణము, దేహము కేవలము పరికరములు మాత్రమే:

కాని దీనిలో కూడా అంతర్ముఖత్వము దూరముగా ప్రయాణించి మనస్సు కంటె మిన్నయైన ఆత్మను కనుగొన వచ్చును. అప్పుడీ ప్రపంచములో ఆత్మాభివ్యక్తికి మనః ప్రాణ దేహములు పరికరములు మాత్రమే అగును. ఈ పరికరములు స్వస్థితిలో సమానములు కావు గాని అవసరములో సమానములే. ఇట్లగుటచే వీని సమగ్రతా సామరస్యైక్యములు ఆత్మాభివ్యక్తి లోని భాగములై మన జీవిత యదార్థ లక్ష్యమునకు అత్యావశ్యకములగును. అయినను, ఈ లక్ష్యము మనః, ప్రాణ, దేహములను వాని కొరకు మాత్రమే కాక, మన అందరిలో ప్రతి ప్రాణియందును, వస్తువునందును, ఏకైకమయ్యు, బహు రూపములలో నున్న రహస్య దైవత మును, తేజోమయాత్మను బహిరంతర్జీవితములలో ఆవిష్కరింపజేయు ఆధారముగా, పరికర ములుగా పెంపొందింప వలసి యున్నది. జగదతీత విశ్వపురుషుని సంతోష శక్తి ప్రణయ తేజ సౌందర్యములలోనికి వ్యక్తి సంఘ జీవితము సచేతన వికాసము పొందునట్లు క్రమ పరిణతము చేయుటయే మానవాదర్శము.

∴

ఆధునిక నాగరికత అంతర్నిష్ఠ దృష్టి వైపు మళ్లు దశ

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

అంతర్నిష్ఠ జీవితములో పొరపాట్లు, దోషములు సాధ్యమే:

సంకేత ప్రతి రూప సంప్రదాయములను దాటి వ్యక్తి సత్య ధర్మములకు బాహ్య విశ్వ ధర్మములలో గల సంబంధమును స్థూలముగా కనుగొనుటకు దృష్టి సారించి బాహ్య పరి జీవితాంతరములను పరిశీలించి అంతరంగ జీవితమునకై మానవజాతి ప్రయత్నించు సంకటా వస్థయే మానవాభివృద్ధిలో అంతర్నిష్ఠయుగమగును. జీవిత విశ్వములు విషయాశ్రితములు అను దృష్టితో జీవించుట మాని విషయజ్ఞానము ఆత్మేతరమని ఆత్మ జ్ఞానాంతరంగముల వైపు పోవు యత్నమిది. అంతర్నిష్ఠ ఎట్టి దగునో ఆత్మజ్ఞానము నందెంత దూరము పోవుదుమో అన్న విషయముల మీదనే సర్వమును ఆధారపడి యుండును. వీనిలో యుక్త్యాన్వేషణము వలని ఫలితములెంత దూరాధిరూఢములో మార్గభ్రంశము వలని ప్రమాదములు కూడ అంతటివే అగుట దీనికి కారణము. సంకేత ప్రతిరూప సంప్రదాయ దశలు తమ చుట్టును నిర్మించుకొన్న స్వపరిచ్ఛేద కుడ్యముచే ఈ ప్రమాదముల బారిని పడవు. ఈ గోడయే అనాత్మజ్ఞతయను కారాగారము కాగా దానిని పడగొట్టి ప్రమాద భూయిష్టమయ్యు ఫలవత్సాహసమైన అంతర్ముఖత్వ మవలంబింపబడును.

ఏ చేతనాత్మలో, ఏ చేతనాత్మ వలన, జీవిస్తున్నాము?:

ఒక మాదిరి చేతనాత్మ కాత్మజ్ఞానమున్నచో మన వ్యక్తిత్వంలో మామూలుగా ముందర కనిపించు రకరకపు తత్త్వములున్నను వానిలో ఒక్కటి మాత్రమే నిగూఢమై యధార్థముగా నున్నదని తెలియును. పైకి కనిపించునదే యధార్థమైనదని పొరబడుట సామాన్య భ్రాంతి. మానవుడు తన మతి స్వభావము ననుసరించి పడుచు లేచుచు బాధలకు గురియగుట కిదియే మూలకారణము. వ్యక్తిగా కాని సంఘ దేహ చిత్తావయవముగా గాని మానవుడంతర్ముఖుడై బ్రదుక నెంచినపుడు పై సత్యమతనికి వర్తించును.

అంతర్నిష్ఠత వైపు నవ్య నాగరికత దృష్టి సారింపు:

ఆధునిక నాగరికత అనుసరించు విలక్షణ గతిలోని అర్థమిది. ఎప్పటి కప్పటికి తడవు కొనుచున్నను, తక్కువగాకున్నను, అంతర్ముఖస్థితి నుండియే ప్రకృతి పొంతకు గమనము ప్రారంభించినాము. శిశువు మనుష్యుడుగా పెరుగుటలో అతని చిత్తవృత్తి తెలిసికొని బోధన శిక్షణ పద్ధతులు తదనుగుణముగా కల్పించుట మన విద్యా లక్ష్యమైనది. శిశువు తన మేధా రస భావ సామర్థ్యములతో సంఘజీవిత ప్రవృత్తులను చక్కదిద్దుకొనునట్లును సాయమొనరించుటయే నూతనాదర్శము. ఇది పాత లక్ష్యమునకు మిక్కిలి భిన్నమైనది. తిరస్కరించు మస్తిష్కము లోనికి పాతగిల్లిన వ్యుత్పన్నతను నింపుటయు, నిగృహీతములై నిలద్రొక్కుకొను ప్రవృత్తులను స్థిర కర్కశ ప్రవర్తన సూత్రముల కఠినము చేయుటయు వారి లక్ష్యము[2]. పగతీర్చుకొనుటకు

---

[2] నియంతల దేశములలో ఈ అభివృద్ధి దారుణ పరాజయమును పొందినది. సంఘ ప్రాముఖ్యమే గాని వ్యక్తి స్థితి లేదని వారి వాదము. స్వల్ప స్వాతంత్ర్యమేని కల దేశములలో ఈ నూతన విశాల దృష్టి ఇంకను నిలబడి యున్నది.

గాని, పరుల కుదాహరణముగ గాని దుర్మార్గులని, ధర్మ విచ్ఛేదకులని శిక్షించుట, బంధించుట, భయపెట్టుట, ఉరితీయుట, భౌతిక నైతిక బాధలు పెట్టుట మున్నగునవి పురస్సర సంఘములకు బొత్తిగా నచ్చుట లేదు. వారి పరిస్థితులను, ఆంతరంగిక లోపములను, వంశక్రమ ప్రాప్త లక్షణములను అంగీకరించి వారి నర్థము చేసికొని పాడు చేయుటకు బదులు పరిణితులను చేయుటకే నేడు సుముఖత్వము పెరుగుచున్నది. సాధారణముగ సమూహమును, జాతిని, సముదాయమును సంఘములోని అంతర్ముఖ ప్రాణులుగా వాని పెరుగుదలను సహజాభివృద్ధిని పరిణతము చేసి ఫలవంత మొనరించు విధి సంఘమునకున్నదని మనమెంతుము. ఇంత వరకు మంచిదే. ఈ నూతన సమాలోకనము వలన లభించునట్టి గొప్ప జ్ఞానము, యధార్థ గభీరత, ప్రాజ్ఞ మానవత్వము మిన్నవి యగుట స్పష్టము. కాని ఈ కొత్త దారిలో మన జ్ఞానానుభవముల సీమలను తీవ్ర ప్రమాదభ్రంశ ప్రాప్త్యవకాశములును వాని వలెనే విస్పష్టములు

∴

అసలైన అంతర్ముఖత్వము

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

పాలిత పాలక జాతులలో ఏవైనను చేయు బుద్ధిపూర్వక పరిణతి యత్నమును ముఖ్యముగా అంతర్ముఖమైన జర్మనీ జాతి యొక్క మహత్తరానుభవమును చూచినచో ఈ ప్రమాదము లెచ్చట బయలుదేరునో తెలిసికొనగలము. మొదటి ప్రమాదము వ్యక్తియుగములో నుండి చారిత్రకముగ అంతర్ముఖ యుగమావిర్భవించునపుడుద్భవించునట్టిది. వ్యక్త్యహంకారమునే, సామూహికాహంకారముగా మార్చుట వలన కలుగునట్టి గొప్ప ప్రమాదమే మొదటి భ్రంశము. అహంకారమే ఆత్మ కాదనేడి, అందరి ఆత్మయు అద్వైత భావాత్మకము కాగా విశ్వాత్మక దైవములో ఆత్మ ఒక భాగమనెడి రెండు ముఖ్య మనస్తత్త్వ సత్యములను తెలిసికొని జీవించినప్పుడే వ్యక్తి స్వీయ ధర్మము నెరుగ గలడు. అహంకార బుద్ధి, ప్రాణశక్తి, దేహ దారుఢ్యము మున్నగు వాని పరమాభివృద్ధి గాని, మనోభావ, దేహాలాలసల పరమ సంతుష్టి గాని నిరాకరించి తనలో నున్న దివ్యత్వము విజ్ఞతా శక్తి ప్రణయ సర్వగతత్వ సామర్థ్య పారమ్యములలో వికసింప జేయుటయు, ఈ వికాసము నుండి సృష్టి గత సౌందర్యా నందములను తాను సాక్షాత్కరించు కొనుటయు వ్యక్తి సఫలత్వమగును.

ఆత్మజ్ఞానము లేనన్ని నాళ్ళు మనమీ రీతిగనే చేయుదుము. కాని ఇంకొక రీతిగా చేయమను మాట నిస్సందేహమే. భగవద్దత్తమైన ప్రవృత్తిచే బ్రదుకుచూ ఆత్మానభిజ్ఞతలో నున్న మనుష్యులును, జాతులును, అహంకార పూరితాలోచనా చరణములతో కూడిన జీవితము తప్ప అన్య మెరిగిన వారు కారు. ప్రకృత్యనుభవములు నేర్పిన సహజావ బోధాత్మ నిగ్రహ నీతులతో, శాసన నిరోధములకు లోబడి అహంకారముతో జీవించుట నిర్జీవ స్థితి కంటె కొంత మేలు గదా. అంతర్నిష్ఠమనగా ఆత్మజ్ఞానాంతస్తత్త్వముల తోడి జీవితము కొరకైన యత్నము. కొత్త పేరులతో పాత తప్పులనే చేయుచున్నచో ఏమి లాభము? వ్యక్తి యనగా మానవ పరిణామములో ఆవిర్భవించుటకు సిద్ధపడుచున్న దివ్యవ్యక్తిత్వముగాని అహంకారము కాదని మనము గ్రహింపవలెను. స్వీయాంతర సత్య ధర్మముల నంతర్ముఖముక నభికాంక్షించు మానవులహంకార జీవన సంకల్పముల తోడి ఇంద్రియ సంతృప్తిని మాని, ఈ దివ్య వ్యక్తిత్వావిర్భావ సాహిత్యములనే వాస్తవిక లక్ష్యముగా స్వీకరింపవలయును.

ప్రస్తుతము మిగిలిన వానిని వదలి వేసినను, తన్ను తానుగ మాత్రమే కాకుండ తోడి వారితో దృఢ సంబంధ స్థితిలో నున్న దానినిగ వ్యక్తి గ్రహించుటయే రెండవ చేతనాత్మక సత్యము. మనలో నున్న తత్త్వమే వ్యక్తి గతముగ విశ్వ వ్యాప్తముగ నున్నది. ఈ రెండునూ దేని దారిలో అది, ఆత్మ వికాసమును పొందవలసి యున్నను అన్యోన్యాలంబన రహితముగ అవి కృతార్థములు కాలేవు. మనము అహంకారేంద్రియాతీతాత్మ స్వరూపులమని, మన జీవిత రూపములలో ఆత్మ పర భేదము లేదని, మన అహంకారము తన్నుకొని తలక్రిందులైనను మనలో మనకు తప్పింపరాని మార్మిక దృఢసంబంధమున్నదని యధార్థమైన అంతర్ముఖత్వము మనకు బోధించును. 'నేను' అనబడు ఆత్మయే పరమాత్మ స్వరూపమని, ఆ పరమాత్మ నెరిగి సచేతన తాద్రూప్యమును పొందుటయే మన జీవిత ప్రయోజనమని, వ్యష్టి సమష్టి రూపములలో నున్నదియు పరమాత్ముడే యగుట వలని అన్యోన్యైక్యము నంగీకరించి ప్రత్యక్షీకరించు కొన్ననాడే మనకు నిజమైన ఆత్మ వికాసము కలదని ప్రాచీన భారతీయులు కనుగొనిరి.[3]

కాని ఈ రెండు సత్యములు వ్యక్తికి, జాతికి కూడ వర్తించును. జర్మనీ అంతర్ముఖత్వములోని మొదటి ప్రమాదమిచ్చుటనే యున్నది.

∴

అంతర్నిష్ఠ యాగాగమనము

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

తార్కిక మరియు భౌతిక ఫలాపేక్ష వాదములు నూతన శకానికి దారి తీస్తున్నాయి:

దీనిని మించిన జ్ఞాన మవసరమైనపుడు అతడు తనలో నున్న కొత్త శక్తులను, ఉపకరణములను చూడవలసి వచ్చును. తన్ను తాను తెలిసికొనుటకు ఆత్మ విమర్శనము కంటె ఆత్మ చైతన్యము, పై పై భ్రమణముల కంటె ఆత్మ నిహిత జీవిత క్రియలు ఉపకారులని అతడు భావించును. పై పై మనోభావములకు వెనుకనున్న వానితో సాంగత్యము పొంది, హేతువును కాంతిమంతముగ జేసి, తన్మూలమున క్రియలను శక్తిమంతములుగా జేసి ఈ జ్ఞానోపలబ్ధి కతడు యత్నించును. ఈ దారిలో హేతు జ్ఞానము స్వతః స్ఫురణ జ్ఞానమునకు, గభీరాత్మావగమమునకు వశమగును. ఆత్మ చైతన్యమునకు, ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు ఉపయోగ ప్రమాణము లొంగి పోవును. ప్రపంచ మనుష్య బహిరంతర్జీవితములలో నిగూఢ క్రియాత్మకములైన ధర్మ సంకల్ప శక్తుల ననుసరించి జీవించుటకు బాహ్య ప్రకృతి ధర్మావలంబి జీవిత విధానము దారి ఇచ్చును.

ప్రపంచము అంతర్నిష్ఠ దశ వైపు వడివడిగా మారుతున్న వైనము:

ఈ ధోరణులన్నియు మలినములై, తొలి దశలో సరిగా పెరుగనివై యున్నను, నేటి ప్రపంచములో అతి త్వరితముగా వృద్ధి చెందుచున్నట్లు కనిపించుచున్నవి. ఇవి బలిష్ఠములై వెలువడినచో వ్యక్తిత్వ సృష్టములైన హేతూపయోగ దశల నుండి మానవాభివృద్ధి ఇతోధికాం

---

[3] అన్యోన్యాలంబన మింత తప్పని సరిగ లేని సత్య స్వరూపము వేరొకటి కలదు గాని — అది ఆధ్యాత్మిక పరిణామ గోచరముగా తప్ప, ప్రస్తుత విషయమున కేమాత్రమును పనికి రాదు.

తర్ముఖ సంఘము వైపునకు పోవుచున్నదని అర్థము. పాత విధులను విచ్ఛిన్నము చేసి, పాత ఆలోచనా ప్రమాణములను ప్రతిఘటించి నేటి ఆలోచనా ప్రవాహము విస్తృత గభీర మార్గముల లోనికి పోవుచున్నది. పందొమ్మిదవ శతాబ్దము నందలి ఐహిక వాదము నూతనమై గంభీరమైన ప్రాణ ధర్మ వాదమునకు దారి ఇచ్చినది. ఈ నూతనవాదమనేక రూపములను పొందినది. జీవిత మూల ధర్మములని 'నీషే' (Nietzche) చెప్పిన 'జీవసంకల్పము', 'శక్తి సంకల్పము', ఆత్మాతీతముగ జీవితమునకు ప్రాధాన్యమిచ్చిన బహుసూత్ర వాదము; జ్ఞానదీప్తుల కంటె క్రియా శక్తులకు ప్రాధన్యమిచ్చిన జీవితానుకూల్య వాదమును ఇట్టివే. మొదటి ప్రపంచ యుద్ధమునకు ముందు యూరపులో, ముఖ్యముగా ఫ్రాన్స్, జర్మనీలలో మనుష్య జీవితాలోచన ముల నిమత్తముగ ప్రభావితము లోనరించిన ఈ ఆలోచన ధోంణులూరకే బుద్ధి ప్రాధాన్యము నుండి జీవిత క్రియల వైపునకు పోయినవి మాత్రమే కావు. అల్పమనస్కులిట్లనిపించునట్లు చేసిరనుట నిజమే; కాని అంతర్ముఖమై మనః ప్రధానమైన మార్గములో విశ్వ ప్రాణతత్త్వము నర్థము చేసికొని తదనుగుణముగ జీవించుటకివి ఒక యత్నము చేసినవి. వీని వెనుక నుండి పురాతన హేతు ప్రధాన బుద్ధిత్వము నశించిన చోట నవీన స్వతః స్ఫురణ వాదము బయిలుదేరినది. ఇప్పటికిది తన శక్తి తత్త్వములను స్ఫుటముగా నెరుగదు. జీవిత రూప ప్రభావముల ద్వారమున జీవితాతీత విషయముల నన్వేషించుచు ఇది అప్పుడుప్పుడు ఆత్మ తత్త్వ సంవృత ద్వారములు తడవి చూచినది.

అంతరంగలో నూతన లోకావిష్కారణ బాహ్య ప్రపంచంలో ఒక నూతన లోకాన్ని జీవితంలో, సంఘంలో సృష్టిస్తుంది:

ఈ ఉద్యమము నందధిక సృజన శక్తి రష్యాలో ప్రకటితమైనది. పూరాతన బహుర్ముఖ త్వమును తానాక్రమించినట్లే ఈ అర్థ రహిత ప్రాణ వాదమును మనస్తత్త్వ స్వతః స్ఫురణ ప్రధానములైన సంగీత సాహిత్య కళలాక్రమించినవి. నూతన తాత్త్విక స్వతః స్ఫురణ వాదము వలె ఈ ఉద్యమము కూడా పై పొరలను ఛేదించి వస్త్వంతర్గతమైన ఆత్మను మనస్సుతో అవగతము చేసికొనుటకు యత్నించినది. ఇది చాల వరకు శక్తిహీనమై, అయధార్థ బోధ సమన్వితమై ప్రారంభ దశలో నున్నది. కాని ఇది మానవ మనస్సును కట్టి యుంచిన బంధముల నుండి విడిపించి నూతన జీవిత సంఘ ప్రపంచములను సృష్టింప జాలిన దిక్కునకు ప్రయాణింప జేసినది. బాహ్య హేతు సూత్రములను విడనాడి వస్త్వంతరన్వేషణాభిముఖములై సాహిత్య కళలొక కొత్త దారి తొక్కినవి.

లోతైన అంతరాత్మ మన ముందుంచుకొన్న ఉద్యమానికి నాయకుడు కావాలి:

వ్యక్తి సమష్టి జీవితములను వ్యవస్థీకరించి బాహ్యంతర జీవితములలో చేతన క్రియాంకురములు పొడమునట్లు చేయగల ఈ అస్పష్ట నూతన ధోరణులే జాతికి ఆశాజనక ములుగా నున్నవి. మొదటి ప్రపంచ యుద్ధమునకు పూర్వము శిశు పోషకాభివృద్ధి విద్యావిధాన విషయములలో ఉద్భవించిన కొత్త ఊహలలో ఇవి సుస్పష్టములైనవి. పూర్వ విద్యావిధా నములో బాలబాలికల వ్యక్తి విశేషములను చివరకు నెట్టి బలవన్నిర్దిష్ట మార్గములలో శిక్షణ నిచ్చి విద్యకరపుటయే ముఖ్యము. కుటుంబ జీవితములో బాలుర వ్యక్తిత్వము నణగ ద్రొక్కి బలవంతముగ వారి అలవాటులను, ఆలోచనలను, స్వభావమును తల్లిదండ్రులు, ఉపాధ్యాయులు నిర్ణయించిన ధోరణిలో పరంపరగా వచ్చు ఊహలకో వ్యక్తి లాభములకో, ఆదర్శములకో అనుగుణముగా మార్చి వేసెడి వారు. బాలుర మనస్తత్త్వము ననుసరించి వారి బుద్ధిశక్తులు, నైతికశక్తులు వీలైనంత వరకు పెంపొందించ వలెనని తెలిసికొనుట అభివృద్ధి లక్షణము. ఇది

వ్యక్తి ప్రధాన వ్యవస్థకు సన్నిహితమగుటచే శ్రేష్ఠమైనది. ఐనను ఇది ఫలవంతము కాలేదు. బాలురనగా ఉపాధ్యాయుడు బోధించి సరిదిద్ద వలసిన వారని భావించుటయే దీనికి కారణము. మానవుడు తనకు తానభివృద్ధి చెందు ఆత్మ స్వరూపుడని, విద్యార్జనములో జననీజనకోపాధ్యాయులతనికి తోడ్పడవలసిన వారు మాత్రమేనని, అతని బుద్ధి నీతి కళాత్మక శక్తులు అతనితో పాటు స్వచ్ఛందముగ పెరుగవలసినవే కాని, వస్తువులకు రూప సృష్టి చేసినట్లు చేయదగినవి కావని చిట్టచివరకు స్వల్పముగా గోచరించినది. ఆత్మ అనగా నేమియో ఇంకను తెలియదు. బాలుడైనను, మనుష్యుడైనను, అతని యదార్థ చేతనను, అంతరాత్మను కనుగొనునట్లు సహాయపడుటయే రహస్యమనియు తెలియదు. దానిని ముందరకు రానిచ్చి, అదియే మార్గదర్శిగా భావించినచో, విద్యా భారమును మన నుండి తానే వహించి, మన ఊహానుభవమునకు, బాహ్య పద్ధతులకు అలవాటు పడిన దృక్పథమునకు, అతీతమైన నిగూఢ శక్తులు కల మానసిక వ్యక్తి అభివృద్ధికి అది మిక్కిలి తోడ్పడును. ఈ కార్యమును నిర్వహించుటకీ నూతన విద్యా పద్ధతులనువగు మార్గములోనున్నవి. దేహ ప్రాణముల వెనుకనున్న చైత్య పురుషునితో సన్నిహితత్వము కలిగి అతని శక్తులపై ఆధారపడినచో అది మానవవుడాత్మ స్వరూపుడని, దైవము యొక్క చిచ్ఛక్తి యని, ఏతన్నురావిష్కరణమే విద్యా లక్ష్యమని నిగూఢ సత్య వ్యక్తి ధర్మ వశం వద జీవితమే సర్వమానవ లక్ష్యమని, నిరూపించుట కుపకరించును. మత, సాంఘిక, ప్రతీకములలో పూర్వులీ జ్ఞానమునే వ్యక్తీకరింప నెంచిరి. ఈ నష్ట జ్ఞానాభిముఖమగు మార్గమును చూపు నదియే వ్యక్తిత్వ ప్రాధాన్య వాదము. మానవుని ఆంతరానుభవమును గభీరమొనరించి, జాతికి అంతర్దృష్టిని, ఆత్మ జ్ఞానమును అశ్రుత పూర్వముగ తిరిగి కల్పించి సాంఘిక సామూహికాభివ్యక్తిని గొప్ప పరిణామము చెందించుటతో ఇది సమాప్తమగును.

వ్యక్తికి సమాంతరంగా జాతులు కూడా పురోగమిస్తాయి:

ఆత్మాభివృద్ధి నన్వేషించుటయే వ్యక్తి జీవిత ప్రధాన ధర్మము, ప్రయోజనము. సగమో, సాంతమో తెలిసి గాని, మసకగ తెలియకుండగాని తన్ను తాను తెలిసికొనుటకు, తన ధర్మ శక్తులలో సాఫల్యము పొందుట కెప్పుడు అది యక్తముగ పరిశ్రమించును. దానిలోని ఈ లక్ష్యము ప్రాథమికము, యుక్తము, గత్యంతర హీనము. ఏలయనగా వ్యక్త వ్యానుష్టానములన్నియు అయిన పిమ్మట, మానవుడు శాశ్వత సత్య జీవ శక్తియు, ఆత్మావిష్కార తత్త్వ రూపియునగును గాని కేవలము నశ్వర మనః ప్రాణ దేహ సమాహారమై రూపుమాసి పోవు వాడు కాడు. అదే విధముగ ఆత్మ సఫలీకరణము నన్వేషించుటయే సంఘ జన సమూహ జాతుల ప్రధాన ధర్మము, ప్రయోజనము. తన్ను తాను కనుగొనుటకు, తన నిగూఢ శక్తుల నన్నింటిని సంపాదించుకొనుటకు, ఆత్మావిష్కార రూప జీవితమును గడుపుటకు అది పరిశ్రమించును. దీనికిని అదే కారణము; ఇది కూడా ఒక ప్రాణి; శాశ్వత సత్య జీవితశక్తి; విశ్వతత్త్వా ఆత్మావిష్కారము; తనలో నున్న విశ్వతత్త్వ సత్యార్థ శక్తులను చేతనైనంతలో వ్యక్తీకరించి సఫల మొనరించుటకే ఇది జీవించి యున్నది. వ్యక్తికి వలెనే సంఘమునకు, జాతికి, దేహము, సాంగ జీవితము, నైతిక కళాత్మక చిత్తవృత్తి, పెరుగుచున్న మనస్సు, ఆత్మ కలవు. పై చిహ్నములకు, శక్తులకు వెనుక, వాని కొరకే, ఇవి బ్రతికి యుండును. వ్యక్తి వలెనే ఇది కూడా ఆత్మ కలిగి యున్నదని చెప్పుట కంటె ఆత్మ స్వరూపమనియే చెప్పవచ్చును. ఇది ఒక సమూహాత్మ; ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వము నొందిన పిమ్మట క్రమ క్రమముగా ఆత్మోన్ముఖమై సాకల్యా మనః క్రియాత్మవ్యంజక సాంగ జీవితములో తన్ను తాను కనుగొనును.

అంతర్ముఖ మానవ యుగము చక్కని ఫలితములు పొంద వలెనన్నచో జాతుల యందాత్మజ్ఞతతో పాటు పరాత్మజ్ఞత కూడ ఆవశ్యకము. సంపత్సమాలోచనములలో మాత్రమే కాక ఆత్మీయాధ్యాత్మిక పరస్పర గౌరవ సహాయ లాభములలో సహితమీ దృష్టి ఉండవలెను.

అంతర్నిష్ఠ యుగము – దివ్యజీవన శకానికి పూలబాట

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

ఆధునిక ప్రగతి స్వభావపు ననీనాంతరాభిముఖత్వములో, ఇప్పుడే ప్రారంభమగుచున్న మహితాంతర్నిష్ఠాభిముఖత్వములో భద్రతరమైన ఆశ వున్నది. ఈ అభిముఖత్వముచే అది మానవ యధార్థ సత్యము అతని ఆత్మ యందే దృశ్యమగునని గ్రహింపవచ్చును. అది వాస్తవముగ అంతర్నిష్ఠ యుగము మనల నచ్చటికి తీసికొనిపోవునని నిశ్చితము చేయదు గాని, యుక్తముగా ఉపయోగించినచో తదభిముఖమై అది మనకు ప్రాప్తి సన్నాహము చేయును.

*

అంతర్నిష్ఠ యుగము క్రియా రంగము నందు రూపు దాల్చు భావచ్ఛాయలు ప్రతి రూపాత్మక సంఘ వ్యవస్థానము నాక్రమించు సూచనలగపడుచున్నవి. మానవ యుగములో నూతన శకోదయ కాంతులు మన పై ఇప్పుడే ప్రసరించుచున్నట్లు కనిపించుచున్నది.

*

స్ఖలనములతో, సందేహములతో, అపసరణములతో, అన్య స్వకీయ క్రౌర్య పరంపరలతో కూడిన ఈ అన్వేషణము నందు సత్య ప్రమాద యుక్తా యుక్త బలాత్కార విప్లవాసహ్య సమాయోగాద్యనేక సమ్మిశ్రణములో, విసంవాద వర్గీకరణ బలాత్కార సమాయోగ సంఘర్షణములను మాని స్వాతంత్ర సామరస్య ధర్మముల ననుసరింప జేయజాలిన జ్ఞాన విస్తృతి గాని, మనో మార్దవము గాని, స్వభావ శుద్ధి గాని అతని కింకను లేవు. కని విని ఎరుగని వేగముతో జ్ఞానము పెరిగి వ్యాపించుచున్నప్పుడు, విడదీయరాని భ్రాంతి పూరితములగు చిక్కులతో కూడిన అస్తిమితైక్యము నొందిన జాతులన్నియు దగ్గరకు చేరి సాక్షికైక్యముతో నున్నపుడు, పరస్పర మర్దము చేసుకొనుటకు బలాత్కరింపబడి తమ్మును, మానవ జాతిని, దైవమును, ప్రపంచమును అర్థము చేసికొనుటకు ముందుకు త్రోయబడుచున్నప్పుడు, మనుష్యులకును, జాతులకును ఆత్మ సాక్షాత్కార భావము సచేతనముగా ప్రస్ఫుటమగుచున్నప్పుడు, ఇదియే అంతర్నిష్ఠ యుగము చేయవలసిన పని. అట్టి యుగములో తన్ను తాను సత్యముగ తెలిసికొని, ఆత్మ వికాసాదర్శ సూత్రమును కనుగొని, అహంకారపూరిత స్వభావము వలని కష్టములచే దాని ననుసరింపలేక పోయినను, పట్టు విడువక వ్యక్తి సంఘ స్థితిని రూపొందించు సూత్రముగా దాని నుత్తరోత్తరముగా మార్చుటకు మార్గమును క్రమ క్రమముగా కనుగొనవలెను.

*

జాతిలో ఇప్పటికీ అపరిపక్వముగా ప్రారంభదశలో నున్న బీజప్రాయాధ్యాత్మికము సంతృప్తికరమగునట్లు వికసింప జేయుట సాధ్యమగునన్న విషయము మినుకు మినుకు మను ప్రబోధంతోగాని ప్రథమ గంభీర నిగూఢ శక్తితోగాని సూచించునదియే అంతర్నిష్ఠ యుగము. నిజమైన సాంఘిక సమగ్రతకు వ్యక్తి, సంఘముల ఆత్మయు, జీవితమును ఇంతకంటె గంభీర విశాల మహత్తర పరమార్థీ భూతాంతరవగాహనము కలిగి, ఇంతకంటె ఎక్కువగా ఆధ్యాత్మిక దీప్తి పై ఆధారపడి అన్ని సమస్యలు తుది పరిష్కారమునకు ఆధ్యాత్మిక మార్గముల నవలంబించిన నాడే వీలగును. స్వేచ్ఛా నిబంధనము గాని, అర్థ పరమార్థ బుద్ధితో కూడిన మతవాది పురోహిత మతప్రవక్తలలో ఒకడు గాని పరిణతాధ్యాత్మిక మానవ ప్రాభవపూరిత

నిగ్రహ ప్రభావ నాయకత్వమును గాని జాతిని దివ్యముగా నడపగలుగునని ఆశింపవచ్చును. ఆధ్యాత్మికముగా మారిన సంఘము మాత్రమే వ్యక్తి సామరస్యమును, సంఘ సుఖమును సమకూర్పగలదు. లేదా దైవ రాజ్యమును భూమి మీద స్థాపించి మానవ మనో హృదయములలో దైవమే మానవ జాతిని పరిపాలించునట్లు చేయు దైవ శాసనమును స్థాపింపగలదు; ఈ మాటలకు భావోద్వేగ హేతువులు దురర్థము చెప్పుటకు వీలున్నను ఇవియే ఈ భావమును చక్కగా వ్యక్తీకరించునవియై ఉన్నవి.

∴

మానవ పరిపూర్ణత్వానికి మార్గము

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

ప్రాణవ్యక్తి నిత్య వర్తనములో ప్రకృతిని విశ్రమించి ఒక విధమగు సమగ్రతను సాధింపగలదు కాని ఆ సమగ్రత నిరుద్ధాభివృద్ధితో తన పరిమితులలో సంతృప్తమై యుండును. అది ఇట్టి దానిని వృక్ష జంతు సంతతిలో సాధింపగలదు; వానిలో దేహ ప్రాణములే ఉపకరణ లక్ష్యములుగా నుండుటయు, అవి వాని కావల ఏమున్నదో చూడకపోవుటయు దీనికి కాంణము. ఇట్లు మానవులలో సాధించుట శక్యము కాదు. ఏలయనగా మానవుని లోని ప్రకృతి తన దేహప్రాణాలంబనమును దాటిపోయినది. అది అతనిలో తత్త్వ దీపప్త్యబిముఖ జీవిత వికాస రూపమైన మానసమును పెంపొందించినది. ఇట్లు జరిగిన పిమ్మట దేహ ప్రాణములు పరికర మాత్రములే కాని లక్ష్యము కానేరవు. అందుచే భౌతిక జీవిత కాంతిహీన వర్తమానము ననుసరించుటలో మానవ సమగ్రత లేదు. అది మానసిక వ్యక్తి యొక్క విస్తృత వర్తనములో కూడ లభింపదు. మనసు కూడ ఉపకరణ మాత్రమై తనలో పనిచేయుచున్న ఒకానొక శక్తిని చేరుటకు ప్రయత్నించును. ఈ శక్తి మానసాతీతమై మనోగత బుద్ధికి అతీత చేతనమగు విస్ఫార సత్యముగా నున్నది. శాశ్వత సమగ్రతత్త్వోన్మేషమునందే మానవ సమగ్రత కలదు.

జంతు వృక్షములలోని ప్రకృతి యొక్క నిమ్న సమగ్రత వానిలో ఒక్కొక్కటి తన ప్రాణ సత్యమునకు సహజ ప్రేరణతో, అతర్కితముగా, ఈషచ్చైతన్యముతో విధేయమగుటచే సిద్ధించు చున్నది. ఆధ్యాత్మికముగా మారిన మనుష్యుడు తన యధార్థ స్వభావమును గ్రహించి, ఆత్మైక్యమును సాధించి, సాక్షాత్కృత వ్యక్తి సత్యమునకు ప్రయత్నరహిత విధేయతతో ఉండుట వలన ఆధ్యాత్మిక జీవితము యొక్క ఉన్నత సమగ్రత సిద్ధించుచున్నది. ఏలయనగా, ఈ అప్రయత్న సిద్ధి సహజ ప్రేరణాత్మకముగాని, అర్థచేతనాత్మకముగాని కాక స్వతః స్ఫురణాత్మకమై, సంపూర్ణ సాంగ చేతనాత్మకమై యుండును. అది ఆధ్యాత్మిక దీప్తి స్వతః ప్రవర్తిత సూత్రమునకు అత్యున్నతాఖండ సత్యమునకు, అతివిశాల సౌందర్యమునకు, సహృదయమునకు, శక్తికి, ప్రహర్షమునకు, ప్రణయమునకు, ఐక్యమునకు సంతోషముగా విధేయమై ఉండుట అగును. జీవితమునందు వర్తించు ఈ శక్తి యొక్క లక్ష్యము సర్వ జీవితాభివృద్ధి కలనోప భోగరూపమై ఉండి తీరవలయును. కాని ఈ అభివృద్ధి దివ్యావిష్కార కలనమై, వస్తుతత్త్వ పారమార్థికోపభోగమై యుండును. ఈ పారమార్థికోపభోగము జీవితమునందలి దేహ ప్రాణ మనస్సంకేతముల నుపయోగించును కాని వానిపై ఆధారపడి యుండదు.

తత్త్వము మనో జీవిత రూపములను ఛేదించి వెలువడి తన సర్వజ్ఞ తేజోమయోన్నతికి నెగయునట్లు చేసి ఆ దీప్తి తరంగముల నుండి వాని పైకి ప్రసరించి దానిని గ్రహించి తన రూపములోనికి పరిణమింప జేసినప్పుడే మానవునికి సత్య స్వాతంత్ర్య సమగ్రతలు సిద్ధించును.

మనమిప్పటికే గమనించినట్లు, వాస్తవముగా మన స్థితిలో మనో బుద్ధులు మూల శక్తులు కావు. అవి అర్ధ సత్యములను, అనిశ్చితత్త్వములను మాత్రమే అంతంత మాత్రముగా గుర్తించి ఆ సంతృప్తిహీన వలయములో తిరుగాడు చుండును. మనః ప్రాణములలో బుద్ధిరస నీతి క్రియా భావేంద్రియ ప్రాణ దేహ చర్యలలో నిగూడమై తాదాత్మ్య స్వతః స్ఫురణములచే వీక్షించి ఈ అన్నింటికీ అవి పరిగమింపజాలిన సత్య నిశ్చయ స్థైర్యముల నిచ్చునట్టి శక్తి ఒకటి కలదు. మన సకల చర్యలకును, శాస్త్ర వేదాంతములకును వెనుక దీనిని ఇప్పుడిప్పుడే మనము అస్పష్టముగా చూచుచున్నాము. కాని ఈ శక్తి తన కొరకు కాకుండ మనో జీవితముల కొరకు, తన సహజ దీప్తిచే కాకుండా దాని రూపములలో పనిచేయవలసి యున్నంత కాలము ఈ అవగమమును మనము మహితముగా ఉపయోగింప లేము; ఈ ఆంతర యక్షుని వలని సహజ లబ్ధిని పొందలేము. మానవుడు తానిప్పటికే అభివృద్ధి చేసినదంతయు, యుక్తముగనే అయినను రిక్తముగ తాను గర్వపడు తన బుద్ధిని, అపర్యాప్తముగ వక్కాణించి, ఇటు పై ఈ మహిత దీప్తిని కనుగొని ఆవిర్భవింప జేసి, స్వేచ్ఛతో ఉండునట్లు చేయుటయే! తన సర్వవ్యాప్త ప్రకృష్ట కరణీయమని ధైర్యముగా చెప్పగలిగిన నాడే ఆధ్యాత్మికాతిమానుష వ్యక్తిత్వ మార్గము మానవునకు వివృతమగును. అప్పుడతని వేదాంత కళా శాస్త్ర నీతి సంఘ స్థితి జీవితాన్వేషణములు, మనోజీవితములు తమ కొరకే వలయాకారముగ వర్తింప జేయునట్టివి కాక, మనో జీవితముల కతీతముగా నున్న మహిత సత్యమును ప్రాపింప జేయు సాధనములై, దాని శక్తిని మనుష్య జీవితములోనికి తీసికొని వచ్చు ఉపకరణములుగా మారును. మనము ఆత్మ రూపముల మగుటకు, మన సమగ్రతా సత్య ధర్మమును గ్రహించుటకు మన సత్య వ్యక్తిత్వములో, దివ్య స్వభావములో, సంతృప్త స్థితిలో సత్యముగా జీవించుటకు, యోగ్యమగు మార్గములో ఉందుము.

∴

సంఘస్థితుడైనను, తద్భిన్నముగా నున్నను మానవునికి సమగ్రతను గూర్చిన ఏకైకమగు చివరి ఆశ ఆధ్యాత్మికత్వములో నున్నది; ఈ ఆధ్యాత్మికత్వము తన ప్రత్యేక సంతృప్తి కొరకు భౌతిక క్రియాకలాపములకు విముఖమైనది కాక దాని నతిక్రమించి, అంగీకరించి, సఫలీకరించును. మానవుని హేతువు, రసము, నీతి, ప్రాణతత్త్వము, దేహతత్త్వము, జ్ఞానాభిప్స, సౌందర్యాకర్షణము, ప్రణయావశ్యకత, సమగ్రతాభిముఖ ప్రేరణ, వ్యక్తి జీవిత శక్తి సామగ్ర్యాకాంక్ష మున్నగు వానిని తనలో చేర్చుకొనునట్టి ఆధ్యాత్మికత్వము ప్రాప్తి సౌష్ఠవము చాలని శక్తులకు దాని దివ్యార్థమును, దాని దైవత విధులను చూపి పరస్పర సమన్వయము చేసి, చీకటి వెలుగులలో గుడ్డిగా చూపు చెదరి ప్రయాణించు వానిలో ప్రతి దానికి మార్గమును ప్రకాశింపజేసి కేవలాత్మాభిమానాతిశయముతో కూడిన మానవ హేతువు గూడ అంగీకరించునట్టి శక్తి యగును. లేదేని ఈ హేతువే ఒకనాడు ఆ ఆధ్యాత్మికత్వమును, పరమ ప్రమాణముగా నంగీకరించి తన అత్యంత దీప్తిని, అనంత మూలమును దానిలో చూడవచ్చును. ఏలయనగా, పర్యవసానములో అదియే సక్రమ చరమ ప్రక్రియగా మానవుడు వ్యక్తి సంఘ రూపములలో సాధింపనెంచు సర్వస్వాభివృద్ధి సాఫల్యముగా స్ఫురించును.

ఆధ్యాత్మిక యూగాగమనము

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

ఏకకాలమందే సాధ్యమయి తీరాల్సిన రెండు నియమాలు:[1]

ఈ అధ్యాత్మిక పరివర్తనము సిద్ధింప వలయునన్నచో, మిక్కిలి కష్ట సాధ్యముగా ఏకకాల సంతృప్తి నపేక్షించు రెండు నియమములను సంయోజింప వలసి యున్నది. తత్త్వ రూపములో తమ్ము వీక్షించుకొని, వర్థిల్లి, పునస్సృజనము చేసి కొనగలిగి, వారి ఊహను, తదీయ శక్తిని సామాన్య జనులకు నివేదింప గలిగిన వ్యక్తియు, వ్యక్తులును ఉండవలయును. తన సహజ లోపములచే బలాత్కరింపబడకుండ, తన సన్నాహము లోని లోపముచే నిశ్చిత పరివర్తనము రాక పూర్వమే దారిలో వెనుక పడకుండ, ఈ ఊహా శక్తులను స్వీకరించి సఫలముగా సమీకరించుకొని అనుసరించుటకు సిద్ధమై, సఫలముగా చేరునట్టి సమూహము, సంఘము, సమాజ మనస్తత్త్వము, కనీసము సామూహిక దేహాంగములు ఈ సమయములో ఉండి తీరవలయును. అట్టి యౌగపద్యము తాత్కాలికౌత్సుక్యముచే సృష్టింపబడినట్లు కనిపించినను వాస్తవముగా అట్టి దెప్పుడును జరుగ లేదు.

మానవుని ఆరోహణకు భృగు మహర్షి తత్త్వాన్వేషణ ఒక దృష్టాంతము:

వరుణ పుత్రుడైన భృగువు యొక్క అన్వేషణములను గూర్చిన విపులార్థవంతమగు ఉపాఖ్యానములో ఉపనిషత్తునందు వర్ణితమగు సహజ వ్యవస్థను మానవ తధ్యాత్మ రూప సత్యాన్వేషణమునకై తేలికగా అనుసరింపవచ్చును. అతడు ప్రారంభమునందు భౌతిక పధార్థమునే, భౌతిక వ్యక్తినే, బాహ్య వ్యక్తినే సత్య తత్త్వముగా ఏకైకాత్మగా కనుగొనెను. పిమ్మట జీవితమును, ప్రాణవ్యక్తిని ఆత్మ తత్త్వమైన సత్యముగా అతడు దృఢీకరించెను. తృతీయోపక్రమములో మానసమును, మనో వ్యక్తిని ఈ సత్యముగా అతడు నిర్ణయించెను. ఆ పిమ్మట మాత్రమే మానసాతీత సత్య చేతన ద్వారమున అప్రముఖాంతః స్థితి నతిక్రమించి శాశ్వతానంద స్థిత సృజనాత్మక సత్యమును చేరి పైవన్నియు దాని కోశములుగా గమనింప గలిగెను. కాని మానవ సమూహము వరుణ పుత్రుని వలె అంతటి దీక్షతో అంతటి మార్దవముతో ఉండలేక పోవచ్చును. అన్వేషణ యెచ్చటైనను ఆగిపోవచ్చును.

మానవ జీవితమును ఆధ్యాత్మికంగా ఉదాత్తం చేయుటలో విఫలమగుటకు కారణములు:

పదార్థము నుండి తత్త్వము వైపున కిట్లు కష్టముతో ఆరోహించుట మానవుని అభివృద్ధిలో ఒక ఆవశ్యక దశ కావచ్చును. మానవ జాతిని ఆధ్యాత్మికముగా చేయుట కొరకు గత కాల యత్నములు విఫలము లగుట కిది యొక ముఖ్య కారణము. వారు మానవుని ఒక విధమగు త్వరితాద్భుతముచే ఆధ్యాత్మికముగా చేయుటకు ప్రయత్నించిరి. అట్లు జరుగుటకు వీలున్నది. కానీ ఈ అద్భుతము మధ్యగతములగు ప్రస్థములను చేరకుండగా, వానిని వశీకరించుకొన కుండగా పైకి లంఘించినచో అది చాల కాలము నిలువ లేదు. ఇట్టి యత్నము వ్యక్తుల విషయములో కృతకృత్యము కావచ్చును. పూర్వజన్మ సంస్కారము కలవారికి ఇట్లు జరుగునని హైందవాలోచనము వచించును. ఇది సాధారణ జన సమూహ విషయములో కృతకృత్యము

---

[1] ఉప శీర్షికలు సంపాదకునివి.

కాదు. కొలదిమందిని దాటిన పిమ్మట తత్త్వము యొక్క శక్తిమంతమగు అద్భుతము క్షీణించును. ఆంతర శక్తిచే పరివర్తింప లేనిదైన ఈ నూతన మతము యంత్రాంగముచే రక్షింపనెంచి తన సాధనముల యాంత్రిక వర్తనములో చిక్కువడి, అర్థహీనమై, శీఘ్రముగా, లేక నెమ్మదిగా, నశించును. ఐహిక మానవుని భౌతిక మానసమును ప్రముఖము చేసి వానితో వర్తించు ప్రాణ బుద్ధి మనః పరమార్థ యత్నములన్నియు అట్టి గతికే అధీనములగును. ఈ యత్నము తాను సృష్టించిన యంత్రాంగమునకు వశపడి దానికి దాస్యోపహారత్వములను భజించును. యాంత్రిక ధోరణిలో నున్న ఐహిక ప్రకృతి అట్టి హింసాత్మక యత్నములపై ఆ విధముగా కసి తీర్చుకొనును. తన ధర్మమునకు వారు అభ్యుపగమములు చూపునంత వరకు తాను ఆధిపత్యము వహించుటకు వేచియుండును. మానవ జాతి ఆధ్యాత్మికముగా మారవల యునన్నచో అది సాధారణ జన సమూహము నందు దేహ ప్రాణమయముగా ఉండుట మాని సత్యమనశ్చైత్యమయముగా ఉండవలయును. ఆ విధమైన సామూహిక ప్రగతి పరివర్తనములు సాధ్యములగునా యని ప్రశ్నింపవచ్చును. సాధ్యము కాని చో మానవ జాతి నాధ్యాత్మికముగా చేయనెంచు సమస్త యత్నములును గగన కుసుమ సదృశములైనవే.

నాగరికతా చక్రపు భావి సిద్ధికై ఆశాంకురము:

నాగరికతా చక్రము దాని భూత వర్తమానోర్ధ్వ రేఖపై పదార్థ తత్త్వముల నడుమనున్న ఉన్నతోన్నత శక్తి పరిశీలనముల ద్వారమున దృఢ భౌతిక జ్ఞానము నుండి అనుసరించు చున్నదన్న విషయమున కిది భావి సిద్ధి సూచనము. ఆధునిక కాలములో మనుష్య బుద్ధి “అన్నం బ్రహ్మ” అన్న ఏకైక సత్యము పై ఆధారపడి ప్రపంచ జీవితముల యందు ప్రగాఢముగ వర్తించుచు, ఐహికత్వ ప్రాప్యముల నన్నింటిని మొదట నిశ్శేషము చేయుట కాకర్షింప బడుచున్నవి. అది పిమ్మట స్థితిని పదార్థ స్రష్టగా, మహిత వికాసపర జీవిత స్పందనముగా భావించుటకు ప్రారంభించి “ప్రాణం బ్రహ్మ” అను మౌలిక సత్యాధారము పై స్థితితో వర్తించుటకు శక్తి కలదైనది. అప్పుడే బీజప్రాయముగా బాహ్యమానసము కంటె మహితాత్మావిష్కారాత్మాగమాంతర్మానసమును స్థితి స్వామ్యశక్తిగా కనుగొని “మనోబ్రహ్మ” అను మౌలిక సత్యాధారము పై మన జీవిత మార్గ ప్రాప్యములలో వర్తించుటకు మంచి వీలు కల్పించు నట్టి మూడవ భావమున్నది. ఈ భావము లొకదాని నొకటి వెనువెంటనే అనుసరించి ఒక్కొక్క ప్రస్థములో ప్రాప్య శీఘ్రోన్మీలనమును కలిగించినచో అది కూడ ఒక భావి సిద్ధి సూచనమగును. అట్లు జరిగినచో మనము ఒక్కొక్క దశలో శతాబ్దముల తరబడిగా కాలక్షేపము చేయనక్కర లేదనియు, మనలోని నిమ్న చేతన ప్రకృతి ఆయత్తముగా ఉన్నదనియు అది నిరూపించును.

ఆధ్యాత్మికయుగావిష్కరణ సాధ్యమగుటకు ముందుగా ప్రకటితము కావలసిన ఒక రహస్యము

మూడవ దశలో, మానసికాంతర్నిష్ఠ యుగములో, ఏకైక సత్యమై, బహు విధోక్తి వ్యక్త గూఢమై యున్న “అయమాత్మా బ్రహ్మ” అన్న దాని తత్వ ప్రవర్తనము యొక్క అప్రముఖ శక్తి మాత్రమే మానసమనెడి భావము బలవత్తరమైనప్పుడు సత్య రహస్యము కనుగొనబడును. అప్పుడు మాత్రమే యదార్థ నిశ్చిత కృషి ప్రారంభమై అన్ని దిశల యందును జీవిత ప్రపంచము లబ్ధితములై, విజ్ఞాతములై, తత్త్వాత్మావిష్కారాత్మావగమ రూపములుగా వ్యవహృతములగును. అప్పుడు మాత్రమే మానవ జాతి యందాధ్యాత్మిక యుగము సాధ్యమగును.

∴

ఆధ్యాత్మిక సమాజము

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

*ఆధ్యాత్మిక సమాజము 'సత్' కు సంబంధించిన ఏ మూడు సారసత్యములను సాక్షాత్కరింప జేయగలదు?**

ఆధ్యాత్మిక మానవ సంఘము మూడు జగత్సార సత్యములను, తద్విరుద్ధరూప ప్రకృతి సర్వస్వముచే గుప్తములైన వానిని, అందుచే ఇప్పటికీ మానవ జాతి సమూహామునకు కేవల శబ్ద స్వప్నప్రాయములుగా ఉన్న వానిని, దైవము, స్వాతంత్ర్యము, ఐక్యము అను దానిని ప్రారంభ స్థానములుగా చేసికొని, వానిని సాక్షాత్కరింప జేసికొనుటకు యత్నించు నన్నచో ఇప్పటికి చాలును. ఈ త్రితయమును ఏక రూపమే. దైవ సాక్షాత్కారము లేని ఐక్య స్వాతంత్ర్య సాక్షాత్కారము గాని సర్వ ప్రాణిగతోత్కృష్టాత్మ ప్రాప్తి యగు దైవ ప్రాప్తి లేని ఐక్య స్వాతంత్ర్య ప్రాప్తి గాని ఉండవు. తమ కేంద్రము చుట్టు నిమీలిత నేత్రములతో పిల్లి మొగ్గలు వేయుచు, ఐక్య స్వాతంత్ర్యముల నుండి తప్పించుకొన జూచు మనలోని విభజన దాస్య యత్నములనే ఐక్య స్వాతంత్ర్యములను పేరుతో పిలుచుచున్నాము. దైవదర్శన ప్రాప్తులు కలిగినప్పుడే మానవుడు సత్య స్వాతంత్ర్యైక్యములను తెలిసికొనగలడు. ఇది ఇంకే రీతిగను శక్యము కాదు. నిజ్ఞాతుడగుటకే భగవంతుడు వేచియున్నాడు. ఆయన కొరకు మానవుడు సర్వ దేశముల యందును దివ్య విగ్రహ నిర్మాణము చేసి అన్వేషించు చున్నాడు. కాని ఎల్లకాలము నందును అతడు స్వీయమానసాహంకార జీవాహంకార ప్రతి రూపములనే వాస్తవముగా కనుగొని సఫలముగా ప్రతిష్ఠించి పూజించు చున్నాడు. ఈ అహంకార కేంద్రము పరిత్యక్తమై, ఈ అహంకారానుధావనము సమాప్తమైనప్పుడు మానవుడు తన బహిరంగాంతరంగ జీవితములో ఆధ్యాత్మికత్వమును సాధించు ప్రథమ యధార్థావకాశము లభించును. అది చాలదు. కాని అది ఒక ప్రారంభమై, సత్య ద్వారమై అంధ ప్రవేశము వంటిది కాదు.

ఆధ్యాత్మికముగా మారిన సమాజము ఏ విధంగా అహంకారమును నిర్మూలించును?

ఆధ్యాత్మికముగా మారిన సంఘము, ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తులు అహంకారమును మాని ఆత్మలో జీవించునట్లే, సమూహాహంకారమును మాని సమూహాత్మలో జీవించును. అహంకార పూరిత స్థితి నుండి కలుగునట్టి ఈ విమోచనము దాని ప్రథామాతిప్రముఖ లక్షణముగా ఉండును. కాని ఆకార రహిత బృహద్విగ్రహ ప్రాంగణ వేదిక పై తన ఆత్మను బలి పెట్టుటకు బలాత్కృతుడగు యజ్ఞపశువు వలె, మానవుడు తన వైయక్తిక సంకల్పాభీప్సలను, అమూల్య బహుశ్రమ సిద్ధ వ్యక్తిత్వమును, సామూహిక సంకల్పము కొరకు, సంఘాహంకార లక్ష్యముల కొరకు, ఆత్మ నాశము చేసికొను విధమున ఇప్పటి కాలములో వలె బ్రతిమాలుట వలననో, బలాత్కరించుట వలననో ఈ అహంకార నిర్మూలనము జరుగదు. అట్లు చేసినచో అది అనల్పాహంకారము కొరకు స్వల్పాహంకారము చేసిన త్యాగమగును. ఈ అనల్పత్వము రూపములోనే కాని గుణ విస్తృత్యౌదార్యములలో కానక్కర లేదు. వ్యస్తాహంకార రాశి రూపమైన సామూహికాహంకారము తరచుగా వ్యక్త్యహంకారము కంటె జుగుప్సావహాటవికాభి

---

* ఉప శీర్షికలు సంపాదకునివి

చారార్చనము వంటిదై అల్పదేవత వలె ఖండన మండన యోగ్యమగును. అహంకార వినాశముచే సర్వగత సంపూర్ణ సమాగ్రాత్మను అన్వేషించి దానిలో జీవించుచు సమగ్రతా రూపము లోనికి పెరుగుటకై ఆధ్యాత్మిక మానవుడు యత్నించును. సర్వా శ్లేషక విశ్వాత్మకత్వముతో అతడు తన ప్రకృతి యొక్క సచేతన పరిధిలో ఇట్లు చేయుచున్నప్పటికిని ఇది వైయక్తికముగా మాత్రమే అని గుర్తింప వలయును. రెండవ యుగమగు శక్తి యుగము నందు విష్ణువు రాజు లోనికి అవతరించుననియు, మూడవ దానిలో స్మృతికారి శాసనకారులయందవతరించుననియు, సత్యయుగము నందు యజ్ఞపురుషుడుగా, అనగా ప్రాణిహృదయాంతరాళావిష్కృతాచరణ ప్రభువుగా అవతరించుననియు ప్రాచీన భారతీయ గ్రంథములు చెప్పుచున్నవి. ఎచ్చటనో దూర స్వర్గమునందు కాక మన లోననే భగవంతుని కనుగొనుట వలన ఫలితముగా ఈ దైవ సామ్రాజ్యము లభించునన్న మాటకు ఆధ్యాత్మిక యుగమగు సత్య యుగము నందలి సంఘ స్థితి ఫలరూపమై, బాహ్యాకారమై ఉన్నది.

ఇట్టి సమాజపు సర్వస్వములకు ప్రథమ లక్ష్య తత్త్వమేది?

అందుచే ఆధ్యాత్మికత్వ శైశవ స్థితిలోని సంఘము మానవునిలోని దివ్యాత్మను కనుగొని ఆవిష్కరింప జేయుటయే తన ఆచరణ విద్యా జ్ఞాన శాస్త్ర నీతి కళా రాజకీయ యార్థిక నిర్మాణ ప్రథమ లక్ష్య సర్వస్వముగా చేయును. వేదకాలము నందలి ఉన్నత వర్గ సాంస్కృతిక విద్యలో కొంత వరకు జరిగినట్లే, విద్యా సర్వస్వముతో సంభవించును. సర్వవిధ జ్ఞానమును అది తన సీమలోనికి పరిగ్రహించును. కాని కేవల ప్రాపంచిక సాధకత్వము కాక ఈ ఆత్మావగమాత్మాభి వృద్ధులే సర్వ వ్యాప్త లక్ష్య తత్త్వములుగా చేయును. ప్రపంచ ప్రకృతులను వాని ప్రక్రియలలో అర్థము చేసికొని ఐహిక మానవ ప్రయోజనముల కొరకు వాని నుపయోగించుటకై కాక సర్వ వస్తు బహిరంతరూర్ధ్వా వరముల యందును, తన్మూలమున ప్రపంచగత దైవమును, అవ గుంఠనయవని కాంతరిత తత్త్వ మార్గములను తెలిసి కొనుటకై అది భౌతిక చైత్య శాస్త్రముల నధ్యయనము చేయును. సాంఘిక ధర్మమున కనుబంధముగా గాని, దానిని పాక్షికముగా సరిదిద్దుటకు గాని మానిసి మూకల, మందల, యొక్క అజ్ఞా సహ్యా నిబంధనమగు సాంఘిక ధర్మము నాచరణ ధర్మముగా ప్రతిష్ఠించుటకు భిన్నముగా మానవుని యందు దివ్య స్వభావము నభివృద్ధి చేయుటయే నీతి లక్ష్యముగా చేయును. బహిరంతః స్థితి రూప ప్రతి పత్తి మాత్రమే కాక బాహ్యాకారముల వెనుకకు పోవు ప్రముఖ సృజనాత్మక నేత్రముతో వీక్షించి దృశ్యాదృశ్య వస్తు రూపములలో సంజ్ఞావ గుంఠనవత్త్ర ముఖ రూపములలో ఉన్న సత్యా సౌందర్యముల నున్మీలించుటయే కళా లక్ష్యముగా చేయును.

దాని సామాజిక తత్త్వ మేమిటి?

ఆధ్యాత్మికముగా మారిన సంఘము, తన సాంఘిక శాస్త్రములో వ్యక్తిని, ఋషి నుండి పాపిష్ఠుని వరకు, నిపుణ నిర్మిత యంత్రాంగముచే పరీక్షింపబడ వలసిన సాంఘిక సమస్యాం శములుగా గాని, సాంఘికాకారములోనికి మణగి పోవలసిన, లేక విధ్వస్తము కావలసిన సాంఘిక సమస్యా భాగములుగా గాని గణింపక వలలో చిక్కుపడి రక్షింపబడ వలసిన బాధావశాత్మలుగా, వర్ధిల్లుచున్న వర్ధనమునకై ప్రోత్సహింప బడవలసిన ఆత్మలుగా, ఇప్పటికి వర్ధిల్లని అపరాత్మలు స్వీకరింపదగు శక్తి సహాయముల నీయ గలిగిన ప్రవృద్ధాత్మలుగా పరిగణించును.

దాని యొక్క ఆర్థిక మరియు రాజకీయ తత్త్వముల ధ్యేయమేమిటి?

దాని ఆర్థిక లక్ష్యము సహకార స్పర్థలతో కూడిన బహుళోత్పత్తి యంత్రాంగమును సృష్టించుట మాని ఒక్కొక్క మనిషికి అత్యంత సాధ్యమగు పరిమాణములో వాని స్వభావమున కనుకూలమగు క్రియా ప్రహర్షమును ప్రసాదించి ఆంతరంగికాభివృద్ధికి స్వతంత్ర విశ్రాంతి నిచ్చి సరళ సంపన్న సౌందర్యమయ జీవిత ప్రదమగును. దాని రాజకీయములలో అది జాతులను స్వదేశాంతర్గత జీవిత సీమలోనివిగా, నియత సాయుధ ప్రభుత్వ మహోద్దామ యంత్రములుగా, తద్యంత్రార్థమే మానవులు దానిని తమ విపులాత్మగా, దైవముగా పూజించుచు జీవించి, రణభేరి నిస్వానము చెవిని పడినంతనే దాని పూజావేదిక పై ఇతరులను కడతేర్చి తాము కడతేరుటకు, సిద్ధపడి, ఆ యంత్రమును యధాస్థితముగా, శక్తిమంతముగా అధికాధిక విపుల సంకీర్ణ క్లిష్ట సాధకత్వ పరిపూర్ణతలతో ఉండునట్లు చేయుటకే అని గణింపదు. ఈ జాతులను, రాష్ట్రములను, వాని పరస్పర సంబంధములలో, ప్రశాంత సమయములలో ఒకరి పై ఒకరు విషవాయు ప్రసారములు చేయు ఘాతుక యంత్రములుగా, యుద్ధసమయములలో ఒకరి పై ఒకరు సాయుధ సమూహములతో నిరాయుధ జనసహస్రముల పై ముట్టడించునట్లుగా, ఆధునిక యుద్ధరంగము నందు బహు శతృఘ్ని శకటాయుధముల వలె ఉద్గిరదస్త్ర ప్రయోగముల తో సంపూర్ణ నియుక్త మనుష్యుల వలె గణింపదు. అది జనములను సమూహాత్మలుగా, మానవ సమూహములలో స్వయం దర్శన యోగ్య నిగూఢ దివ్యత్వముగా, వ్యక్తి వలెనే తమ స్వభావము ననుసరించి వర్ధిల్ల వలసిన సమూహాత్మలుగా, ఆ అభివృద్ధిచే మానవ సాధారణ క్రియా కలాపము నందు ఒకరి కొకరు, జాతి సర్వస్వమునకు సహాయము చేయవలసిన వారుగా గణించును. వ్యక్తి యందును, సమూహము నందును దివ్యాత్మను కనుగొని, దాని విపులోదార సంపన్న గభీర ప్రాప్యములను అంతరంగ జీవితము నందును, బాహ్య క్రియా ప్రకృతుల యందును సాక్షాత్కారింప జేయుటయే ఆ క్రియా కలాప లక్ష్యము.

మానవాభ్యున్నతికి స్వాతంత్ర్యమేల ఆవశ్యకము?

మనుష్యుడు తన యందును, జాతి తనలోని ప్రజల యందును కల దైవము లోనికి వృద్ధి పొందవలసి యున్నది. అది బహిరంగారోపణీయ నిబంధన బాహ్య భావములలో ఒకటి కారాదు. అందుచే మానవజాతి యొక్క ఆధ్యాత్మిక యుగము నందు వర్ధమానాంతరంగిక స్వాతంత్ర్య ధర్మము మిక్కిలిగా గౌరవింపబడును. మానవుడాత్మ జ్ఞానమునకు చూపు మేర దూరము లోనికి రాకుండగా, దాని కభిముఖుడు కాకుండగా ఉన్నంత కాలము బాహ్య బలాత్కారము నుండి తప్పించుకొన లేడు. అట్లు చేయుటకై అతడొనరించు యత్నము లన్నియు వ్యర్థములగును. అతడట్లున్నంత కాలము పరులకు, తన కుటుంబమునకు, వర్ణమునకు, కులమునకు, 'చర్చి' కి, సంఘమునకు, జాతికి, నిరంతర దాస్యము చేయక తప్పదు. అతడన్య విధముగా ఉండ జాలడు. వారు కూడ తమ అపరిణయ యాంత్రిక బలాత్కారమును అతనిపై మోపకుండగ జీవింపలేరు. అతడును, వారును, తమ అహంకారమునకు, నిమ్న ప్రకృతికి దాసులగుటయే దీనికి కారణము. ఇతరుల బలాత్కారము నుండి తప్పించుకొనుటకు అవసరమైన ఆంతరంగిక స్వత్వమును, ప్రతిష్టింప దలచిన తత్త్వ బలాత్కారమును మనము సంభావించి దానికి విధేయులమై యుండవలయును. మనము నిమ్న ప్రకృతిని స్వేచ్ఛా కింకరముగా, సచేతన దీప్తిమత్పరికరముగా, మనలోని దివ్య భావ సహచరముగా, సహ ధర్మచరముగా ఉదారయ్యును ఆత్మావశ్య భాగముగా చేయవలయును. ఆధ్యాత్మిక స్వాతంత్ర్యము వైయక్తిక మనః ప్రాణములను అహంకారపూరితముగా దృఢీకరించుట కాక

మన యందును, పరిసర వర్తుల యందును ఉన్న ఈ దివ్య సత్యమునకు విధేయమగునట్టిది. కావున ఈ అధీనత మన స్వాతంత్ర్యావశ్యక నియమమగును. అప్పుడు కూడ భగవంతుడు మనలోని సహజావయవ స్వాతంత్ర్యమును మన్నించి, వాని స్వభావములో అవి వర్ధిల్లుటకు వీలు కల్పించి, ఆసహజాభివృద్ధిచే, స్వవినాశముచే కాదు, అవి తమలోని దివ్యత్వమును తామే కనుగొనునట్లు చేయునని చెప్పవలసి యున్నది.

ఈ సత్యమును మానవ జాతి యందలి ఆధ్యాత్మిక యుగము దర్శించును. యంత్ర సామగ్రిచే అది మానవుని సమగ్రుడగునట్లు చేయుటకు గాని, అతని అవయవముల నన్నింటిని బంధించి ఋజుత్వములో ఉంచుటకు గాని ప్రయత్నింపదు. అది సంఘ సభ్యునకు రక్షక భటునిలో, అధికారిలో, సైన్యాధికారిలో, అనగా సాంఘికత్వాధికారి రాజ్యములో గాని, కార్మిక ప్రతినిధి రాజ్యములో గాని అతని ఉన్నతాత్మను ప్రదర్శింపదు. అంతః స్థిత తత్త్వము యొక్క ఆంతరంగిక దివ్య బలాత్కారమును మేల్కొలిపి మానవ జీవితమునందు సాధ్యమైనంత వరకు బాహ్య బలాత్కార లక్షణమును తగ్గించుటయే దాని లక్ష్యము. ఈ లక్ష్యము కొరకే అది తన మొదటి పరికరముల నన్నింటిని ఉపయోగించును. పర్యవసానములో అది ముఖ్యముగా, ఏకైకముగా ఆధ్యాత్మిక బలాత్కారము నుపయోగించును. ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తియే ఈ బలాత్కారమును తన పరిసర వర్తుల పై ఉపయోగించునన్నచో ఈ విషయమునందాధ్యాత్మిక సంఘ మెట్లు చేయునో చెప్పనక్కర లేదు. మన ఆంతర ప్రాతికూల్య బాహిర తిరస్కారములెంత అధికముగా నున్నను, ఇది మనుజ స్వభావములో నుండి దివ్యత్వము లోనికి వికసించు శక్త్యభిలాషలను, దీప్తి బలాత్కారమును ప్రభోధించును. సమగ్రముగా ఆధ్యాత్మికమైన సంఘమునందు, ఆధ్యాత్మికారాజకవాది స్వప్నమందు వలె, జనులందరును నిరతిశయ స్వాతంత్ర్యము తో ఉందురు. ప్రారంభ నియమ మీ విధముగా సమాచరితమగును. కావున అట్లు సంభవించును. ఆ స్థితిలో ప్రతి మనుష్యుడును స్వీయ ధర్మస్థితిలో ఏకా ధర్మస్థితిలో, దివ్య ధర్మస్థితిలో ఉండును. అతడు స్వార్థ ప్రయోజనముల కొరకు మాత్రమే ముఖ్యముగా, పూర్తిగా జీవించు అహంకార స్వరూపుడు కాక దివ్యత్వములో జీవించు ఆత్మ స్వరూపుడగుటయే దీనికి కారణము. అహంకార విముక్తమగు అతని దివ్య స్వభావ ధర్మముచే అతని జీవితము నడపబడును.

అట్టి సమాజములయందు స్వాతంత్ర్యము మరియు ఐక్యత ఎట్లు సమన్వయమగును?

తత్త్వమునందలి తృతీయాంశమైక్యమగుటచే మానవ సంఘము వ్యక్తుల వ్యస్త చర్యల లోనికి విభజింపబడినదని కూడ అర్థము చేసికొనరాదు. ఆధ్యాత్మిక జీవితము రూపరహితము కాని సచేతన వివిధైక్య వికాసము. ప్రతి మానవుడును తన వ్యక్తిత్వ ద్వారమున దివ్యత్వము లోనికి వికసింప వలయును. ఇట్లు వికసించుచున్న కొలది అధికాధిక స్వాతంత్ర్య మావశ్యకమై సమగ్ర స్వాతంత్ర్యము సమగ్ర జీవిత నియమ చిహ్న రూపమగును. తానీ విధముగా తన యందు దర్శించు దివ్యత్వము నతడు మిగిలిన అందరి యందును సమానముగా, ఏకతత్త్వముగా దర్శించును. అందుచే ఇతరుల తోడి వర్ధమానాంతరైక్యము అతని వ్యక్తిత్వమున కావశ్యకమై ఆ సమగ్రైక్యము సమగ్ర జీవిత నియమ చిహ్నరూపమగును. తనయందే కాక సర్వుల యందును దివ్యత్వమును వీక్షించుట, తన వైయక్తిక విమోచన సమగ్రతలే కాక ఇతర విమోచన సమగ్రతల నన్వేషించుటయు ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి యొక్క సంపూర్ణ ధర్మము. అన్వేషింపబడు దివ్యత్వము ఏకైక దైవము కాక తన యందలి పృథగ్దేవత మాత్రమే అయినచో, భగవదన్వేషణము స్వార్థపూరితమైనచో దాని ఫలితము 'గెథే' (Goethe) వర్ణించిన నిర్జరాహం

కారము వలె, 'నిషే' ఊహించిన రాక్షసాహంకారము వలె, నిషిద్ధాన్య ప్రవేశ ప్రాసాదము లోని పృథగాత్మ జ్ఞానము వలె, ఉన్నత స్తంభాగ్రవాసి సన్న్యాసి తత్త్వము వలె ఉత్కర్షా పూరితాహంకారమగును. సర్వగత వీక్షణము గలవాడు సర్వోపగత దైవమును ప్రణయ సేవాతత్త్వముతో ప్రతిఫల నిరపేక్షముగ సేవించును. అనగా అతడు తన స్వాతంత్ర్యమునే కాక అన్యుల స్వాతంత్ర్యమును, తన సమగ్రతనే కాక ఇతరులు సమగ్రతను అన్వేషించును. అతడు విపులతమ విశ్వాత్మకత్వము నందు మాత్రమే తన సమగ్ర వ్యక్తిత్వమును సంభావించును, విశ్వాత్మక జీవితముతో అభిన్నముగ మాత్రమే తన జీవితమును సంపూర్ణముగ భావించును. అతడు స్వార్థము కొరకు గాని, సంఘ రాష్ట్రముల కొరకు గాని, వ్యక్తి సమూహాహంకారముల కొరకు గాని జీవింపక అంత కంటె మహత్తరమగు తనలోని దైవము కొరకు, విశ్వములోని దివ్యత్వము కొరకు జీవించును.

ఈ సత్యముల నేమరక ఈ త్రివిధ త్రిమూర్త్యాత్మక తత్త్వముచే ప్రచోదితుడై, తత్ప్రచోదనాభిలాషతో కూడిన వాడై సామాన్య మానవుడున్నపుడు ఆధ్యాత్మిక యుగము ప్రవేశించుటకు సిద్ధముగా నుండును.

∴

పూర్ణయోగ అగ్రగాముల కొక శంఖారావము

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

అంతర్నిష్ఠ యుగము ఆధ్యాత్మిక సంఘములో తన నిర్గమన ద్వారమును, సాఫల్యమును కనుగొన వలెనన్నచో, ఉన్నత వికాస స్థాయిలో మానవజాతి వెలువడ వలెనన్నచో, మానవ జాతిలోని సాధారణాధ్యాత్మిక ప్రబోధాభీప్సలు ఆవశ్యక విపుల సంచాలక శక్తులుగా మాత్రమే వుండక ఇంత కంటెను గొప్పదైన కార్య సాఫల్యము కలిగించు శక్తి కావలెను. ఆధ్యాత్మిక ప్రతి రూపములో మానవ వ్యక్తిత్వము శక్తి మత్పున స్సృజనము పొందవలయును.

మానవత్వమున కొక ఆదర్శమున్నపుడు చాలవరకు అది ఒక అభీప్సగా మాత్రమే, పాక్షిక ప్రభావముగా మాత్రమే అంగీకరింపబడి అట్లే ఉండి పోవును. ఆదర్శము జీవిత రాగమును మార్చుటకే తప్ప సంపూర్ణ జీవిత రూప నిర్మాణము చేయుట కనుమతింపబడ లేదు. అది తరచుగా తన వాస్తవిక తత్త్వమునకు ప్రత్యక్ష విరుద్ధములైన వానికి సమర్థనముగా, సంరక్షణముగా సైతముపయోగింప బడినది. ఈ ఆదర్శతత్త్వమును మూర్తీభవించునట్టిదిగా తలంపబడిన, చాల తేలికగా తలంపబడిన, సంస్థలు సృష్టింపబడినవి. ఒక ఆదర్శముండి, దాని కొరకు ఉద్దిష్టములైన సంస్థలు క్రింద జనులు జీవించుచున్నచో అంతే చాలునన్నట్లు తలంపబడినది. ఇచ్చట ఒక ఫలానుమేయ ప్రయోజన సూత్రమును విస్తరించి గభీరమొనరించినచో మనము సృష్టించినదే సత్యమనియు, ఈ అర్థములో మన లోపల మనమేది సృష్టింతుమో, అనగా మనము ఏదిగా పరిణమింతుమో అదియే సత్యమగును. నిస్సందేహముగా తత్త్వ స్వర్గములలో మన ప్రమేయము లేకుండగా ఆధ్యాత్మిక సత్యము శాశ్వతమమై యుండును. కాని అది ఐహిక సత్యముగా పరిణమింపక, జీవిత సత్యముగా జీవింపబడక మానవజాతికి నిష్ప్రయోజనమగును. మనకు పైన దివ్య సమగ్రత ఎల్లప్పుడును వున్నది. కాని ఆధ్యాత్మికత్వమనగా మానవుడు తన చేతనలో దివ్యుడై, బాహ్యాంతరముల యందు దివ్య

జీవితమును గడుపుట అని అర్థము. ఈ మాట కింత కంటే తక్కువ అర్థము చెప్పినచో అది ఎల్ల అననురూప పరామర్శమో ప్రతారణమో అగును.

మానవ జీవితములో వ్యక్తి పరివర్తనము చేతనే ఇది సాధ్యమగును. కావున ఆధ్యాత్మిక యుగాగమనమునకు ముందు సాధారణ మానవ బుద్ధి ప్రాణ దేహ స్థితిలో తృప్తిలేని వారై వాస్తవిక మానవ లక్ష్యముగా ఒక మహిత వికాసమును వీక్షించి దానిని తమలో సఫలీకరింప యత్నించి, ఇతరులను దాని వైపుకు తీసికొని పోయి, దానిని జాతి పరిచ్ఛిన్న లక్ష్యముగా చేయునట్టి అధిక సంఖ్యాక వ్యక్తులు రావలసి యున్నది. ఆధ్యాత్మికాగ్రేసరముగ మానవ జీవిత సర్వస్వమును పరివర్తించుటయే ముఖ్యము. మానవుని స్వర్గారోహణము దీనికి పరిష్కారము కాదు. తత్త్వాంతర మానవారోహణమును, సాధారణ మానవతాంతర తత్త్వావతరణమును ఏత దైహిక ప్రకృతి పరిణామ పరిష్కారములగును. ఇదియే మానుష్యకము తన చిరకాలాస్పష్ట బాధాపూరిత గమనమునకు పరాకాష్ఠగా వేచియుండునట్టి అన్వర్థ నూతన ప్రాదుర్భావము. యత్కించిన్మరణానంత ముక్తి ఆ పరాకాష్ఠ కానేరదు. ఈ ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనములో విశ్వాసమును, దానిని జీవితములో ఆచరించు యత్నమును, ఈ జీవితములోనికి మార్చదగిన ఎట్టి జ్ఞానమునైనను, — ఇది అభిప్రాయ రూపములో నున్నను మునిగిపోలేదు, — అవి ముఖ్యముగా గణించును. యంత్రాంగముచే గాని, బాహ్యాసంస్థలచే గాని ఈ మార్పు సిద్ధించుననెడి ప్రమత్తాలోచనమును అది ముఖ్యముగా చేయనే చేయవు. దానిని ప్రతి మానవుడును ఆంతరంగికముగా జీవించిననే కాని అది జాతికి వాస్తవము కానేరదని అవి గ్రహించి ఎప్పుడును విస్మరింపవు.

మానవ జీవితమెంత విస్తృతమో ఈ కర్తవ్యమంత విస్తృతము కావున మార్గదర్శిత్వమును వహించు వ్యక్తులు జీవిత సర్వస్వ మును తమ సీమగా స్వీకరింతురు. ఈ పురోగమన తత్పరులు ఎట్టి దానినైనను విజాతీయముగ గాని, తమ సీమకు బాహ్యముగా గాని గణింపరు. బుద్ధిరస నీతి సత్య ప్రాణ దేహమయ జీవితమే కాక మానవ జీవితమునందలి ప్రతి అంశమును ఆధ్యాత్మికత్వము చేపట్టవలయును. అందుచే వీనిలో ఏది అయినను, వీని నుండి ఉద్భవించు ఎట్టి చర్యలైనను, అవి తత్త్వ పరివర్తనము కొరకు, రూపాన్యథాకరణము కొరకు ఎంతగా దృఢీకరించినను అవి వాని యెడ ద్వేషమును గాని, జుగుప్స గాని వహింపవు. మన స్వభావము లోని ప్రతి శక్తియు తన పరివర్తనమునకు సముచితములగు సాధనములను కనుగొనుటకు అవి యత్నించును. సర్వాంతర్యామియై దైవమున్న సంగతి గ్రహించి తత్త్వాత్మావగమ సాధనములుగా అన్నియు పరివర్తితము కాగలవని అవి తలంచును. సాధారణ మానసమును ఆధ్యాత్మిక మానసముగా పరివర్తించుటయును, ఆ మానసమును మరల తన ఉన్నతోన్నత స్థానము లోనికి, అధికాధిక సమగ్ర సంచరణము లోనికి వివృతమగునట్లు చేయుటయును ప్రభూతావశ్యకతగా అవి తలంచును. ఈ నిశ్చిత పరివర్తనము చేయబడుటకు పూర్వము స్ఖలన వశ బుద్ధి హేతువు నిర్దుష్ట తేజోమయ స్వతః స్ఫురణముగా పరివర్తితమై, అచ్చటి నుండి ఉన్నత స్థానములగు ఉన్మనము లోనికి ఋత చేతనము లేక సర్వజ్ఞత్వము లోనికి ఆరోహింపవలయును. అనిశ్చిత స్ఖలనాత్మక మానసము నిశ్చిత స్వతః స్ఫురణము లోనికి ఉన్నత దివ్య సర్వజ్ఞ సంకల్పము లోనికి, చైత్య మాధుర్యము లోనికి, "హృదయే గుహాయాం", హృదయకుహరము లోనికి, ఆత్మ దీప్తి జ్వలనముల లోనికి ఆరోహించి మన ప్రాణతత్త్వములోని అపరిణిత భావములను, కర్కశాహంకారములను, స్వత్వపూరిత వాంఛలను, పరుసవేది వలె మార్చివేయ వలెను. గతకాల యత్న సిద్ధ జ్ఞాన సాధనములతో ప్రారంభించి, వాని నుపయోగించి, ఆధ్యాత్మిక నాయకుల ప్రస్థానముండును. కాని ఎట్టి ఆవశ్యక ముఖ్య పరివర్తనమును లేకుండగా వారు దానిని స్వీకరింపరు. ఇప్పటికి తెలిసిన వానినే గాని, దృఢ

గతానుగతిక వ్యవస్థలను గాని, దృష్ట ఫలసముదాయములను గాని అంటిపెట్టుకొని వుండక ప్రకృతిలోని తత్త్వవిధానమును వారనుసరింతురు. నిరంతర పునరవగమము, మనోగత నూతన సూత్రీకరణ విపుల సమన్వయములును, ఇతః పూర్వమవగతము కాని, నియతము కాని మహిత విస్ఫార సత్యముచే తన అంతరాళములలో ఒక బలవత్తర పునరాకృతి నిర్మాణమును, మానవుడు భావి మహిమ వైపునకు ప్రయాణించునప్పుడు, మన గతకాల సిద్ధులలోని తత్త్వ మార్గములై యున్నవి.

ప్రకృష్టాశగా, ప్రాప్య భవితవ్యముగా ఇది మానవ దృష్టికి గోచరించుచున్నది. మానవ మానస ప్రగతి తన మార్గములో ఈ ప్రాప్యమును మరల ప్రవృద్ధము చేయునట్లు కనిపించుచున్నది. ప్రాదుర్భవించు దీప్తి పెరిగినచో, ఈ ప్రాప్యమును ఆత్మ విశ్వ సాక్షాత్కారము చేయుట కన్వేషించు వ్యక్తుల సంఖ్య పెరిగి, వారు సముచిత మార్గమును సమీపించినచో, నిగూఢ దివ్యత్వముగా మనుజుని యందున్న తత్త్వము వర్ధమాన దీప్తి శక్తి రూపమై, పైనుండి మానవ జాతిలోనికి, దీప్తి శక్తులు బలిష్ఠముగా నున్న మహావ్యక్తుల లోనికి, ఇప్పటికి అదృశ్యమై,అగ్రాహ్యామైయున్న భగవదవతారముగా సంపూర్ణముగా అవతరించును. ఇప్పటి పరిమితులలో నుండి మానవ జీవితమును విపుల విశుద్ధ జ్యోమండలముల లోనికి తీసికొనిపోవు సన్నాహము చేయ పరివర్తనము అప్పుడు సఫలమగును. ఐహిక వికాసము తన మహిత గమక శక్తి నుద్గమింప జేసి దివ్య ప్రగతిలోని ఉన్మీలనాత్మక ప్రసరణమును సాధించు నట్లగును. జంతుతత్త్వము నుండి ఆలోచనాభిప్సాయత మానవ ప్రాదుర్భావము ఈ దివ్య ప్రగతిలో అమిత దూర ప్రాపణీయాస్పష్ట సన్నాహము మాత్రమే.

అనువాదము: వెంపటి కృష్ణమూర్తి ('మానవావర్తము' నుండి), సి.కె. రామనాథ చెట్టి

∴

నూతన శకారంభావిష్కరణ

శ్రీమాతృ వాణి

శ్రీఅరవిందులు ఇలా అన్నారు. — సృష్టి నిర్మాణంలోని మూల రహస్యం ప్రధానంగా — దివ్యత్వం. విశ్వము దివ్యం. సృష్టి సర్వమూ దివ్యమే. కనుకనే మూలంలో గుప్తంగా ఉన్న ఆ దివ్యాంశ వెలుగు ఎప్పుడో ఒక రోజున బహిర్గతం కాక తప్పదు. తనను కప్పి ఆవరించిన పొర ఎంత దళసరిగా ఉన్నా దానిని ఛేదించుకొని ఆ వెలుగు బయటకు పొడుచుకొని వస్తుంది. ఇంతవరకు సాగి వచ్చిన సృష్టి — విశ్వము దాని నిర్మాణమే మనకు తెలుసు. కానీ ఆ నిర్మాణ శక్తి అనంతం. దేనికి మానవుడు మకుటాయమానంగా ఉన్నాడో అట్టి మనః ప్రపంచం తర్వాత మరొక సత్యం వ్యక్తమౌతుంది. దానికి శ్రీఅరవిందులు చేసిన నామకరణం 'అతి మానసం' (supermind) లేదా అతీత మనశ్చైతన్యం. నిజానికి, పరిణామ క్రమంలో మానవుని తరువాత కాబోయే సృష్టి ఈ అతీత మనో ఆవిర్భావమే. ఈ ప్రపంచాన్ని ఉన్నదున్నట్లుగా చూచాక రాబోయే మెట్టు అదే నన్నది చాల సహజ విషయం......

ఆ గమ్యాన్ని చేరుకొనే మార్గాలనేకం. గమ్య ప్రాప్తి సంభవిస్తే మార్గాలన్ని సుపథాలే. ఉన్న దానితో గాఢంగా అసంతృప్తి వహించి — దాని నుండి బైటపడాలన్న తపన — మరొక ఉన్నత శిఖరం చేరుకోవాలన్న తీవ్ర సాధన ఉంటే — ఇది సాధ్యమే — ఇదీ అనుకూల

జీవితమును గడుపుట అని అర్థము. ఈ మాట కింత కంటే తక్కువ అర్థము చెప్పినచో అది ఎల్ల అననురూప పరామర్శమో ప్రతారణమో అగును.

మానవ జీవితములో వ్యక్తి పరివర్తనము చేతనే ఇది సాధ్యమగును. కావున ఆధ్యాత్మిక యుగాగమనమునకు ముందు సాధారణ మానవ బుద్ధి ప్రాణ దేహ స్థితిలో తృప్తిలేని వారై వాస్తవిక మానవ లక్ష్యముగా ఒక మహిత వికాసమును వీక్షించి దానిని తమలో సఫలీకరింప యత్నించి, ఇతరులను దాని వైపుకు తీసికొని పోయి, దానిని జాతి పరిచ్ఛిన్న లక్ష్యముగా చేయునట్టి అధిక సంఖ్యాక వ్యక్తులు రావలసి యున్నది. ఆధ్యాత్మికాగ్రేసరముగ మానవ జీవిత సర్వస్వమును పరివర్తించుటయే ముఖ్యము. మానవుని స్వర్గారోహణము దీనికి పరిష్కారము కాదు. తత్త్వాంతర మానవారోహణమును, సాధారణ మానవతాంతర తత్త్వావతరణమును ఏత ద్దైహిక ప్రకృతి పరిణామ పరిష్కారములగును. ఇదియే మానుష్యకము తన చిరకాలాస్పష్ట బాధాపూరిత గమనమునకు పరాకాష్ఠగా వేచియుండునట్టి అన్వర్థ నూతన ప్రాదుర్భావము. యత్కించిన్మరణానంత ముక్తి ఆ పరాకాష్ఠ కానేరదు. ఈ ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనములో విశ్వాసమును, దానిని జీవితములో ఆచరించు యత్నమును, ఈ జీవితములోనికి మార్చదగిన ఎట్టి జ్ఞానమునైనను, — ఇది అభిప్రాయ రూపములో నున్నను మునిగిపోలేదు, — అవి ముఖ్యముగా గణించును. యంత్రాంగముచే గాని, బాహ్యసంస్థలచే గాని ఈ మార్పు సిద్ధించుననెడి ప్రమత్తాలోచనమును అది ముఖ్యముగా చేయనే చేయవు. దానిని ప్రతి మానవుడును ఆంతరంగికముగా జీవించిననే కాని అది జాతికి వాస్తవము కానేరదని అవి గ్రహించి ఎప్పుడును విస్మరింపవు.

మానవ జీవితమెంత విస్తృతమో ఈ కర్తవ్యమంత విస్తృతము కావున మార్గదర్శిత్వమును వహించు వ్యక్తులు జీవిత సర్వస్వ మును తమ సీమగా స్వీకరింతురు. ఈ పురోగమన తత్పరులు ఎట్టి దానినైనను విజాతీయముగ గాని, తమ సీమకు బాహ్యముగా గాని గణింపరు. బుద్ధిరస నీతి సత్య ప్రాణ దేహమయ జీవితమే కాక మానవ జీవితమునందలి ప్రతి అంశమును ఆధ్యాత్మికత్వము చేపట్టవలయును. అందుచే వీనిలో ఏది అయినను, వీని నుండి ఉద్భవించు ఎట్టి చర్యలైనను, అవి తత్త్వ పరివర్తనము కొరకు, రూపాన్యథాకరణము కొరకు ఎంతగా దృఢీకరించినను అవి వాని యెడ ద్వేషమును గాని, జుగుప్స గాని వహింపవు. మన స్వభావము లోని ప్రతి శక్తియు తన పరివర్తనమునకు సముచితములగు సాధనములను కనుగొనుటకు అవి యత్నించును. సర్వాంతర్యామియై దైవమున్న సంగతి గ్రహించి తత్త్వాత్మా వగమ సాధనములుగా అన్నియు పరివర్తితము కాగలవని అవి తలంచును. సాధారణ మానసమును ఆధ్యాత్మిక మానసముగా పరివర్తించుటయును, ఆ మానసమును మరల తన ఉన్నతోన్నత స్థానము లోనికి, అధికాధిక సమగ్ర సంచరణము లోనికి వివృతమగునట్లు చేయుటయును ప్రభూతావశ్యకతగా అవి తలంచును. ఈ నిశ్చిత పరివర్తనము చేయబడుటకు పూర్వము స్ఖలన వశ బుద్ధి హేతువు నిర్దుష్ట తేజోమయ స్వతః స్ఫురణముగా పరివర్తితమై, అచ్చటి నుండి ఉన్నత స్థానములగు ఉన్మనము లోనికి ఋత చేతనము లేక సర్వజ్ఞత్వము లోనికి ఆరోహింపవలయును. అనిశ్చిత స్ఖలనాత్మక మానసము నిశ్చిత స్వతః స్ఫురణము లోనికి ఉన్నత దివ్య సర్వజ్ఞ సంకల్పము లోనికి, చైత్య మాధుర్యము లోనికి, "హృదయే గుహాయాం", హృదయకుహరము లోనికి, ఆత్మ దీప్తి జ్వలనముల లోనికి ఆరోహించి మన ప్రాణతత్త్వములోని అపరిణిత భావములను, కర్కశాహంకారములను, స్వత్వపూరిత వాంఛలను, పరుసవేది వలె మార్చివేయ వలెను. గతకాల యత్న సిద్ధ జ్ఞాన సాధనములతో ప్రారంభించి, వాని నుపయోగించి, ఆధ్యాత్మిక నాయకుల ప్రస్థానముండును. కాని ఎట్టి ఆవశ్యక ముఖ్య పరివర్తనమును లేకుండగా వారు దానిని స్వీకరింపరు. ఇప్పటికి తెలిసిన వానినే గాని, దృఢ

గతానుగతిక వ్యవస్థలను గాని, దృష్ట ఫలసముదాయములను గాని అంటిపెట్టుకొని వుండక ప్రకృతిలోని తత్త్వవిధానమును వారనుసరింతురు. నిరంతర పునరవగమము, మనోగత నూతన సూత్రీకరణ విపుల సమన్వయములును, ఇతః పూర్వమవగతము కాని, నియతము కాని మహిత విస్ఫార సత్యముచే తన అంతరాళములలో ఒక బలవత్తర పునరాకృతి నిర్మాణమును, మానవుడు భావి మహిమ వైపునకు ప్రయాణించునప్పుడు, మన గతకాల సిద్ధులలోని తత్త్వ మార్గములై యున్నవి.

ప్రకృష్టాశగా, ప్రాప్య భవితవ్యముగా ఇది మానవ దృష్టికి గోచరించుచున్నది. మానవ మానస ప్రగతి తన మార్గములో ఈ ప్రాప్యమును మరల ప్రవృద్ధము చేయునట్లు కనిపించుచున్నది. ప్రాదుర్భవించు దీప్తి పెరిగినచో, ఈ ప్రాప్యమును ఆత్మ విశ్వ సాక్షాత్కారము చేయుట కన్వేషించు వ్యక్తుల సంఖ్య పెరిగి, వారు సముచిత మార్గమును సమీపించినచో, నిగూఢ దివ్యత్వముగా మనుజుని యందున్న తత్త్వము వర్థమాన దీప్తి శక్తి రూపమై, పైనుండి మానవ జాతిలోనికి, దీప్తి శక్తులు బలిష్ఠముగా నున్న మహావ్యక్తుల లోనికి, ఇప్పటికి అదృశ్యమై,అగ్రాహ్యమైయున్న భగవదవతారముగా సంపూర్ణముగా అవతరించును. ఇప్పటి పరిమితులలో నుండి మానవ జీవితమును విపుల విశుద్ధ జ్యోమండలముల లోనికి తీసికొనిపోవు సన్నాహము చేయ పరివర్తనము అప్పుడు సఫలమగును. ఐహిక వికాసము తన మహిత గమక శక్తి నుద్గమింప జేసి దివ్య ప్రగతిలోని ఉన్మీలనాత్మక ప్రసరణమును సాధించు నట్లగును. జంతుతత్త్వము నుండి ఆలోచనాభిప్రాయత మానవ ప్రాదుర్భావము ఈ దివ్య ప్రగతిలో అమిత దూర ప్రాపణీయాస్పష్ట సన్నాహము మాత్రమే.

అనువాదము: వెంపటి కృష్ణమూర్తి ('మానవావర్తము' నుండి), సి.కె. రామనాథ చెట్టి

∴

నూతన శకారంభావిష్కరణ

శ్రీమాతృ వాణి

శ్రీఅరవిందులు ఇలా అన్నారు. — సృష్టి నిర్మాణంలోని మూల రహస్యం ప్రధానంగా — దివ్యత్వం. విశ్వము దివ్యం. సృష్టి సర్వమూ దివ్యమే. కనుకనే మూలంలో గుప్తంగా ఉన్న ఆ దివ్యాంశ వెలుగు ఎప్పుడో ఒక రోజున బహిర్గతం కాక తప్పదు. తనను కప్పి ఆవరించిన పొర ఎంత దళసరిగా ఉన్నా దానిని ఛేదించుకొని ఆ వెలుగు బయటకు పొడుచుకొని వస్తుంది. ఇంతవరకు సాగి వచ్చిన సృష్టి — విశ్వము దాని నిర్మాణమే మనకు తెలుసు. కానీ ఆ నిర్మాణ శక్తి అనంతం. దేనికి మానవుడు మకుటాయమానంగా ఉన్నాడో అట్టి మనః ప్రపంచం తర్వాత మరొక సత్యం వ్యక్తమౌతుంది. దానికి శ్రీఅరవిందులు చేసిన నామకరణం 'అతి మానసం' (supermind) లేదా అతీత మనశ్చైతన్యం. నిజానికి, పరిణామ క్రమంలో మానవుని తరువాత కాబోయే సృష్టి ఈ అతీత మనో ఆవిర్భావమే. ఈ ప్రపంచాన్ని ఉన్నదున్నట్లుగా చూచాక రాబోయే మెట్టు అదే నన్నది చాల సహజ విషయం......

ఆ గమ్యాన్ని చేరుకొనే మార్గాలనేకం. గమ్య ప్రాప్తి సంభవిస్తే మార్గాలన్ని సుపథాలే. ఉన్న దానితో గాఢంగా అసంతృప్తి వహించి — దాని నుండి బైటపడాలన్న తపన — మరొక ఉన్నత శిఖరం చేరుకోవాలన్న తీవ్ర సాధన ఉంటే — ఇది సాధ్యమే — ఇదీ అనుకూల

అతిమానస స్థితి ఆసన్నమైన తరుణమిది

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

దివ్యమానస స్థితి మౌలికంగా దాని యొక్క సత్యజ్ఞాన చైతన్యము నందిమిడి యున్నది. అట్టి చైతన్యమెల్లప్పుడు ఈనాటి పరిణామ కారణభూతము మరియు మనలో నైజముగా నున్న ఆత్మజ్ఞాన లౌకిక జ్ఞానము నుండియు మరియు నిర్మల చేతనత్వము మరియు ప్రపంచములో మన ఉనికి సార్థక్యము నిర్ణయించు అవిద్యా రహితమై యుండును. ఇది సత్య చైతన్యమై నందున సహజముగనే అట్టి శక్తి కలిగి యుండును.

దివ్యమానసిక స్థితి దైవతత్త్వమును, విభూతియునై, వాని యొక్క శాశ్వత సత్య రూపమునై యున్నది.

నిజానికి దృగ్గోచరమగు వస్తువులందు కాకపోయినా అది యొక అవ్యక్త రహస్య జ్ఞాన రూపమైన సత్యము. ఈ సృష్టి యందు అభివ్యక్తము గావించుకొనుటకే పని చేయుచున్నది. ఆ దివ్యశక్తి మనలో ఇంతకు ముందే నిబిడీకృతమై అంతర్యామిగ నున్నది. మనంతట మనమే మన అంతరంగము నందున్న సత్యమును వ్యక్తీకరించుకొనవలయును. ఆ దివ్యశక్తి మనలో దివ్యజీవనము పై కోర్కెను కలిగించు చున్నది. మరియు ఆ దివ్యజీవన రూపకల్ప నావశ్య కతను ఈ భౌతిక యుగములో కూడ కలిగించుచున్నది.

కాబట్టి ఆ అతిమానసికావస్థను, దాని సత్య చైతన్యమును అభివ్యక్త మొనరించు కొనక తప్పదు. ఈ రోజు కాకపోయినా అతి సమీప భవిష్యత్తులోనైనా అది జరిగి తీరుతుంది.

దివ్యమానసశక్తి యందు పరిచ్ఛిన్నము, అశాశ్వతత్త్వము, అపరిచ్ఛిన్న శాశ్వతత్వమును కుదించదు, అడ్డుకొనదు. అంతే కాక అపరిచ్ఛిన్నమునకు అది భిన్నమని తలంచదు. కాని దాని పరిధియందు తనదైన ఛాయా నిత్యత్వము అనుభూతి నొందును. అనిత్యత్వ సంబంధము దాని స్థిరత్వమునకు వ్యతిరిక్తము కాకపోవటమే గాక సహాయకారి కూడ,లేక, తత్కాల, నిత్య అనుభూతి నందును. పరిపూర్ణ దైవత్వము దివ్యమానసము నందున్నదని తెలుచున్నది. దీని, నిజ నిర్ధారణకే ఏ మాయ మంత్రము సిద్ధాంతముతో పని లేదు. దివ్యజీవనము కలిగి యుండుటకు సామాన్య జీవన రీతి నుండి తిరోగమనము చేయనక్కర లేదని ఇందు మూలముగ స్పష్టమగుచున్నది. భౌతిక జీవనములో నున్నను, ఆధ్యాత్మిక జీవనము నందున్నను అది ఎల్లప్పుడు కలిగి యుండును. దివ్యజీవనము, దైవత్వమునకును పరమ సత్యమునకును వ్యతిరిక్తము కాదు. మరియు సత్యము యొక్క ముఖ్య భాగమై సత్య రూపమునై, దాని వ్యక్తీకరణమే గాని మరే ఇతరము గాదు.

దివ్యజీవన మవలంబించి తన్నిష్ఠాపరులగు వారికి చిట్ట చివరి పరిపూర్ణ సత్య జ్ఞాన చైతన్యమును, దాని విలువలను ఆ దివ్యజీవనం అందించుతుంది. అది తన వెంట దివ్యాంతః కరణమును నిర్మల బాహ్య ప్రకృతిని అనుభవమునకు తీసికొని వస్తుంది. ఆధ్యాత్మ జీవితము కొనసాగించుకుంటూ పోయే కొలది భగవత్కాంక్ష గల వాడికి కావలసిన ప్రకృతి శక్తి యుక్తులన్నియూ అనుగ్రహించబడును. అతను మహోత్కృష్ట సత్యమును, అనుభూతి నందగలడు. పరమాత్మ ఉనికిని చైతన్య స్ఫూర్తిని బ్రహ్మానందమును అనుభవమునకు తెచ్చికొనును; మరియు తానే సచ్చిదానందమై విరాజిల్లును. అతను దివ్యమూర్తియై సర్వ వ్యాపి యగును.

అవ్యక్త చైతన్యములో తనదైన ప్రకృతి గలిగి అంతయును, సర్వమూ తానైనట్లుగ భావించును. జగత్తు నందు తనను తనలో జగత్తును చూసుకొనుచు సర్వాంతర్యామిగ తనను తాను తెలిసికొనును. సర్వ సౌందర్యరాసియగు పరబ్రహ్మానందానుభూతి నంది అతిమానుషమగు

అద్భుత శక్తి వలెను గ్రహించును. అంతమునందు అతను సాయుజ్యము నొందును. ఈ క్రమ పరిణామ దశ కొఱకు అతను తన ఉనికిని త్యజించ నవసరముండదు. లేక ఆత్మ భ్రష్టత్వ నిర్వాణ క్రియలో కొట్టుకొని పోనక్కర లేదు. బ్రహ్మము స్వయం ప్రకాశము సర్వ శక్తిమంతము ఆనందమునై దిగంతములపై నుండి తన లోనికి దిగి వచ్చి తన అంగాంగ కణములందును, అణువణువు నందును నిండి, ఆత్మను, అంతరంగమును స్థూల దేహమును ముంచెత్తు చున్నట్లు అనంత సముద్ర వారాసి చుట్టుముట్టి భువి యంతయు నిండి పోయినట్లుగను, తన అన్ని బాహ్యేంద్రియ కర్మలను ఆవరించి తన సర్వ జీవితమును పరిపూర్ణ దైవత్వముగ చేయుచున్నది. ఇది ఇంకనూ ఇతరత్రా పారమార్థిక చైతన్యము ఎప్పుడైతే అతనిలో అతిమానస చైతన్యశక్తి నిండియుండి సర్వోత్కృష్ట పవిత్రత పరిపూర్ణమునకు చేరుతుందో అప్పుడు దివ్యజీవనము సిద్ధింప జేయును. కాని అంతకు పూర్వమే అతిమానస స్థితి అతని లోనికి దిగి వచ్చి జీవగతిని నిర్దేశము చేయునపుడు దాని యందు తేలియాడు చుండును. అతని సంబంధములన్నీ భగవంతుని తోడివే. త్రిమూర్తిత్వ భగవద్ధ్యానము భగవద్భక్తి మేల్కొని ఆత్మార్పణము ద్వారా శరణాగతికి దారి చూపును. అతడు భగవత్సామీప్యము, సాలోక్యము, సాయుజ్యము కలిగి దైవత్వమును వీడి బ్రహ్మైక్యము చెందును. పరబ్రహ్మము నందు లీనమగును. భగవంతుడి ప్రేమ మాధుర్యము భగవంతుని తోటి సాంగత్యానందము భగవదైక్యతానందము ద్వైతాద్వైతానందము అతనికి లభించును. అనంతత్వము నందు అంచె లంచెలుగ పొందిన అనుభవము అతని సొత్తగును. మరియు అనంతత్వము కౌగిలి లోని అనంతానందానుభూతి అతనిదే.

ఎవరైతే పరమం నుండి దిగి వచ్చే దివ్యాత్మను పొందుతారో అది వారిలో సత్యజ్ఞాన చైతన్యమును తెచ్చి పుష్కలముగ నింపుతుంది. ఇంతకు మునుపే మనము నిర్ధారించుకున్న ఆధ్యాత్మ నడవడికను, ఇంకా ఇతరత్రా మిగిలియున్న మన అలౌకిక దివ్యజీవనమును, లౌకిక జీవనమును వదలి పెట్టక తీసికొని మానసాతీత కలయికచే రూపాంతరము చేయగలదు. మరియు దివ్యజీవనమును అభివ్యక్తీకరణ చేపడుతుంది. భువి పైన, దివ్యజీవనము, సామాన్య స్థూలజీవితము నుండి వేరుగా, దానితో సంబంధము లేనిదిగా ప్రత్యేకముగ నుండ నవసరము లేదు. మనుషులను వారి జీవితమును మార్పు చేయదగినంత మార్పు చేయుట, ఏ మేరకు ఆధ్యాత్మికతను తేవలెనో ఆ మేరకు దివ్యత్వమును తెచ్చిపెట్టాలో అది తెచ్చిపెడుతుంది. దాని ప్రభావము ఇతరత్రా నడవడిక లక్షణాలపై చూపెడుతుంది. మరియు వ్యక్తిత్వము మన సమిష్టి వ్యాపితము చేస్తుంది. పారమార్థిక సత్యముతో ఆశయాలు అసత్యమును జయించి తేజరిల్లుతూ ఆధ్యాత్మికౌన్నత్యము నిచ్చును. మనస్సును ఒక విజ్ఞాన జ్యోతిగా ప్రకాశింప జేయును. జీవిత అత్యంత సత్యపు లోతులలోనికి ప్రయాణించి మహోన్నతాశయములతో శక్తిమంతముగా చేయును. అన్నిటిని కలుపుకొని ఇప్పటి దాకా చేరలేని గమ్యములను అది చేర్చుతుంది. స్థూల శరీరము గూడ అతిమానసస్థితి చేత తాకబడి దాని నిజరూపమును గుర్తెరుగును. ఎందుచేతనంటే దానిలో స్థూలచైతన్యము యదార్థ సహజగుణమును గుర్తించి మార్పు చేసికొనును. స్థూల శరీర భాగములందు కణము లందు గల అవ్యక్త చేతన జ్ఞానము ఏనాటి కైనా పరిపూర్ణ భౌతిక మార్పునకు దోహద పడుతుంది. అపరా ప్రకృతిలో ఒక మేల్కొలుపు వస్తుంది. మరియు ప్రకృతి చైతన్యము మొదలవుతుంది. అతిలోక వ్యాపకము ప్రపంచ రూపు రేఖలు దిద్దుకొనుటకు పునాది కాగలదు.

ఇదంతయు దివి నుండి భువికి దిగి వచ్చిన దివ్యఆత్మను అవాహనము చేసికొను అనంత జీవకోటి నంతటిని ప్రభానవితము చేయు సత్య జ్ఞాన చైతన్యము యొక్క దివ్య జీవనము సిద్ధింప జేసిన కార్యమైనది. దాని తక్షణ ప్రభావము సత్య జ్ఞాన చైతన్యము నొందిన

అందరి పైన పడినప్పటికి, అత్యధికముగా మొత్తము మానవ స్థూల సూక్ష్మ దేహ ప్రకృతి చేతనమును అతిమానస సత్య జ్ఞాన చైతన్యమును మనోవాక్కాయ కర్మల యందు పడి క్రమానుగత దైవికమగు రూపాంతరము చెందును. ఎవరైతే పరిణతి చెందియుండి నిష్కపటముగ నుండి పోవుదురో అక్కడ దీని పురోభివృద్ధికి హద్దులుండవు, ప్రాథమికమైన ఇబ్బందులు కూడ నుండవు. దివి నుండి పడుచున్న అతిమానస చైతన్య జ్యోతిశ్శక్తి, స్థూల శరీరములో ప్రత్యగాత్మ యందు ప్రవేశించి కలుగజేయు పీడనము వల్ల ఆ ఇబ్బందులన్నీ అణగారి పోవును. కాని అతిమానస చైతన్య జ్ఞాన ఫలితము దానిని స్వీకరించగల వారికే పరిమితము గానక్కర లేదు, మరియు అక్కడ తోనే ఆగిపోనక్కర లేదు. అక్కడ స్వల్పమైన మానసిక పరిణామము ఆత్మ స్థితి యందు కలుగ వచ్చును. ఇప్పుడున్నటు వంటి మానవాత్మ స్థానములో అపరిపూర్ణ, పరిమితమైన ఆత్మ ఏదైతే అపమార్గములో పడి సకల అసత్యములకు పొరపాట్లకు దుర్వ్యసనాలకు ఆలవాలమై నటువంటి సకల బలహీనతలు, పొరపాట్లు, అవిద్యతో కూడిన అజ్ఞానంధకారముతో గుడ్డిదైన ఆత్మ యదార్ధ జ్ఞాన విషయములకు విపరీతార్థముల నిచ్చి, విజ్ఞాన సందేశములను వక్రీకరించునట్టి స్థితిలో సత్య చేతనాత్మ చేతనము అపుడు ఆవిర్భవిస్తుంది. అది అత్యంత పవిత్రతను గలిగి వెలుగు నిండిన ప్రత్యగాత్మ కోరుకొన్నట్టి ఆదేశములను గ్రహించగల స్థితిలో స్థూల శరీరరము ఉంటుంది. ఈ విధమైన పరిణామము ఏ కొద్దిమంది లోనో గాకుండ జాతి మొత్తమునకు విస్తరిస్తుంది. దీని సంభవము రూపుదాల్చినట్లైతే మానవుడు కలలు గన్న పవిత్రాత్మ యొక్క పవిత్ర జ్ఞానజ్యోతి దాని యొక్క స్వరూప చైతన్యము కల గానే మిగిలిపోదు. సత్యస్వరూపము యథార్థమవుతుంది; మరియు మానవ సమాజము లోతైన అజ్ఞాన అవిద్యా ఊబి నుండి బయటుపడుతుంది. ఒక వేళ అతిమానసము నుండి దివ్యమానవ చైతన్యము ప్రథమ సిద్ధాంతముగ ఈ ప్రపంచములో వెలయించినచో పవిత్రాత్మ సిద్ధాంతము ఆదర్శవంతమగును. కాని అది భౌతిక ప్రపంచము నందలి భరోసా మీదనే, సకల పరిణామ శక్తుల స్థాయి, వాటి పరిమితుల లోనే సంభవము గాని మానసిక దుర్బలత్వముతో మనిషి జీవన మార్గములో మార్పు సాధ్యపడదు. అది విస్తరించినప్పుడు మూల ప్రకృతి పరిణామ క్రమము మాత్రము తప్పని సరి.

అనువాదం: ఆలూరి లక్ష్మినారాయణ

∴

ఒక శంపా సుతుడు

శ్రీఅరవింద విరచితము

వహ్ని చరణాలతో దిగి వచ్చాడు ఉజ్జ్వలంగా అతి వేగంగా
ఒక శంపా సుతుడు భూమి మీదకు.
గర్భం లోనే వెలుగు ఉద్భవించింది
మనుష్య రూపం ఉరిమే బలంతో నిండింది.
స్వర్ణ శాంత వేగం, మహత్త, స్వచ్ఛమైన ఉద్వేగం
రెక్కలున్న బలమూ దిగి వచ్చాయి
మర్త్య దేహంలో — ఏక నామంతో — అందరు దేవతలూ నివసించారు.

ప్రతి ఆనంద స్వప్నపు మలుపులో
సంచరింప జేస్తుంది విశాలమైన స్వప్న చాలనం,
కాంతి రహితమైన భూగోళాన్ని నిలిపింది
జీవనం ఉజ్జ్వల వైభవంలో.
సముద్ర హస్తాలు కాల చక్రాలను అందుకున్నాయి మరలా — మనిషి ఆత్మ దేవతలు
స్వీకరించిన అతివేగం గల తేజోమహితమైన రథ సారథి అయింది.
ఝుంఝూ పక్షితమైన అతని జీవన మార్గంలో
ఉన్నత భూమికల వైపు దూసుకు పోయింది ఒక బాకు
ప్రాచీన ఫలకాలు జారి పడిపోయినాయి.
వృద్ధ ప్రకృతి లోని మృత కుడ్యం కూలి పోయింది.

దైవం యువ సౌందర్యం, భావన, దీప్తి గల
కొత్త ప్రపంచంలోకి కొత్తగా వచ్చాడు.
దైవ శబ్దాలు మానవుని పెదవుల పై పలికాయి.
అద్భుతం తొంగి చూచే శ్వేత ఉదయాలలో
హృదయం మేల్కొన్నది.
వాయువే ఉదాత్తమైన ఉడుపు, నిశ్శ్వాసం ఒక ఆనందం
జీవితం దివ్యమైన ఒక క్రీడ

శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: ఆచార్య కోవెల. సుప్రసన్నాచార్య

మూడవ సహస్రాబ్దికి మార్గదర్శకులు శ్రీఅరవిందులే

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

మర్త్యత్వంలోకి పురుషోత్తముడు అవతరించి యావన్మానవ జాతిని ఉద్ధరించే వీలు కల్పించే ఆత్మోద్ధరణ లేనట్లయితే, ధర్మగ్లానిని నివారించడానికి అవతారం అనే భావన నిష్ఫలత్వమే. కేవలం హక్కులు, న్యాయం, నైతిక ప్రమాణాలు అనే వాటిని ఋషులు, ప్రభువులు, ప్రవక్తలు వంటి దివ్య శక్తిపుంజాల ద్వారా మాత్రమే అవతార ప్రమేయం లేకుండా దివ్యశక్తి సాధించగలదు. మర్త్యత్వంతో దివ్యత్వ స్ఫోరకతే, ప్రకటనే అవతారం. ఆ అవతార భావనే, తద్భావ ప్రకటనే క్రీస్తుత్వం,కృష్ణత్వం, బుద్ధత్వం అనేవి. వాని ద్వారా మానవ ప్రకృతి నియమాలు మనోవాక్కాయ కర్మలు నియమితమైతే క్రీస్తుత్త్వం, కృష్ణత్వం, బుద్ధత్వం అనే వాని ద్వారా మానవత్వం దివ్యత్వం అవుతుంది. *క్రీస్తు, కృష్ణుడు, బుద్ధుడు మొదలయిన అవతారాలు*కేవలం ఏదో ఒక ధర్మానికో, నియమానికో పరిమితమవడమే కాక వారి అనుయూయులకు కూడా మార్గదర్శకులుగా, మార్గపథంలో కేంద్రబిందువుగా నిలిచి దివ్యత్వానికి ద్వారాకృతు లవుతారు. అందువలననే ప్రతి అవతారంలోను ఒక ఉదాహరణగా, ఒక మార్గదర్శకునిగా, ఒక మార్గంగా, గమ్యంగా నిలిచి ఆ భావననే ప్రజలకు ప్రకటించడం జరుగుతుంది.

నేను చేసిన సాధన నా కొఱకు చేసికొన్నది కాదు. దాని ఉద్దేశ్యం కేవలం ప్రపంచంలో ఒక స్పందన నేర్పరచి (కలిగించి) జ్యోతిర్మార్గం వైపు త్రోవ చూపడమే. అందువలననే నేను అందరికీ ఎంతో ప్రాముఖ్యం గల — అంతరవలోకన, అంతర్వృద్ధి, మానసిక పరిణామాలు, నూతన గమ్యాల ఆవిష్కరణ వంటి — వానిని చూపాను. ఆ ప్రయత్నం అంతా, అందరూ చేయవలసిన చేతలను, నడవ వలసిన నడతలను, ఇదమిత్థంగా రూపించడానికే.

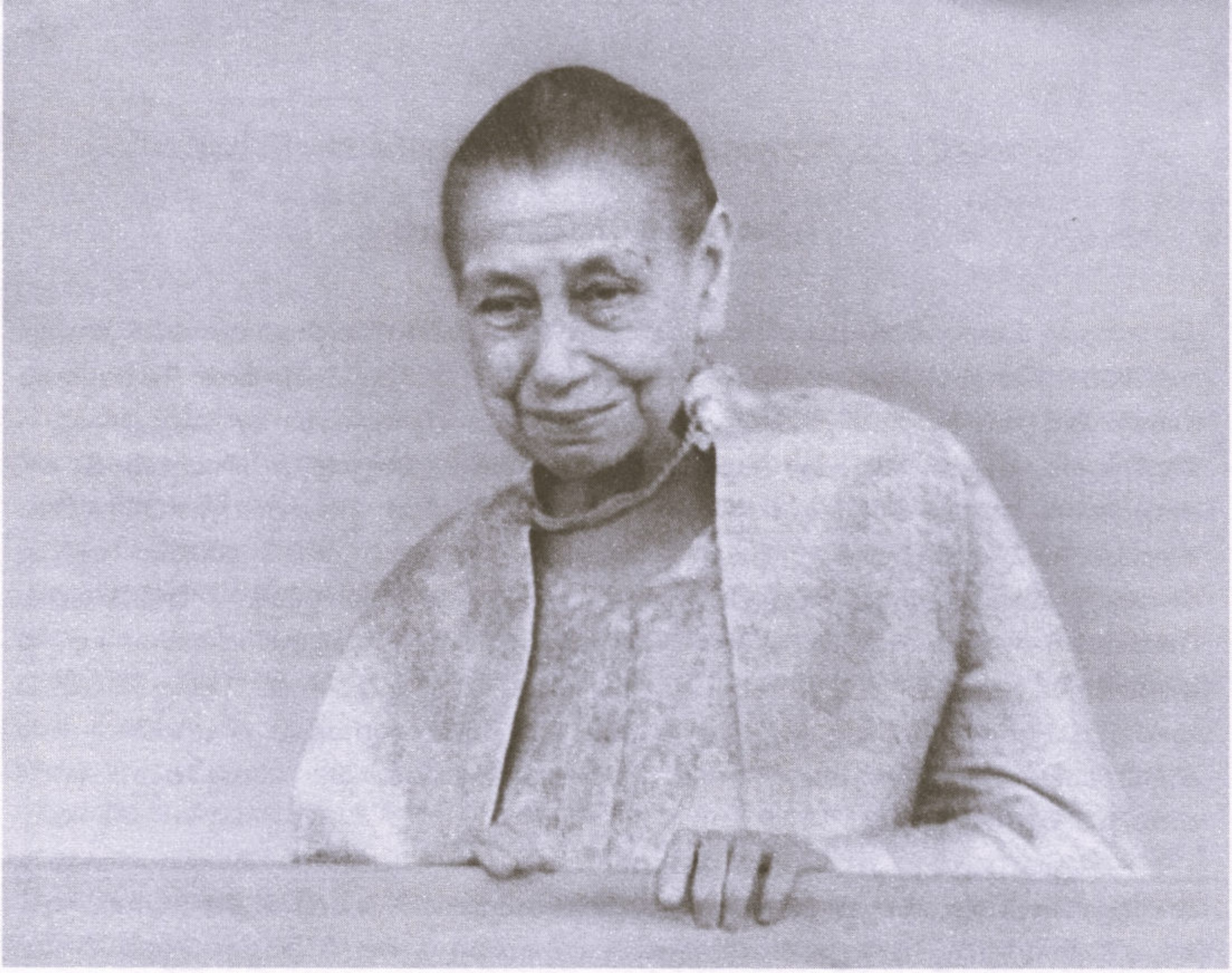
నా కొఱకు నేను దివ్యచైతన్యాన్ని సాధించాలనే ఆకాంక్ష ఎన్నడూ నాకు లేదు. నాకు వైయక్తికమైన ఆకాంక్షగాని, మోక్షము పట్ల ఆసక్తిగాని, అధిమానసిక్యైక్యత్వము గాని అవసరము లేదు. అధిమానసిక్యైక్యత్వం పిదప కూడా నేను కోరుకొనేది, నేను చేసేది లోక సంక్షేమం కోసం, లోక శాంతి కోసం ఇతరులు చేయలేనిది; నేను నా యందే చూపగలిగేది మాత్రమే.

నా అధిమానసిక్యైక్యత్వం పృథ్వీచైతన్యానికి గల అధిమానసికత్వ ద్వారాలు తెరిచే లేదా తెరవడానికి తోడ్పడే తాళంచెవి వంటిదే. అధిమానసిక్యైక్యత్వం దానినే లక్ష్యంగా ఉంచుకొంటే, దాని కొఱకే అది లక్ష్య భూతమైతే — అది వ్యర్థమే.

జగన్నేపథ్యంలో ఉండే ఒక సంకల్పంతో (ప్రతివ్యక్తీ) సంగమించాలి. దీనిని తప్పించు కోవడం, (తప్పించుకోవాలను కోవడం) వివేకం కాదు. దీనిలో (ఆ సంగమంలో) విజయవంతం కావాలనే తీవ్ర ఆకాంక్ష కావాలి. పూర్ణత్వానికి పథమైన ఆధ్యాత్మిక ద్వారాల్ని కనుగొనాలి. అప్పుడే దివ్యతేజస్సు, దివ్యజ్ఞానం, దివ్యశక్తి, దివ్యానందం అవతరిస్తాయి.

అనువాదం: డా॥ కె. సత్యమూర్తి

∴

నీవు సౌందర్యానందాల ప్రతీకవు, కనుక
అంధమైన నా యాత్మ నీ కొఱకు తపించింది
నీ స్పర్శలో ఆత్మ తన అస్తిత్వాన్ని తెలిసికొంటుంది.
దివ్యానంద పరవశాన్ని పొందుతుంది.

చూపుల కందని చోట నేను నిన్ను చూడగలను
ప్రతి స్వరంలో నీ దివ్యానందం వినగలను
ప్రకృతి శైలులలో తీయని మాధుర్యం నన్ను ఆ హృదయం వెంటాడుతుంటే
ఆత్మ నీ వ్యూహంలో చిక్కుకోక తప్పదు.

సర్వ జీవుల శరీరాలు నీ ప్రతీకలే
ప్రతి పత్రం, శిల నీ అనంత హర్మ్యాలే
(ఆత్మ దానిని ప్రేమిస్తూ, స్పృశిస్తూండగా)
దృగవధులు దాటే కళాత్మక ప్రతీకయైన నీవు మాత్రమే
గరుత్మద్వేగంతో నడిచే కాలం నీ దరికి చేరుస్తుంది.

తన శైలిలో నడిచే కాలానికి లక్ష్యం నీవే
ఆగామిభవితవ్యంలో ఉద్వేగ్న స్ఫూర్తి కల్గించే ఆశవు నీవే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: డా॥ కె సత్యమూర్తి

సుపథ దర్శని: అమ్మ

శ్రీఅరవింద వచనామృతం

పృథ్వీ చైతన్య పరిణామంలో అతీత మనస్సు (పరాచేతన) ఆవిర్భవించటం సునిశ్చితాంశం. తప్పనిసరి పరిణామం. ఎందుకంటే — పృథ్వీ చైతన్యానికి మనస్సే హిమాలయ శిఖరం కాదు కనుక. అదే భరతవాక్యం కనుక. ఆ పరిణామం జరగవచ్చు. రూపు ధరించటం — కొనసాగటం తప్పదు. ఎప్పుడు? అంటే, ఆ మహా చైతన్యావిర్భావానికి క్రింద నుండి ఒక ఆక్రందన — ఒక ఆర్తితో పిలుపు పై దాకా ప్రాకాలి. ఆ మహా చైతన్యావిర్భావానికి ఎదురు చూడటం, దాన్ని గుర్తించాలన్న తపన — అది దిగివస్తున్నపుడు దానిని ససేమిరా రానివ్వ కూడదన్ని మానసిక దుష్టస్పందన లేకపోవటం — పిలుపుకు పరమార్థమైతే — దానిని పరమ చేతన అంగీకారం ఉన్నప్పుడు — అది ఆవిర్భవిస్తుంది. ఈ క్రింది ఆక్రందనకు — ఆ పై అంగీకారానికీ మధ్యలో దౌత్యం చేసే శక్తి జగజ్జనని సాన్నిధ్యం — శక్తి. అట్లు లేనిదే ఏ మానవ తపశ్శక్తీ — సాధనా, ఆ సత్యపాత్ర మూతను తెరిచి అవరణలను తొలగించి పాత్రను తొలిచీ మలిచీ ఈ మృణ్మయ లోకం లోకి, అజ్ఞాన పాపపంకిలమైన మరణశీలమైన బాధా మయమైన లోకంలోకి తీసుకొని రాలేదు.

అప్పుడు పృథ్వీ చైతన్యమయ సత్యంతో, ప్రకాశంలో నిండిపోయి దివ్యానందధామమై మానవ జీవితమంతా శ్రీకృష్ణ జీవితంగా దివ్యమై పోతుంది.

*

మనం పరమేశ్వరిగా, జగజ్జననిగా — ఎవరిని ఆరాధిస్తున్నామో ఆ తల్లి దివ్యజ్ఞాన జ్యోతి. ఒక చిచ్ఛక్తి. ఈ విశ్వమంతా ఆవరించి ఉన్నది. ఏకమయ్యీ సర్వతోముఖ గమన శక్తిని అనుసరిం చటం అసాధ్య విషయం. వేగవంతమైన మనస్సునకైనా, సర్వాతీత బృహచ్చేతనకైనా సరే. తల్లి మహా చైతన్య స్వరూపిణి. సర్వాతీతమైన పరాశక్తి.

*

ఈ విశ్వ గమనంలో సర్వ కర్మలకు ఆధారంగా ఉన్నది దివ్య తత్త్వమే. అది తన శక్తి ద్వారా ఈ పని చేస్తున్నది. కానీ ఆ మాహాతత్త్వం తన యోగమాయావరణలో జీవుని అహంకారం ద్వారా — అధమ ప్రకృతిలో కన్పించక సర్వ కర్మలు నిర్వర్తిస్తున్నది.

యోగంలోనూ ఆ దివ్యతత్త్వమే సాధకుడూ, సాధనా కూడ. అతని శక్తి తన వెలుగు జ్ఞానము — చైతన్యమూ — ఆనందాదుల ద్వారా, ఆధారంపై ప్రవర్తిస్తున్నది. ఆధారం విచ్చుకోగానే ఆమె జ్ఞానానందాదులను అందులోకి ప్రవహింప చేస్తుంది. తద్ద్వారా సాధన సులభతరమౌతుంది. అధమ ప్రకృతి చేష్టలణగారేంతటు వరకూ సాధకుని వ్యక్తిగత ప్రయత్న మవసరమౌతున్నది.

ఆకాంక్ష — నిరాకరణ — శరణాగతి — ఈ త్రివిధ ఉద్యమం వ్యక్తిగత సాధన కవసరం.

*

తల్లి అవతారావసరమేమంటే పరాచేతన (అతీత మనస్సు) ను పృథ్వీ చైతన్యంలోని కవతరింప చేయటానికి. ఆమె సంపూర్ణంగా ఈ లోకం లోకి రావాలంటే ఆ అవతరణ ద్వారా మాత్రమే సాధ్యం.

శ్రీఅరవిందులు, చరిత్రలో — ఒక బోధకూ — సత్యావిష్కరణకు ప్రాతినిధ్యం వహించ లేదు. పరంజ్యోతి నుండి ప్రత్యక్షంగా ప్రవహించిన సునిశ్చిత కర్మ అది. నేను కేవలమా కర్మను పూర్తి చేయటం కోసమే ఉన్నాను.

శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

పూర్ణయోగ సాధన – కొన్ని మార్గదర్శక సూత్రాలు

శ్రీమాతారవింద వచనామృతం

[శ్రీఅరవిందులు తన యోగ పరమోద్దేశాన్ని తేటతెల్లమయేటట్లు వివరించారు. ఈ యోగాన్ని అనుసరించాలంటే ఏ విధమైన నిబంధనావళిగానీ, జపతపానుష్టానం గానీ అనుసరించ నక్కర్లేదు. కేవలం భగవంతునిపై అచంచల విశ్వాసముంటే చాలు. మిగతా యోగములు పరిపూర్తి అయిన తర్వాతే తమ యోగం ప్రారంభమవుతుందని వారొక చోట సెలవిచ్చారు. పూర్ణయోగంలో అతి ప్రధానమైన అతిమానస యోగం సాధ్యమైన తర్వాత అధిరోహించ వలసిన సోపానాలింకెన్నో ఉన్నాయని కూడా వారు చెప్పారు. ఇంత కఠిన సాధన ఎలా సాధ్యం అనుకుంటే దానికి వారొక సులభ మార్గం సూచించారు. తల్లి ఒడిలో నున్న పసి బిడ్డ ఎటువంటి గమ్యాన్ని చేరాలన్నా ఏ విధంగా దాని గురించి విచారించదో ఆ విధంగా సాధకుడు కూడా శ్రీమాత పై తన భారమంతా వేసి ముందుకు సాగితే విచారించవలసిన పని లేదు.]

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనము:

ఇక్కడ ఆచరిస్తున్న యోగానికి మిగిలిన యోగ విదానాలకు ముఖ్యంగా సంకల్పంలోనే తేడా ఉంది. ఇక్కడ సాధన చేస్తున్నది కేవలం సాధారణ అజ్ఞానమయ ప్రాపంచిక చైతన్యం నుంచి దివ్యచైతన్యంలోకి ఆరోహించటం మాత్రమే కాదు, ఆ బృహత్ చైతన్యం యొక్క అతి మానస శక్తిని అజ్ఞానమయ మనస్సు, ప్రాణ, శరీరాల లోనికి తెచ్చి వాటిని పరివర్తన చేయడం, తద్వారా పదార్థమయ జగత్తులో దైవాన్ని ఆవిష్కరింప చేయడము.....

ఈ యోగసాధన ఒక నిర్దిష్ట బోధన ద్వారా గానీ, నిర్దేశిత ధ్యాన అనుష్టాన విధానాలతో గానీ, మంత్ర జపాలతో గానీ కొనసాగదు. అది ఆకాంక్షతో అంతర్గతంగా గానీ, ఊర్ధ్వ ముఖంగా గానీ ఏకాగ్రతతో దివ్యప్రభావానికి, పై నున్న దివ్యశక్తికి, దాని చేతనకు హృదయస్థ మైన దివ్యత్వానికి, ఉన్మీలిత హృదయులై వాటిని వ్యతిరేకించే వాటినన్నిటినీ తిరస్కరించాలి, అడ్డు తొలిగించుకుంటూ కొనసాగవలసి ఉంటుంది. ఎనలేని భక్తి విశ్వాసాలు, ప్రగాఢ ఆకాంక్ష, శరణాగతి ఉంటే ఈ ఆత్మోన్మీలనం జరుగుతుంది.

*

తప్పు దోవ పట్టించే అహంత: నీ స్వభావానికి మూలాధారంగా ఉండే ఒక ముఖ్యాంశాన్ని నీవు గుర్తించవలసి ఉంటుంది. అది నీ అహంకార వ్యక్తిత్వం..... అది వికలం కావటానికెన్నడూ ఇష్టపడదు; తన స్థానాన్ని తన కంటే వాస్తవమైన దానికీ, దివ్యమైన దానికీ ఇవ్వడానికి అసలు ఒప్పదు.... ఈ భాగం ఎన్నడూ యదార్థమైన శరణాగతిని కోరదు; నీవు ఈ భాగాన్ని యధేచ్ఛగా దివ్యమాత హస్తాలకు సమర్పించుకో లేదు. అయినప్పటికీ అతిమానస యోగ మార్గంలో కృతార్థులు కావాలంటే ఇంకొక మార్గం లేదు. ఏదో ఒక సన్యాసిగా, యోగిగా, తపస్విగా ఉండి పోవటం ఇక్కడి ఉద్దేశ్యం కాదు. పరివర్తన ఇక్కడి పరమోద్దేశ్యం. ఆ పరివర్తన నీ స్వశక్తి కంటే అత్యధిక శక్తి సంపద వల్లనే కావాలి. దివ్యమాత చేతిలో పసికూన లాగా ఉండగలిగితేనే అది సాధించగలవు.

*

సంపూర్ణ సర్వసమర్పణ, సమత్వ భావం, అహంభావ నిర్మూలన, అజ్ఞాన విధానాల నుంచి, చర్యల నుంచి స్వభావాన్ని జాగ్రత్త చేసుకోవడం మొదలైనవన్నీ దివ్యసంకల్పానికి కట్టుబడి ఉండటానికి సోపానాలు. అంటే ఏ మాత్రం దాచుకోకుండా సంపూర్ణమైన ఆత్మార్పణం కావాలి.

*

ప్రాణిక విభాగంలో సమర్పణ జరుగుతున్నట్లు ఈ క్రింది చిహ్నాల ద్వారా తెలుసుకోవచ్చు:

1. జీవితమంతా, చేసే పనులతో సహా శ్రీమాతదే నన్నే అనుభూతి పొందడం (ఇది కేవలం ఊహ కాదు, ఆకాంక్షా కాదు). 2. శరణాగతివల్ల, సర్వసమర్పణవల్ల ప్రాణిక విభాగంలో అలౌకికానందం పొందడం; తత్ఫలితంగా నిశ్చల సంతృప్తి. 3. చేసే పనుల మీద, వాటి వల్ల కలిగే ఫలితాల పైనా అహం పూర్వకమైన అనుబంధం నశించడం; దాని స్థానంలో చేసే పనిలో అపరిమితానందం, తన సామర్థ్యమంతా దైవం కోసం వినియోగ పడుతున్నదనే ఆనందం పొందడం.

4. దివ్యశక్తి సహాయంతోనే తాను పనిచేయగలుగుతున్నానని అనుకోవడమే కాకుండా ప్రతి క్షణం దైవం తనను నడిపిస్తున్నదన్నట్టి అనుభూతి.

5. అచంచల విశ్వాసముంటే ఏ పరిస్థితులూ, ఏ సందర్భాలూ సడలించ లేవు. కష్టాలొచ్చినప్పుడు కూడా మనస్సులో అనుమానం పెట్టుకోవడం కానీ లేక పరధ్యానసగా వాటిని సమ్మతించడం గానీ ఉండదు. మనఃస్ఫూర్తిగా ఆ దైవశక్తికి అంకితమైతే ఆ దైవశక్తే ఆ కష్టాలన్నీ తొలిగిం చేస్తుందనే దృఢ నమ్మకం, దానికి గాను ఇంకా ఇంకా నమ్మకాన్ని పెంచుకుంటూ పూర్తిగా శ్రీమాత పైనే ఆధారపడడము.

*

శ్రీమాత మధురోక్తులు:

సర్వ సమర్పణ ఎప్పటి కప్పుడు వివరంగా కొనసాగించాలంటే ఇలా నడచుకోవాలి: ఎల్లప్పుడూ ఆ దైవసన్నిధిలోనే ఉన్నట్లు భావించుకో. నిన్ను నడిపించేదీ, నీ చేత పని చేయించేది ఆ దైవమే ననే భావనతో ఉండు.[1] నీ వ్యవహారాలన్నీ ఆ దైవత్వానికే అర్పించు. మనస్సులో కలిగే ప్రతి కదలికనే కాకుండా, ప్రతి ఆలోచన, అనుభూతి మాత్రమే కాకుండా నీ సాధారణ దినకృత్యాలనన్నింటినీ దైవానికి అర్పించు. అంటే భోజనం చేసే ముందర నీలోని దైవమే నీ ద్వారా భోంచేస్తున్నట్లు భావించాలి. ఈ విధంగా నీ సకల వ్యాపారాలను నీలో ఉన్న దైవం

---

[1] శ్రీమాతరవిందుల ముఖ్య శిష్యులలో ఒకరైన శ్రీ ఉదార్ పింటో ఈ విషయాన్ని గురించి తనకూ శ్రీమాతకు జరిగిన సంభాషణ వివరాలను తెలియచేస్తున్నారు.

శ్రీమాతకు సర్వ సమర్పణ చేసుకోవడం చెప్పినంత సులభం కాదని నేను గ్రహించాను. అది ఎలా సాధ్యమవుతుందని తల్లి గార్ని అడిగాను. దాని కామె "నీవు ఉదయం లేవగానే ఏం చేస్తావు అని అడిగారు. "కాలకృత్యాలు నెరవేర్చుకొని స్నానానికి బయల్దేరుతాన" ని చెప్పాను. "అలా కాదు వివరంగా చెప్పు" మని కోరగా "ముందర పళ్ళు తోముకుంటా" నన్న దానికి శ్రీమాత "పళ్ళు తోముకుంటూ ఏమి ఆలోచిస్తావు. ఏమి ఊహిస్తావు?" అని ప్రశ్నించగా "రోజూ చేసే పనే కదా! ప్రత్యేకించి ఆలోచించేదీ, ఊహించేదీ ఏముంటుంది?" అన్న దానికి ఆమె ఇలాంటి సమయాల్లో అంటే, కాలకృత్యాలు, స్నానం, భోజనం మొదలైన నిత్యకృత్యాలను నెరవేర్చే విధానాన్ని ఇలా చెప్పారు, "నేను నీతో కూడా ఉన్నట్లు భావించుకొని నీవు చేసే పనులన్నిటినీ నాతో పాటు పంచుకో. నీవు చేస్తున్న పనిని ఇంకా బాగా ఎలా చెయ్యాలని నన్నడుగు. చర్చించు. ఏదైనా తింటున్నప్పుడు మనిద్దరం కలిసే ఆ రుచిని ఆస్వాదించుదాము. అప్పుడు నీకే తెలుస్తుంది: మనిద్దరం కలిసి తింటుంటే రొట్టె ముక్క కూడా ఎంత రుచిగా ఉంటుందో"

— ఈ సంభాషణ జూలై 1995 AIM పత్రిక 33, 34 పేజీలలో ప్రచురితమైంది.

దగ్గరకు చేర్చినప్పుడు ఇక నీలో భిన్నత్వమే లేకుండా అంతా సమైక్యతే ఉంటుంది. అంటే నీ స్వభావం కొంత దైవానికి అర్పితమై మిగిలిన భాగం దాని ఇష్టం వచ్చినట్లు సాధారణ విషయాల్లో మునిగి తేలటం ఉండదు. నీ జీవితమంతా మారిపోయి క్రమక్రమంగా పూర్తి రూపాంతరీకరణ కాగలదు. ఈ పూర్ణయోగంలో ప్రతి చిన్న అంశంతో సహా జీవితమంతా పరివర్తన కావాలి, దైవత్వం పొందాలి. ఇందులో ఏదీ అల్పమైనదీ పనికి రానిది లేదు.

*

ప్రశ్న: అమ్మా, నేను ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడుపుతున్నట్లు ప్రతి క్షణం గుర్తుండాలంటే ఏం చేయాలి?

జవాబు: అంతటా నిండి ఉన్న ఆ దివ్యత్వం ఎల్లప్పుడూ నీ ఎరుకలో ఉండేటట్లు చేసుకో.

*

నేనెప్పుడూ పై మీదకే దృష్టి సారిస్తాను. ఎందువల్లనంటే అక్కడ ఉండే సౌందర్యం, శాంతం, జ్ఞాన ప్రకాశం కిందికి దిగి రావటానికి సంసిద్ధంగా ఉంటాయి. నీవు కూడా పైకి దృష్టి సారించి అవి క్రిందకు దిగి ఈ భూమి మీద కొలువు దీరేటట్లు ప్రగాఢంగా ఆకాంక్షించు.

క్రిందికి దృష్టి సారిస్తే ప్రపంచంలోని కుళ్ళే కనిపిస్తుంది. అందువల్ల అటుచూడక ఎప్పుడూ నాతో పాటు పైకే చూడు. నీ మనస్సులో ఏదైనా దుఃఖం ఉన్నా అది పటా పంచలవుతుంది.

*

విశ్వాశమనేది ఎంత గొప్పదో అందరూ గ్రహించలేరు. విశ్వాసమొక ఇంద్రజాలం, అది అద్భుతాలను సృష్టిస్తుంది. భగవంతుడు దిగివచ్చి నిన్ను పైకి లేవనెత్తుతాడని నీవు ప్రతిక్షణం ఆశిస్తే నిజంగానే ఆయన దిగివచ్చి నిన్ను పైకిలేపి అక్కున చేర్చుకొగలడు.

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకట్రామశాస్త్రి.

∴

భవిష్య సహస్రాబ్దికి శ్రీమాతారవిందుల సందేశం

జీవన్ముక్తులైన వారు పరతత్వ, పరచైతన్య, పరమానందానుభూతులను పొందేటప్పటి చలన గతిలో ఆ చిదాత్మ పరిణామ ప్రకృతిని లేవనెత్తి సుదీర్ఘ సానువులకు, ఉన్నత శిఖరాలకు కొనిపోయినప్పటికీ దుర్జేయమైన పుంతలు ఇంకా అనేకం ఉంటాయి. అయితే ఈ కొత్త పుంతలను గురించి మనం ఇంకా ఇప్పుడిప్పుడే మాట్లాడుకోవడం యుక్తం కాదు. ఇప్పటి మానవ మేధస్సు భవిష్యత్తును చూసి ఎంతవరకూ వివేకంతో అర్థం చేసుకొని గ్రహించగలదో అంతవరకే వ్రాయటం జరిగియుండవచ్చు

*

ఈ ప్రథమ ఆధ్యాత్మిక సీమల ఆరోహణం దైవప్రస్థానానికి అంతం మాత్రం కాదు, భూమిపై సాధించవలసినది ఇంతటితో సరి అనుకోటానికి వీలులేదు. అతిమానస కక్ష్యలోనే ఇంకా ఉచ్చతరమైన స్థాయిలు ఉండవచ్చు. అందువలనే వేదఋషులు ఆధ్యాత్మిక జీవనమొక నిరంతర ఆరోహణా కార్యమని చెప్పారు.

బ్రహ్మణస్త్వ శతకృతా
ఉద్వంశం ఇవయామిరే
యత్సనో సాను మారుహద్
భూరి అస్పష్ట కర్త్వమ్

"బ్రాహ్మణులు నిచ్చెనెక్కినట్లు నిన్నధిరోహించెదరు. ఓ శతకృతా! ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కిన కొద్దీ ఇంకా ఎక్కవలసిన శిఖరాలు సుస్పష్టమౌతూంటాయి". అయితే పునాది గట్టిగా స్థిరపడితే, మిగిలినది క్రమానుగతంగా ఆవిష్కృతమవుతుంది, ఆత్మ దాన్ని అనుసరించి సఫలీ కృతమవుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

*

"అద్భుతమైన నీ వైభవాన్ని, నీ శాసన మహత్వాన్ని ఏ విధంగా పొగడ గలుగుతాము. నీ చైతన్యం యొక్క పరిపూర్ణతను కొనియాడుటకు మా వద్ద మాటలు చాలవు. పరమానందంలో ఓలలాడించే నీ దివ్య ప్రేమవాహినిని వర్ణించ మా తరం కాదు.

అనిర్వచనీయమైన ఈ ప్రశాంతతను కీర్తింప శక్యమే కాదు. నీ నిశ్శబ్ద నీరవ గంభీరతను, మహా శక్తివంతమైన నీ సత్య రూపాన్ని గానం చేయాలంటే పదములు చాలవు.

ఈ ప్రత్యక్ష ప్రపంచమంతా కలిసినా నీ వైభవాన్ని వర్ణించడానికి నీ అద్భుతాలను పొగడడానికీ చాలదు. *ఈ అనంత కాలగతిలో విశ్వం నిరంతరంగా ప్రయత్నిస్తున్నది అందు కోసమే; ఇంకా ఇంకా నీ గుణగానం నిరంతరాయంగా చేయాలని*"

శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వేంకట్రామ శాస్త్రి

∴